

ДАМАВІКАМЕРОН НАЙНОЎШЫ

2001

ХЛОПЧЫК

Палову невялікага пакоя займаў шырокі, як на траіх, ложак. На ім, пад прасцінаю, мужчына з жанчынаю займаліся любошчамі. Блакітнае, накіраванае ў столь святое танканогага таршэра надавала інтэр'еру выгляд тэатральнай дэкарацыі.

Пад рухомай прасцінаю зелянеў квадрат карціны з яблынняю. Рознакаліяровыя, стракатыя плады больш паходзілі на велікодныя яйкі, чымся на райскую садавіну.

— Табе прыемна? — прашархацеў мужчынскі шэпт.

- Мне прыемна, — правуркатаў шэпт жаночы.
- Сапраўды?
- Так, мне прыемна. А табе?
- І мне. Так бы і рухаўся бясконца, да смерці.
- Не трэба да смерці. Мне будзе сумна без цябе.
- Знойдзецца іншы.
- Не буду шукаць іншага.
- Давай я табе знайду лепшага за сябе, — пранаваў ціхі мужчынскі барытон.

Дыханне жанчыны зрабілася перарывістым і хрыплаватым. Яна не адказвала.

— Давай паклічам каго-небудзь, — настойваў кахранак.

— Каго? — У жаночым сапрана загучала перасцярога.

— Хлопчыка, — удақладніў ён.

Аргазмічны стогн узняўся пад чыстую столь і апаў на авальны кілім каля ложка.

Жаночая рука адкінула прасціну з мужчынскіх плячэй.

Каханка села на ложку ў позу «лотаса» і сур'ёзна спытала ў шырокай спіны:

— Ты сапраўды хочаш, каб у цябе на вачах мяне любошчыў чужы Хлопчык?

Пытанне мела рытарычнае адценне, бо па адным толькі выглядзе гэтай магутнай фурыі адразу адчуvalася, што яна з тых, хто спрытна і старанна засоўвае ў сябе органы самцаў. Яе зграбныя маладыя адтуліны — рот, похва, анус — прагнуць многа чэлесаў і жадаюць паглынаць іх шмат і адначасова. Такія асобы хочуць быць запоўненымі і перапоўненымі. Яны катастрофічна пакутуюць ад секуальнай смагі.

— Ты сама хочаш, — прамармытаў мужчына ў падушку.

— Не. Я неўпэўненая... А як ты будзеш глядзець, на тое, што тваю каханую брацьме разбэшчаны Хлопчык? — Жанчына сабрала ў далонь мужчынскую вадкасць, што выцекла з похвы.

— Не буду я глядзець, буду дапамагаць...

Каханка сядзела на бідэ, а любоўнік абмываўся ў рукамайніку, калі вырашылася, што пошукі Хлопчыка пачнунца неадкладна.

Вуліца начнога горада была пустэльнай і чужой. З-за тоўстых лістоў вітрыннага шкла на каханкаў пазіралі прыбранныя па-святочнаму манекены. Высозныя ліхтарні лілі на вымыты асфальт туманнае свячло.

— Позна. Нікога не знайдзем. Усё зачынілася. — Жанчына, запакаваная ў скураную сукенку, гаварыла вяла.

— Знайдзем. Я ведаю стрыптыз-бар, які працуе ноч насکроў. Ён збольшага мужчынскі, але, пашу-

каўшы сярод геяў, выберам і натурала, — слова мужчыны гучалі пераканаўча.

Бар «Бункер» мясціўся ў сутарэннях Палаца архітэктараў. Ахоўнікі, маладзёны ў радыкальна-чорных смокінгах, спачатку не пагаджаліся пускаць у закрыты бар выпадковых кліентаў, але стыльны партманет пераканаў іх у важкасці намераў прыпізненых гасцей.

У пошуках Хлопчыка каханкі наведалі ўласна бар, дзе за стойкаю сумаваў даўгатвары гаспадар, потым зазірнулі ў більядную, поўную сытых дзядзькоў з жыватамі, што звешваліся праз рэмень, і нарэшце апынуліся ў танцзале. Музыка лілася гучная й рэзкая. На невысокай сцэне танчыў стрыптызёр у чорным кацялку, з тростачкай у гумовых руках. Накладная барада густа цямнела на выбеленым твары. Акрамя пералічанага на танцоры быў адно чырвоны мяшэчак для чэлеса на белым шаўковым матузку. Вакол сцэны скакалі стрыжаныя пад нуль геі.

— Можаш выбраць любога, — прапанаваў мужчына, прысаджваючыся за столік у кутку залы.

— Цёмна, я бачу толькі, як яны рухаюцца...

— Наколькі разумею, уменне рухацца — асноўнае ў падборы Хлопчыка. — Мужчына разбудзіў агенъчык у залатой запальнічцы.

Жанчына пусціла дымны струменьчык у бок стрыптызёра, які шпурнуў у натоўп танцораў фетравы кацялок.

— Я выбрала!

— Так хутка?

— Мне няўтульна ў мужчынскім бардэлі.

— І з кім мне дамаўляцца?

— З гэтым, фарбаваным у белы колер. На ім сіняя майка з белай зоркаю на спіне... Няўжо ты зможаш так проста дамовіцца? — у пытанні адчуваўся штуршок да дзеянняў.

Мужчына паклаў руку на гарачае плячо Хлопчыка.

- Што? — наструніўся той.
— Ёсць прапанова.
— Ты хочаш са мной? — Хлопчык ацаніў мужчыну ў дарагім касцюме.
— Не. Мая жанчына захацела трэцяга ў інтym-
ны ложак. Можаш патанцаваць з ёй. Паглядзець.
А потым працягнем гутарку.

Хлопчык танцаваў з жанчынаю доўга, распыт-
ваючы пра яе стасункі з мужчынам. Стрыптызёр
паспей распрануцца цалкам і пачаў займацца сек-
сам з бліскучай тростачкаю, якую лежачы на спі-
не, глыбока засоўваў ва ўласны анус. Мужчына ча-
каў, п'ючы кока-колу з цытрынаю.

— Як Хлопчык? — спытаў ён у каханкі, распа-
ленай таньчэннем.

— Чакае ў бары...

Размова з Хлопчыкам не заняла й трох хвілінай.
Ён адмовіўся ад грошай, бо жанчына спадабалася.
Адно яго цікавіла — наяўнасць душа ці ваннай
у tym месцы, дзе планаваўся акт.

— Трэба апаласнуцца. Самі разумееце. Я ўвесь
вечар праскакаў.

— А сілы на жанчыну хопіць? — на ўсялякі вы-
падак пацікавіўся мужчына.

— Павінна хапіць... Залежыць ад яе.

Hi ў бары «Бункер», ні ў кватэры мужчына не
прапаноўваў Хлопчыку выпіць альбо запаліць. Ён
не збіраўся забаўляць жывёліну. Тая сама мусіла
забаўляць яго й ягоную каханку.

— Вы пачынайце, а я памынося й далучуся,
Хлопчык схаваўся ў лазенцы.

— Схадзі, — мужчына сеў на канапу й пачаў
разбрэрсваць скураны чаравік.

— Я саромеюся, баюся, — выдыхнула жанчына,
пабачыўшы запытальны пагляд.

— Давай дапамагу, — аголены мужчына пачаў
распранаць любоўніцу. Ён пакінуў на ёй адно чорныя
панчохі й срэбныя пантфлі з тонкімі абцасамі.

Жанчына песьціла танкадзюбым языком галоўку напятага чэлеса, калі ў пакой вярнуўся Хлопчык. Ён сарамліва прыкрыў рукамі міжноожка й папрасіў пагасіць таршэр.

— Я ўесь у татуіроўках, — апраўдаючы сарамлівасць, прамовіў ён.

— Ты хочаш, каб мы пахвалілі твойго блакітнага леапарда на грудзях? — Мужчына растуліў пальцамі пялясткі похвы.

Хлапечы орган, вызвалены з-пад аховы рук, пачаў павялічвацца ў памерах, уздымацца, напінацца, цвярдзець. Тым часам Хлопчык прыседзеў на ложак і пачаў сціпла цалаваць жанчыну ў вусны. Мужчына ўзяў руку кахранкі й заціснуў у ёй чэлес Хлопчыка, а сам пранік органам у жаночы анус і пачаў рабіць рытмізаваныя штуршкі. Жанчына плаўна й нетаропка зацягнула Хлопчыка пад сябе, каб ён змог паспытаць прагнае похвы. Яе грудзі прыціснуліся да вытатуіраванага леапарда. Хлопчык так і праляжаў нерухома, пакуль мужчына не скончыў між жаночых клубоў. Калі спустошаны мужчына пакінуў жанчыну, Хлопчык паспрабаваў быў рабіць рухі ў похве, каб спарадзіць канвульсіўны эфект, але жанчына саскочыла з яго, спаўзла на кілім, скурчылася й сказала праз далоні, што закрывалі твар:

— Сыходзь!

— Табе гавораць, — удакладніў мужчына, зірнуўшы ў здзіўлённыя вочы расхрыстанага Хлопчыка.

— Узбудзілі толькі, і што цяпер рабіць? Збіраць сваё насенне ў кулак? — Хлопчык пачаў апранацца. — Дайце хоць гроши на таксоўку, дамоў даехаць.

— А ты далёка жывеш? — аголены мужчына раскрыў партманет.

— Далёка! — У сцвярджэнні не чулася ілжы.

Калі дзвёры за Хлопчыкам зачыніліся, муж-

чына прылёг побач з кахранкаю на кіліме й прашптаў:

— Ну, як табе Хлопчык?

Жанчына павярнулася да мужчыны. Яе твар ззяў.

— Раздражнялі пошлыя прызнанні ў кахранні нашага Хлопчыка. І цалавацца з ім непрыемна. У наступны раз...

— А будзе наступны? — мужчына перанёс жанчыну з кіліма на ложак і паклаў пад карціну з райской яблыняю.

— Будзе, і мы не станем выключаць таршэр?

— Выдатна.

Яны накрыліся прасцінаю з галавой.

— У наступны раз я буду цалавацца толькі з табою, а Хлопчык будзе ўстаўляць у мяне ззаду свой няўпэўнены чэлес, — з-пад прасціны вуркатаў жаночы шэпт.

— Ты думаеш, мне будзе прыемна? — ледзь чутна спытаў мужчына.

— Так, табе будзе вельмі прыемна... Наступным разам ты сам выбераш, і не Хлопчыка, а Дзяўчынку.

08.08.1997

ХІТРУН

Хітрун выклікаў прастытутак. Мажнейшая падставіла адтуліны адзін раз. А стрункая два разы зведала мужчынскую напорыстасць. Спастоліўши прыапаву прагу, распуснік разлічыўся з дзявулямі адной банкнотаю і не сказаў, як падзяліць заробак.

Атрымаўшы ўзнагароду, выязныя прасталыткі ўсчалі спрэчку. Пышная настойвала на роўным падзеле. Худзенькая патрабавала дзве трэці.

— Мы рабілі адну работу! — вішчала пышнагрудая.

— Ты зрабіла адну работу, а я тое самае рабіла двойчы! — басавіта гула струнканогая.

Пярэчанні і гыркатаціі перараслі ў бойку.

Задаволены правакатар з асалодаю назіраў, як раз'юшаныя самкі кусаюцца, хрыпяць і дзяруць пазногцямі скуро. Жаночы двубой напаляў юрлівае нутро Хітруна.

Калі змораныя байчыхі спыніліся, бо ніводная не змагла дайсці да перамогі, Хітрун лёгка дамовіўся на адно заглыбленне ў стрункую і на два заходы ў маежную, што і зрабіў неадкладна.

Прастыуткі сыходзілі задаволеныя, з аднолькамі паперкамі ў станіках. А вось двубой, якім так цешыўся Хітрун, так і застаўся неаплочаны.

14.10.1997

БАБНІК

Бабнік дастаў мужчыну. Натуральна. Давёў да злому, да істэрый і бойкі з нажом. Гэтая пачвара — Бабнік.

Некалі даўно паэт спытаў у мужчыны:

— Ці не ахоплівае цябе жаданне забіць чалавека?

Тады не ахоплівала, мужчына заставаўся перакананым пацыфістам і ненавідзеў зброяю.

— Нож не зброя, — настойваў паэт. — Можна ўзяць кухонны мясарэз і разваліць горла, каб паскуда крывёю засмялялася.

Бывай, бывай, сонца з перарэзаным горлам! Так напісаў іншы паэт. Але хопіць пра паэтаў і лірыку.

Бабнік з паганялам Качан з'явіўся ў Мінску вясною. Дэмбельнуўся з дэсантнага батальёна ў го-

радзе Хыраве, што недзе ў Хахляндыі, і прывалок-ся ў беларускую сталіцу. Пагуляў, папіў, пабіўся з міліцыянтамі і пакаціўся да бацькоў у Прапойск, пад Магілёў. Дзе зноў піў...

Варта сказаць: з таго часу Бабнік квасіў штодня. Ва ўсялякім разе, ніхто за наступныя чатырнаццаць гадоў ні разу не бачыў яго цвярозым. Ступені ап'янення вар'іраваліся ад весялосці пасля ранішняга піва да абсікання ў ложку з жанчынай, якую людзі называюць Бібліятэчніцай, а Бабнік кліча Похвай.

П'янкі-гулянкі ў пасёлку Прапойск скончыліся канфліктам на танцах. Дэмбельнуты дэсантнік патаптаў міліцыянтаву фуражку. Ахойнікі парадку, каб не садзіць боўдзілу, стрэслі з Бабніковых бацькоў хабар і прапанавалі яму вымятатца з пасёлка. Бабнік прыпёрся ў Мінск да брата, мастака-жывапісца. Брат пасяліў яго ў майстэрні і ўладкаваў на Трактарны завод электрыкам. Прапойскаму хлопчу выдзелілі інтэрнат. Стасункі з пралетарыятам не вельмі натхнялі электрыка. Яго вабіла мастацкая эліта, асабліва яе жаночая палова. Бабнік соваўся па майстэрнях, весяліўся, трахаўся, абрastaў знаёмствамі і з дапамогаю брата паступіў ва ўніверсітэт, на завочны філфак. У тыя часы і адбылася першая Бабнікова прыгода з нажом...

Мужчына сядзеў у майстэрні, рабіў шыльду для камісійнай крамы, дзе гандлявалі патрыманымі строямі для нявестаў. Уваліўся Бабнік. Чырвоны, вочки гарыць, ручкі калоціцца...

— Слухай, я твойго разъябра зарэжу... Й-ён — сука, маю бабу... Я прывёў... А-а-а йон, сабака, яе... Дупы адно аднаму нюхаюць... Ты...

— Ды не зарэжаш ты разъябра. Ён тры гады адсадзеў і біцца навучыўся. Так што аглядайся, каб самому не атрымаць стамескаю ў пячонку. И што здарылася ў рэшце рэшт? Ты прыйшоў да разъябра ў майстэрню? Так?

- Так!
- Прыйшоў не адзін, а з лахудраю?
- Ды не лахудра яна... Жаніцца сабраўся... Бон-о-ожа! Яна — дачка рэктара кансерваторыі...
- Менавіта сям'я рэктара ўпячэ Бабніка за қраты, але пра тое пазней. А тады раз'юшаны Бабнік ма-
рыў зарэзаць разъбяра.
- Вы шмат выпілі? — пацікавіўся мужчына.
- Шмат, і леглі... Я з ёю, а разъбяр на канапе.
- Ты яе трахнуў?
- Канешне, і не адзін раз, а потым заснуў, а прач-
нуўся... Яны на канапе перапіхваюцца...
- Ты кінуўся біцца?
- А што рабіць?
- Ты пачаў біцца з разъбяром? Ці не?
- Пачаў, хацеў...
- І разъбяр набіў табе пысу?
- Ды не набіў ён мне морду...
- А-а-а, не набіў, проста сказаў, каб ты си-
ходзіў з майстэрні?
- Ну, сказаў... Бон-о-ожа мілы, я зарэжу яго, за-
рэжу, падпільную ўвечары п'янага і заб'ю.
- А што далей?
- Не ведаю...
- Тады скажы, што ты хочаш?
- Каб ён не чапаў маю нявесту...
- На спрошчанае мужчынам пытанне: «Нашто ты
нююхаў Бабнікаў лахудру?» — Разъбяр даў досыць
пераканаўчае тлумачэнне:
- Касавокая сама захацела. У цемры ж не ві-
даць, хто касавокі, а хто не...
- Няцяжка здагадацца: ніхто так і не прышыў
разъбяра. Бабнік замірыўся з касавокай лахуд-
раю і ўзяў у жонкі, і ў іх нарадзілася дзіця. Качан
пасяліўся ў кватэры галоўнага цымбаліста БССР.
Піць ён кінуць не змог, з дзеўкамі качацца пра-
цягваў, але свой сацыяльны статус змяніў не
толькі дзякуючы сям'і. З Трактарнага завода ён

перабраўся працацаць у Саюз пісьменнікаў Беларусі, канешне электрыкам, але і не толькі. Бабнік выконваў у Саюзе шмат чорных даручэнняў. Капаў магілы для майстроў пяра і ўкладаў пісакаў у труны.

Толькі на першы погляд пакласці нябожчыка ў труну лёгка. А калі ў моргу не даглядзелі, і ў якога віртуоза адна нага была выпрастаная, а другая сагнутая? Мала таго, што сваякі не далі грошы на касцюм, і сакратару Саюза давялося зняць з пле-чыкаў свой святочны гарнітур, дык і калена нябожчыка востра тырчала з труны. У такіх сітуацыйах Бабнік быў незаменны. Хай завярнуў труну, хай падраў абіўку, але нагу рыфмаплётуту зламаў і выпрастаў. Скупыя сваякі нічога не заўважылі — ні добрага гарнітура, ні зламанай нагі, ні ўсмешкі далакопа. Праз слёзы і смутак цяжка нешта заўважыць. Як і праз смех. Менавіта праз смех Бабнік гаварыў, што пахавае ўсіх беларускіх пісьменнікаў. Толькі наўрад гэта зробіць адзін чалавек. Праўда, пахаваў Бабнік шмат чаго, у тым ліку і сваю першую сям'ю.

Не склаліся ў Бабніка адносіны з цешчаю, і ён паслаў яе ў похву. Так і сказаў, вярнуўшыся з чарговых хаўтураў:

— Ідзі ты ў похву.

Тая прапанавала памыць пялюшкі, а Бабнік яе адаслаў. У цешчы схапіла сэрца, і Бабніка выгналі з кватэры знакамітага цымбаліста. Выперлі яго і з універсітета, за «двойкі» і пропускі. Толькі ён не перажываў. Урачыстых вечарын у Саюзе пісьменнікаў хапала. Сыты і п'яны Бабнік крочыў па жыцці кульгавай хадою. Нагу пашкодзіў у войску, няўдала скокнуў з парашутам. Але кульгавасць не замінае ў ложку. И Бабнік качаўся з дзявулямі і як мог паўтараў подзвігі Казановы. Ні ўзрост, ні знешнасць, ні сацыяльны статус партнёрак не мелі анікага значэння. Ён нават змог трахнуць хорам,

разам з двумя літаратарамі — лірыкам і драматургам, пажылую жонку аднаго літчыноўніка, пра што шэптам распавёў усюму сярэдне-культурнаму Менску. Чорт ім суддзя.

Тым часам у СССР набіраў сілу нацыянальна-вызваленчы рух. Палітыка пазабівала ўсе галовы савецкага насељніцтва, і хто як маркітецца ў ложку, а не на tryбунале апошняга з'езда КПСС, мала каго цікавіла. Бабнік зафарбаваўся ў нацыяналіста, беларускага, вядома. Махаў бел-чырвона-белым сцягам на мітынгах. Хадзіў на пасяджэнні нацыяналістычных суполак, таварыстваў, франтоў і партыяў. І разам з гэтым не забываўся азірацца на матэрыялістычны бок хуткаплыннага жыцця. Не было такога змагара за незалежнасць, якога б не ведаў Бабнік, не было той вечарыны ці з'езда патрыётаў, дзе б не прысутнічаў ён. Бабнік быў у курсе падзей. І ўсё, што ведаў дэсантнік з Хырава, ведалі ў ЦРУ і КДБ. Саюз пісьменнікаў быў напрыканцы 80-х цэнтрам вызваленчага руху. Інфармацыі хапала. За яе плацілі. Электрык атрымаў на ўскрайку Мінска, у Малінаўцы, новенькую кватэру. Пісьменнікі чакалі кватэры па пяць—дзесяць гадоў, а электрыку далі без чаргі за інфарматарскія паслугі. Ну не за выпроставанне ж нагі рыфмаплётa даілі бясплатнае жытло?!

А што за кватэра без гаспадыні? Бабнік узяў сабе бухгалтарку. На вяселі Бабнік напіўся так, што на гаўбцы ў кутку адтрахаў лепшую бухгалтарчу ну сяброўку. Бухгалтарка, праўда, спала і таму не стала рэзаць і забіваць паскудніцу, што спакусіла яе законнага мужа — Бабніка.

Жыццё бегла хутка. Незалежнасць такая-сякая адваявалася. Саюз пісьменнікаў паціху пачаў здыхаць. Загаварылі пра бізнес і капіталізм. Бабнік завёў сваю справу: падрабляў пячаткі ў пашпартах. Быў такі перыяд у жыцці тубыльцаў, калі ў чырванаскурым дакуменце, каб выехаць за мя-

жу, трэба было паставіць пару пячатак: адну пратое, што грамадзянін РБ, другую, што маеш права перасякаць беларускія межы. Бюракратыя, яе вялікасць, красавала. Пры ёй квітнеў Бабнік. Ён праз знаёмых беларусаў з Польшчы даставаў запрашэнні, упісваў туды прозвішчы мінскіх бандзюганаў і дробных спекулянтаў, заносіў дакументы ў міністэрства замежных справаў, дзе і ставіліся без чаргі патрэбныя пячаткі. Толькі не такія наіўныя людзі працавалі ў міністэрстве, каб ставіць, хай і за хабар, пячаткі бандзітам. І тады Бабнік, хаваючыся за знаёмства з міністром, пачаў наймаць мастака-рок-н-рольшчыка, каб той маляваў патрэбныя ўзоры ўсім, каго не прывячала МЗС. Гроши цяклі праз Бабнікавы кішэні. А гарэлка з півам ліліся праз ягонае прагнае горла. І цечка здавалася бясконцаю, але надышоў час Ч. Памежнік у Берасці ўгледзеў пяць несапраўдных пячатак. Ён не стаў арыштоўваць крыміналнікаў. Парваў пашпарты.

Бандзюгі вярнуліся ў Менск, знайшлі Бабніка, завезлі ноччу на родны Трактарны, пасадзілі на ланцуг на дне пустога басейна і пачалі пускаць ваду. Бабнік ледзь не захлынуўся. Яго дасталі. Пабілі. Паказалі паяльнік, які наступным разам будзе ўстаўлены ў дупу і ўключаны, калі не знайдуцца 2500 даляраў, каб сплаціць доўг за збаёданыя дакументы.

Напужаны і збіты дэсантнік прынёсся да мужчыны.

- Я тут пры чым?
- А ў цябе ёсць гроши.

Логіка...

— Мае гроши належаць майм дзецям. А дзяцей чапаць нельга. А што сказаў твой брат?

- Не дае.
- Прадай кватэру.
- А дзе я жыць буду?

— А ты жыць не будзеш...

— Брат дасць, ты з ім пагавары, у яго ж толькі адзін брат на свеце.

Зноў логіка...

Брат грошы даў. Толькі спачатку Бабнік напісаў запіску, у якой прызнаваўся, што падрабляў пячаткі ў пашпартах па замове крымінальнікаў. Прозвішчы ўсіх бандзітаў красаваліся ў тым даносе на самога сябе.

Бандзюганы даляры ўзялі, запіску пачыталі, паабяцалі пісьменніцкага далакопа болей не чапаць.

Бабнікаў брат стаў бяднейшы на 2500 даляраў. А Бабнік пабагацеў. Крымінальнікі вярнулі яму 600 з 2500. Сказалі, што ён абуў лоха і сумленна зарабіў. Увечары Бабнік шырокая балываў у бары Саюза з лірыкам і драматургам за грошы абрабаванай братавай сям’і.

— Што ж ты робіш, падлюка пуставокая? — спыталаў мужчына.

— Бо-о-ожа, сам падумай — а за што мне жыць? І маці сказала, каб я брату з ягонай сквапнай жонкаю пазыку не вяртаў, яны яшчэ заробяць...

Мужчына зразумеў: Бабнік — чума. Інфекцыя на кульгавай назе з чырвонай мордай. Ад чумы трэба трymацца на адлегласці, на максімальнай аддаленасці. Пэўна, да таго ж дапетрыла і бухгалтарка і кінула Бабніка.

А ён прыбіўся ў ложак да лыжкамыйкі з бара. І пераехаў да яе ў Калодзішчы, дзе ўладкаваўся на аэрадром грузчыкам. Вайсковыя лётчыкі вазілі сякую-такую кантрабанду. Бабнік лётаў па Менску і гандляваў прасавальнымі дошкамі, памперсамі і ўсім-усялякім. Але на аэрадроме быў адзін закон, які Бабнік, каб і хацеў, выканаць не мог: на працы мусіш быць цвярозы. Бабніка выперлі з аэрадрома, пагнала яго і лыжкамыйка, бо заспе-

ла ў сваім каладзішчанскім ложку з непаўналетніяй суседкаю.

Бабнік вярнуўся ў сталіцу і пачаў ляпіцца да Бібліятэчніцы, самотнай мілажальнай асобы, якой, як яна сама ўсім казала, не было каму пашкрабці чэлес. Завязаўся турэмны раман. Бо аднаго разу ў Бабнікову кватэрку пастукалі міліцыянты. Сям'я рэктара падала на Бабніка ў суд за доўгатэрміновую няўплату аліментаў. Суд некалькі разоў папярэджваў і нарэшце асудзіў боўдзілу на тэрмін. Міліцыянтам Бібліятэчніца сказала, што Бабніка няма, але тыя не паверылі, зрабілі вобыск і знайшлі злоснага аліментшчыку ў прыбіральні. Бабніка пасадзілі на паўгода.

У турме пачаліся прыпадкі. Арганізм патрабаваў гарэлкі. А дзе яе возьмеш за қратамі? Бабнік біўся галавою аб сцяну, курчыўся ў сутаргах і пускаў пену. Сукамернікі спачувалі, трымалі за рукі, за ногі і ўстаўлялі дошку ў рот, каб кусаў, грыз яе і не выў. Гэтай дошкую і павыбівалі Бабніку зубы. Шчарбатага, яго перавялі з турмы, што на вуліцы Валадарскага, у Магілёўскую вобласць, на пасяленне. Там ён зноў пачаў піць.

Мужчыну тое тычылася мала. Але, зноў з'явіўшыся ў Мінску, Бабнік не знайшоў лепшага месца для распушнага жыцця за мужчынаву кватэру. Так склалася, што мілажальная Бібліятэчніца жыла ў кватэры, купленай у крэдыту за грошы мужчыны. Яна ў адрозненне ад свайго сужыцеля працавала і паціху сплючвала пазыку. Такая была дамоўленасць. І раптам — гангрэна. Дзе Бог? Вірусалім, Вірусалім!!! Мужчына папярэдзіў. Не дапамагло. Наогул, размовы чуму не лекуюць. А ў мужчынавай кватэры загулі п'янкі-гулянкі. Звычайна, зайшоўшы да Бібліятэчніцы, мужчына бачыў голага Бабніка на канапе з адкаркаванай бутэлькаю гарэлкі і тэлевізарам на поўны гук. Бібліятэчніца піла меней за Бабніка. Яна глынала гузікі

без дзірачак, супакойвалася рэланіумам і да таго падобным.

Нарэшце Бабнік дастаў мужчыну, і той узяў нож і сказаў:

— Адрэжу галаву! Калі кульгавая нага хоць раз пераступіць парог маёй кватэры!

Бабнік ачах. Брат звазіў яго ў псіхіяtryчную клініку і закадаваў ад алкагалізму.

Бібліятэчніца з'ехала з мужчынавай кватэры ў Малінаўку, да Бабніка.

Міліцыянты зноў намерваюцца вярнуць яго ў турму, бо не працуе і не плоціць аліменты ў сям'ю рабтара-цымбаліста.

Людзі кажуць, што мужчына пабіўся з Бабнікам і прагнаў Бібліятэчніцу з-за рэўнасці. Няпраўда. Яна проста зняважыла мужчыну сваімі паводзінамі, сваімі сужыцельствамі з Бабнікам.

27.10.1997

ДАПЫТНІЦА

Аголеная жанчына ляжала на шырокім, як ложак, стале.

Мужчына рухаўся ў ёй.

— Ты хочаш паглядзець, як мяне ябуць? — гучна спытала яна.

— Так! — хрыпла запэўніў ён.

Жанчына прыўзнялася на локцях. Чэлес увайшоў у похву яшчэ глыбей.

— Ты прагнеш глядзець, як у маю вагіну ўстаўляюць іншы член? — Вочы кахранкі пазіралі ў будучыню.

— Так, — кахранак паклаў далоні на мяккія грудзі і сціснуў пальцы.

— Мяркуеш, табе будзе прыемна назіраць, як тваю любую пачне маркітаваць нехта чужы ці

нейкія чужыя? — Кончык жаночага языка дакрануўся да кончыка мужчынскага носа.

— Так, — раўнадушна выдыхнуў мужчына.

— Ты будзешь спакойна сузіраць, як троє хлопцаў мяне распрануць і папросяць смактаць іх чэлесы, як іх пальцы рассунуць пялёсткі маёй ружы, як у маю дупу ўставяць тоўсты і кароткі стрыжань, а ў похву зойдзе доўгі і выгнуты стамбур, а мае вусны і язык пачнуць песціць чорны канец? — Жанчына звяла ногі на мужчынскай спіне.

— Так, — каханак наблізіўся да вяршыні аслоды.

— Чужое насенне пачне запаўняць мае адтуліны. Яно будзе ліцца ў мяне і на мяне, у вантробы, у пізду, у рот, на жывот, на грудзі, на шыю, на бровы. Я пачну размазваць сперму па сваёй аксамітнай скуры, па сваіх залатых валасах. А што будзеш рабіць ты? Малываць? Фатаграфаваць? Здым�аць на відэастужку? Ці будзеш ціха мастурбаваць і самазадавальняцца?.. — Жанчына ўздыхнула і скончыла.

Похва сціснулася колькі разоў запар.

Мужчынскі чэлес напяўся да максімуму і выштурхнуў у каханку жыщцядайны сок.

— Ты ўсё ж будзеш самакахацца? — Жанчына саслізнула са стала і, заціснуўшы похву далонню, накіравалася па калідоры да бідэ.

— Так, — ідуchy за ёй, адказаў ён.

— А пасля оргіі ты будзеш любіць мяне, як раней? — Жанчына асядлала чарупіну.

«Не!!!» — падумалася мужчыну, калі ён абмываў галоўку стрыжня, але прагучала абыякавае «так».

17.12.1997

САМАЗАБОЙЦА

Ператомленыя каханкі адпачывалі на кіліме.

— Загрызі мяне, — ціха папрасіў мужчына.

— Як? — Жанчына прытулілася да каханка.

— Перагрызі артэрью на шыі. — Ён быў спакойны, як мармуроvae надмагілле.

— Не змагу. — Падушачка жаночага пальца слізганула ад мужчынскага кадыка за вуха.

— У цебе выдатныя зубы. Адкрый рот. Шырэй. Пакажы іклы. Я цябе палюбіў за вострыя, доўгія, белыя іклы. — Падушачка мужчынскага пальца легла на вяршыню вокавага зуба. — Цяпер кусай! Мацней! Яшчэ мацней...

Каханка што было моцы сціснула сківіцы. Яе гладкі скульптурны твар скрывіўся, ашчэрыўся, зморшчыўся і набыў драпежны, пажадлівы, юрлівы выраз.

— Вы-дат-на, — выдыхнуў каханак.

Слёзы захаплення пацяклі з ягоных блакітных вачэй.

Жанчына расціснула акрываўленыя зубы.

— Цяпер тое самае зрабі з маёй далікатнай шыяю. — Самазабойца запракінуў галаву.

Вострыя, нібыта наканечнікі варожых стрэлаў, жаночыя іклы прабілі сонную артэрью з першай спробы. Каханка адхіснулася ад смяротна параненага палюбоўніка. Кроў засвістала з адтулінак тонкімі дугападобнымі струмнянямі. На белым кіліме запунсавелі ўзоры смерці.

Уратаваць Самазабойцу не было анікай магчымасці. Ніхто і не спрабаваў...

06.04.1998

МАСТАК

Калекцыянерка прыехала ў госьці да дысідэнта. Да поўначы яны пілі гарбату ў маленъкай, як шпакоўня, варэльні. Разважалі пра надзеі і безвыходнасць. Дысідэнт верыў у духоўнае адраджэнне. Калекцыянерка спадзявалася на гроши і густ. Абое цытавалі Эклезіяста і не сумняваліся ў марнасці чалавечых выслілак.

— Ці ёсьць у вашай краіне мастакі? — Пад раницу калекцыянерка вярнулася да сваіх непасрэдных абавязкаў.

— Безліч. Іх у нас столькі, колькі міліцыянтаў, а можа і больш! — без ценю сумневу канстатаваў ператомлены бяссоннем дысідэнт.

— Не пра тых гаворка. Ці ведаеш ты непрызначаных, але таленавітых мастакоў? — Калекцыянерка, відавочна, не збіралася адпачываць.

— Усе мастакі лічаць сябе таленавітымі і недастаткова прызнанымі, — гаспадар гасцінай варэльні салодка, як дзіця, пазяхнуў.

— Не разуме-е-еш, — калекцыянерка гэтаксама не ўтрымалася ад пазяхання.

— Разуме-э-эю. Не ідыёт. Ты б спытала пра са-мотнага генія, і я б сказаў: ёсьць ціхі стары вар'ят, які дніе і начуе ў майстэрні і пра якога кажуць, што ён — ге-е-еніяльны жывапісец.

— Жыд?

— Не, але ў нашай краіне найгоршае і найлепшае знітоўваюць з яўрэямі.

— А што ён малюе? Ты бачыў?

Дысідэнт засяродзіўся. Ён спрабаваў згадаць хоць бы адно палатно, напісаное майстрам, і не мог. Выратаванне знайшлося ў будзённым заваконным краявідзе з дрэвамі, небам і будынкамі.

— Ён малюе тое, што ўсе знакамітвыя мастакі: аголеных жанчын, дрэвы і дамы...

— Пазнаём нас, зараз жа!
— А сёмай раніцы? — Дысідэнт шырока пазяхнүү і не зрабіў нават спробы прыкрыць даланёю пашчу. Так раніцаю пазяхае рысь у заапарку.

— Я прыехала за тысячу кіламетраў, я раблю яму палітычную кар'еру, друкую па ўсім свеце ягония пасквілі... А ён? — Калекцыянерка ажно папярхнулася ўласным абурэннем. — А ты пазяхаешь, як съты кот, што абжэрся рыбаю.

Прыстыдоблены мужчына ўзяў слухаўку і разгarnуў нататнік.

— Добрый раніцы! Вы пазналі?.. Прабачце, што зарана патурбаваў, але справа неадкладная... У мяне ў гасцях выдатная калекцыянерка сучаснага жывапісу, яна шмат чула пра вашыя творы і вельмі хоча пабачыць карціны. Пагадзіцесь, чуць пра жывапіс — гэта замала... Мы разумеем, вы вельмі заняты чалавек. Але яна толькі паўдня прабудзе ў Менску... Мы ненадоўга... Дзякую за запрашэнне... Праз паўгадзіны будзем! Да чакайцеся нас, калі ласка.

Слухаўка злосна бразнулася на аппарат.

— Стары вяпрук! У яго справы а восьмай раніцы! Ты чула такое? Добра, што не хаваўся за спатканне з жанчынаю ў свае сто гадоў. Паехалі.

Калекцыянерка з дысідэнтам праз хвілінаў дваццаць ужо стаялі перад масіўнымі абалітымі бляхаю дзвярыма майстэрні.

— Брама ў свет чароўнага мастацтва. — Мужчына сагнуў указальны палец і фігаю пастукаў у жалеза.

Ніхто не азваўся. Пагрукаліся мацней. Вынік атрымаўся той самы. Дысідэнт абурыўся і забара-баніў кулаком. Калі рэха ўдараў аціхла, наведнікі пачулі асцярожныя крокі, што з боку майстэрні наблізіліся да дзвярэй.

— Ён там, — узбуджана зашаптаў мужчына ў блізкі жаночы твар.

— Падышоў да дзвярэй і стаіць, — жанчына

шаптала так, што вусны пяшчотна краналі мужчынскае вуха.

Дысідэント пацкрэб пазногцямі дзверы і завуркатаў аксамітным голасам:

— Гэта мы. Як і дамаўляліся. Адчыняйце. Тут толькі свае.

Калекцыянерка ўкленчыла каля дзвярэй. Яна намервалася зазірнуць у замочную шчыліну. Там тырчэў ключ. Калекцыянерка прыклала вуха да замка і пачула цяжкае дыханне старой істоты.

Дысідэント дастаў чэлес і ўклаў у рот калекцыянеркі.

Мастак за дзвярыма маўчаў. Ён выдатна чую жаночыя, пераплещеныя з мужчынскімі, стогны за дзвярыма сваёй майстэрні, якую ён спазніўся адчыніць безнадзеяна. Старэчая спіна торгалася ад стрыманага плачу.

Калі дысідэント з калекцыянеркаю выйшлі ў залёны, поўны птушыных галасоў двор, жанчына спытала:

— Ты думаеш, Мастак там быў?

— Ты ж чула, як стары плакаў па той бок дзвярэй.

— Нармальныя людзі так не робяць.

— Хто казаў, што ён нармальны? Ён — геній!

Стары Мастак з-за фіранкі назіраў праз слёзы, як сонца ўстае над горадам.

08.07.1998

НЯМОГА

Бяскрыўдны Нямога пражыў сорак гадоў і не ажаніўся. Ён пабойваўся жанчын, але зредзьчасу рабіў спробы пераадолець недахоп. Раз у два-тры месяцы звязываўся са зводніцю і дамаўляўся на карткатэрміновую сустрэчу з распусніцай.

Тым разам Нямога належным чынам призна-

чыў спатканне, надзеў свежую кашулю, напарфуміўся і паехаў у прызначанае месца, на ўскрайку горада, дзе давялося досыць доўга туляцца на пляцы паміж піўным барам і прадуктовай крамаю, пакуль не падыйшла крываногая маладзіца.

— Пэўна, Вы мяне чакаец? — Ліслівы голас не спадабаўся шукальніку прыгодаў.

— Чаму спазняешся? — сувора запытаў ён у вялікагаловай ускудлачанай прасталыткі.

— Прыбірала кватэру. Хацела як лепей зрабіць. Гасцей не водзяць у пакоі, дзе бардак. Выбачаюся. Тут недалёка, хвіліну пешкі...

Востры нос Нямогі ўчӯ саладжавы водар таннага віна, што сыходзіў ад шыракаплечай жанчынкі, і скрываўся.

— Чакай. Ты нейкі бледны. Можа, піва хочаш? Ці віна? Не саромся, скажы. Я за свае грошы вазьму. Ты так цудоўна пахнеш...

Няважны настрой Нямогі прыпсаваўся яшчэ болей. Шмат разоў ён абяцаў сабе не сквапіцца і замаўляць жанчын даражэйшых, выхаваных і з вышэйшай адукацыяй, але ў апошні момант пагаджаўся на першую прапанаваную.

— У мяне мала часу, — заміргаўшы доўгімі веямі, схлусіў ён.

Прастытутка павяла кліента праз запушчаны скверык, уздоўж шчарбатага плота, на чыгуначны пераезд і ў зарослы недагледжаным бэзам і крывымі соснамі двор.

— Пастой каля пад’езда. Я ў суседзяў дзіця забяру. Не хвалюйся. Дзяўчынка не мая, а суседская. Яна будзе ціха сядзець у зале і глядзець тэлевізар, а спачывальня зачыняеца на ключ.

Нямога застаўся пад сасною. Мурзатыя дзецы выйшлі з пясочніцы і зводдаль пазіралі на добра апранутага чалавека, якога ў падобных мясцінах амаль не сустрэнеш.

І ў родным горадзе можна пачувацца, як на

іншай планеце. З гэтай думкаю Нямога ўжо намеруўся ўцякаць, але з-за рога выкацілася прасталытка. Яна імпэтна цягнула за руку падобную да сябе кудлатую дзяўчынку. Тая, пабачыўши мужчыну, закрычала на ўесь бэзавы двор:

— Не буду адна сядзець! Ты абяцала гуляць са мной! Абя-я-яца-а-ала-а!

— Сціхні! — прасычэла жанчына праз сцятыя зубы. — Уключымі відзік. Паглядзіш мульцік пра Маўтлі, пра рускую царэйну Анастасію. Ты ж любіш Анастасію і Маўтлі. Не ўпірайся. Ідзі роўна. І шакаладка ў мяне ёсць.

— Пакажы! — рот дзяўчынкі адкрыўся так шырока, што і здалёк можна было заўважыць адсутнасць верхніх зубоў.

На здзіўленне Нямозе ў двары з кішэні ў спадніцы дасталася круглая, як медаль, шакаладка.

— Давай! — запатрабаваў бяззубы сквапны рот.

— Дома зжарэш.

Збынтэжаны Нямога пакорліва пасунуўся за шырокай натыканкаю ў цёмны, прапахлы плесняю і катамі пад'езд. Водар цвілі лунаў і ў надзіва прасторнай кватэры.

— Праходзь у спачывальню. Там усё падрыхтавана. Я хутка.

У спачывальні панаваў ружовы паўзмрок. Сонца ледзь прасочвалася праз шчыльна-бурачковыя шторы. На шырокім ложку Нямогу прывітаў пачак айчынных кандомаў. За сценкаю, як абяцалася, уключыўся і завухкаў галасамі непралазных джунгліў відэамагнітафон. Нямога сеў у прадаўлены фатэль і пачаў збіраць рашучасць, каб пакінуць убогі дом, варожы дом і жабрацкі раён.

— Што ж ты не распранаешся? Казаў: мала часу. А сам сядзіш спакойненька, як анёл на воблаку...

Вакханка ўжо паспела пераапрануцца і стаяла перад мужчынам адно ў расхінутым фіялетавым і задоўгім, а таму, пэўна, чужым халаце.

Чыстае цела ўзбудзіла ўсё мужчынскае, што меў Нямога. Распрануўся ён жвава. Чэлес стаяў.

— Які хуткі! Хто б падумаў!

Не здимаючы халата, каханка легла на неразабраны ложак і паказала бліскуча-маціцовую ракаўку вульвы. Каханак пакрыў абранніцу і зарухаўся ў імпэтным напорыстым рытме. Жанчына ўздыхнула і ашчаперыла мужчынскую талію гладкімі лыткамі. Каханак затрымцеў і, перад тым як скончыць, папрасіў маладзіцу скінуць халат, павярнуцца і прыўзняць дупу.

— Табе нязручна?

— Павярніся. Я скончу ў зручнай паставе!

Прастытутка скінула халат. Нямога пашкадаўш, што настойваў. Брунатныя сінякі чарнелі на рэбрах і лапатках. Скура на холміках хрыбетніка была паздзіраная. Струпы засохлае крыві і жаўтлявага гною дапаўнялі карціну знявечанай плоці. Ад відовішча пакатаванай спіны чэлес скуксіўся.

Нямога злез з ложка, штурнуў пусты кандом на падлогу і пачаў апранацца.

— Ты не скончыў.

— Другім разам, — Нямога зашпіліў кашулю на ўсе гузікі.

— Ты такі прыгожы, акуратны. Такія, як я, не для цябе. Не паверыш, мне было з табой прыемна. Можаш прыходзіць бясплатна. Спіна загоіцца.

— Прыйду.

Зразумела, што Нямога больш ніколі не пойдзе ў зasadжаны соснамі і бэзам двор і не падорыць бяззубай дзяўчынцы шакаладку. І самае галоўнае: ён хутчэй за ўсё перастане сквальнічаць і пачне замаўляць адпаведных сабе жанчын. Хоць, з іншага боку, Нямозе паталагічна не шанцевала з прастытуткамі, і ён усур'ёз пачаў падумваць пра набыццё зручнай, чыстай, гумовай каханкі.

11.07.1998

ВАЎКАЛАК

Рукі леглі на стол. Іскрыстыя вочы назіралі, як выцягваюцца пазногі і робяцца кіпцюрамі, як чалавечая скура паастае звярынай поўсцю, як шырэюць пальцы і ўвасабляюцца ў ваўчыныя лапы...

Перакідвацца ў звера мужчына навучыўся ў юнацтве. Атрымлівалася тое сама сабою, дастаткова было жадання. Падобным чынам, праз жаданне і волю, паўстае мужчынская сутнасць.

Ніякай шкоды і гвалту ў абліччы ваўка мужчына не чыніў. Абарочваўся звяругам, скакаў па пакоі, гыркаў, качаўся на спіне, супакойваўся, нацешваўся ваўчыным целам і пераўтвараўся ў звычайнага чалавека, нічым не адметнага юнака, ціхамірнага і спакайнейшага за астатніх раўналеткаў.

Таямніца пярэваратніцтва старанна ўтойвала-ся. Глыбока ў душы мужчына разумеў: пераўва-сабленні ў хцівую жывёліну раней ці пазней скончацца, як сканчаецца ўсялякі імпэт і патэнцыя. Але наколькі трагічны будзе той канец для яго самога і для некага іншага, не ведаў. Разуменне небяспекі не спыніла Ваўкалака, гульні пра-цягваліся.

Увесень, на дзяды, мужчына вырашыў наве-даць і прыбраць магілы прашчураў. На кірмашы прыдбаліся кветкі. Духмяны букет апусціўся ў метро. У вагоне Ваўкалак адчуў напругу ў паве-тры. Цягнік быў бітма набіты. Навокал гаварыла-ся пра шэсце, пра мітынг, пра шыхты ўзброеных міліцыянтаў... Агітавальнікі казалі, што ў міліцыі працуюць свае хлопцы і яны не пойдуць супраць народу.

Ваўкалак, упэўнены ў сваёй абранасці і адасоб-ленасці ад чалавецтва, выйшаў са станцыі і пат-рапіў у маўклівы натоўп, што павольна рухаўся

ў бок могілак. Неабазнаны ў мітынговых варунках, ён прыспешыў хаду і апынуўся сярод першых, каму ланцуг узброеных гумовымі дубінкамі ахойнікаў заступіў дарогу.

— Назад, скаціна! — загыркаў на Ваўкалака мурлаты міліцыянт у круглым, як пудовы гарбуз, шаломе.

Прадпрынялася спроба тлумачэння... Звычайны намер: упарадкую капцы і ў складу кветкі.

Замест спагады і разумення Ваўкалаку быў нанесены агаламшальны ўдар палкаю па галаве. Свядомасць згасла, згарнулася ў беспаветранае цямноце.

Ачомаўся ён у прыдарожнай лесапасадцы, на-супраць могілак. Як уцякаў, як хаваўся ў кустої, як запоўз пад яліну — не памятаў. Прыйшоў у сябе ад холаду. З неба на астыглую зямлю сыпаўся снег з дажджом.

Першага міліцыянта Ваўкалак упаляваў паблізу ад аэрапорта. Маладзён у навюткай параднай форме сышоў з дарогі, каб перакурыць. Пачвара скочыла яму на спіну, паваліла, прыціснула тварам да ігліцы і выдзерла ікламі вялізны кавалак шыі разам з форменным каўняром.

Чутка пра людарэза распаўзлася імгненна. Вайскоўцы, міліцыянты і паляўнічыя сфармавалі атрады, каб падпільнаваць і забіць шалёнага ваўка. Таму другога праваахойніка давялося задзерці ў горадзе, за Домам урада. Высочваўся міліцыянт не адзін тыдзень. Назіранне вялося не ў ваўчыным, а ў чалавечым ablіччы. Акт помсты рыхтаваўся грунтоўна. Ідуchy на справу, Ваўкалак замаскаваўся, надзеў сабачы ашынік з медалём, нібыта ён і не драпежная пачвара, а выхаваны сабака, якога вось-вось гукне гаспадар.

Ніхто не свіснуў у завулку побач з касцёлам, калі стары, пенсійнага ўзросту міліцыянт збіраўся палашчыць за вухам магутнага сабаку, што ляжаў

на нізенькім каменным плоце. Перасычаны пачуццём любові да чатырохлапых сяброў міліцыянт нахіліўся і працягнуў руку. Ваўкалак устаў на заднія лапы і ўдарыў лобам у ніжнюю сківіцу праваахоўніка. Той адкусіў сабе язык і, паваліўшыся на спіну, раскрышыў патыліцу аб асфальт. Замест кантрольнага стрэлу ў голаў Ваўкалак перагрыз старую шию.

Часткова спатоліўшы прагу помсты, Ваўкалак забараніў сабе перакідвацца ў людарэза, бо жывёліна наблізілася да того, каб вынішчыць усё чалавече ў ягонай няўстойлівой асобе.

Трэцяга двухногага ў ботах і пагонах Ваўкалак забіў альпіністкім лёдасекам, які застаўся ў спадчыну ад дзеда па бацькаўскай лініі. Таго самага дзеда, на чью магілу нёсся і не данёсся букет белых гваздзікоў.

Мяккім, амаль жаночым голасам Ваўкалак выклікаў участковага ў дзіцячы садок, дзе нібыта падшыванцы-падліткі ломяць і нявечаць нядайна пасаджаныя дрэўцы. Не чуючы пасткі, дзябёлы лейтэнант пайшоў адзін разбірацца з хуліганамі. Замест малалетак пад шыферным навесам дзіцячае альтанкі яго сустрэла чалавекападобная звяруга з лёдасекам у лапе. Лейтэнант паспрабаваў расшпіліць кабуру, каб куляю супакоіць драпежніка. За гэтым заняткам яго і заспеў лёдасек, што сталёвай дзюбою прыгваздаў фуражку да чэрата. Заграбаючы паветра кароткімі рукамі, праваахоўнік зрабіў колькі кроکаў і бразнуўся ў пясочніцу. Наступіўшы лапаю на мёртвы твар, Ваўкалак выдрай лёдасек, каб успароць ім чалавече чэрава і павыкідаць вантробы.

Калі Ваўкалак змыў кроў з лёдасека, ён урачыста даў сабе слова не наведваць мітынгі, не трапляць у шэсці і не загаворваць з міліцыянтамі ў круглых, як глобусы, шаломах.

12.07.1998

НАТУРЫСТКА

Натурыстку павінна было адпусціць. Калі тое здарыцца, яна адно здагадвалася. Трэба расправицца, стаць тварам да мора і глядзець на далігляд. Яно — цяжкае, цёмнае, злое — перастане му-чыць і знікне. Можна будзе жыць далей.

Зрабіць такі акт складана, калі жывеш у краіне, дзе няма мора, дзе паўгода ходзяць у футры, дзе ўзаконена нянавісць да натурыстаў і йдзе пераслед усіх, хто ў меншасці. Даводзіцца праца-ваць і працеваць, каб з'ехаць да мора, а там ча-каць палёгку.

У вегетарыянскай сталоўцы Натурыстка ўзяла маркоўныя катлеты з грыбамі і памідоравы сок. Пачварная Радзіма засталася далёка, а марскія хвалі шумелі зусім блізка. Можна супакоіцца і не спяшацца. Жанчына з асалодаю паснедала і накіравалася на пляж.

Насланнё пачалося раптоўна. Жанчына стаяла дома на гаўбцы, адчула млосць; свет успыхнуў і счарнеў, а калі зрок вярнуўся, наваколле мела бя-скроўны твар. Жаданне жыць скончылася. З таго вечара жанчына і зрабілася ўласна Натурысткаю. Адмовілася есці стравы, прыгатаваныя з тых, хто дыхаў. І займела ўстойлівую прагу глядзець на далігляд.

Мора штартміла. Па гладкім аквамарынавым не-бе рухаліся расхрыстаныя кудлатыя хмурыны. Со-нечныя пляміны спаўзалі з гор і металёва іскры-ліся на шумлівай вадзе.

Натурыстка агалілася і наблізілася да мора. Яна стаяла на спрасаваным начнымі дажджкамі пяску і ўглядалася ў далігляд. Яе безнадзейна худое цела асвяціла зыркая сонечнасць. Праз туго сонечнасць пасыпаўся крышталёвы дождж. Дробныя краплі паколвалі і апякалі скuru.

Яно — безназоўнае, млоснае, цяжкае — прапала.
Можна паспрабаваць дажыць да наступна-
га лета.

14.07.1998

ВІННІК

Віннік шанаваў вермут. Сярод вінаў ён аддаваў перавагу горкім напоям. Ісціна, якая то іцца ў віне, на думку Вінніка, горкая. Сярод вермутаў ён лічыў за найлепшы сухі марціні з Італіі, але з асалодаю смакаваў любы з іх, і самы найтаннынейшы быў у радасць. Кактэйлі не паважаліся. Адно, што дазвалялася ў спякотны дзень, — кінуць у шклянку колькі крышталікаў колатага лёду. Піць свой вермут Віннік мог з раніцы да вечара іnoch навылёт. Напіваўся зредку, пад настроем і выключна сам-насам. Размаўляў з сабою ўголос, спяваў і танчыў, плакаў і клаўся спаць на падлозе. Ён, пэўна, спіўся б ушчэнт, каб не яшчэ адно моцнае захапленне: калекцыяніраванне размайтых трункаў. Віннік збіраў алкагольную калекцыю з дзяцінства. Напачатку складаліся ў альбом налепкі, знятые з пляшак. Пазней састаўляліся на палічку бутэлькі незвычайных формаў, а ў шуфляду хаваліся разнастайныя коркі. Праспекты і каталогі трункаў вельмі лагічна знайшли сваё месца ў зборы разам з рэцэптурнымі кнігамі па вінаробстве і самагонаварэнні. Таму над выбарам асноўнага занятку ў жыцці асабліва задумвацца не давялося. Пры першай магчымасці Віннік узяў крэдыт і адчыніў краму. Нясквапнасць і дасведчанасць у хуткім часе ператварылі маленькі магазінчык у невялікі гандлёвы склад.

Чаго толькі не было на tym складзе! Трункі, на-поі, алкагольныя вадкасці з усяго свету. Пералік

назоваў і коштаў прымусіў Вінніка набыць кампьютар. Паміж стэлажамі з бутэлькамі давялося стаўіць люстэркі, каб сачыць за наведнікамі. Пад каравым аппаратам трymаўся газавы рэвальвер. Шмат людзей цягнуцца да алкаголю, і жабракоў сярод іх болей, чым заможных, бедных нашмат больш чым багатых. Такі свет.

Канфлікты, інцыдэнты і дробныя казусы давялі самастойнага Вінніка да наймання памочнікаў. На касе села шыкоўнавалосая дзеўка. Пры дзвярах паставіўся шыракагруды ахоўнік. У каморку за кампьютар нанялася сухарлявая бухгалтарка.

Неяк сам сабою расклайся пасъянс з вяселлямі. Рудая, абсыпаная з галавы да пятаў залацістым рабаціннем касірка выскачыла за Вінніка. А шыракаспінны стражнік узяў сабе блеклатварую бухгалтарку.

Віно, як ісціна, мае завядзёнку пералівацца з адна формы ў другую. Яно лілося ў прагны рот ахоўшчыка, у вусны вогненнай касіркі і ў страўнік гаспадара гандлёвага склада. Бухгалтарка не піла, суцяшалася тытунёвым дымам.

Калі ў Вінніка была ў жыцці мара — сабраць найлепшую калекцыю вінаў, купіць на поўдні зямлі пад вінаграднікі, пабудаваць вінзавод, адчыніць сетку фірменных магазінаў і кантраляваць уесь замкнёны цыкл вінаробства, дык у астатніх супрацоўнікаў ніякіх вялікіх планаў не вымалёўвалася. Жылі днём сённяшнім. І штовечар напіваліся ці накурваліся марыхуаны, як жонка ахоўніка. Каб здзейсніць мару, Віннік шмат ездзіў па розных краінах. Падчас вандровак ён займеў рогі, настаўленыя ахмялелай жонкаю і зусім п'яным ахоўнікам. Рогі не даймалі Вінніка. Бадацца ён не збіраўся. Побыт, не знідаваны з мараю, яго абыходзіў. Пераліванне вадкасці з адной істоты ў другую Віннік лічыў працэсам нятворчым, а для сябе — нелёсавызначальным.

Іншы кшталт — шкода, утвораная жонкаю ў коллекцыйным серванце. Зло ўдарыла Вінніка ў са-мае сэрца. Паскудства рабілася ў п'яным тумане, без усялякіх зламысных намераў. Распусніца ба-вілася з цяглявістым каханкам, ісці на склад яны паленаваліся і ўкралі бутэльку з запаветнай паліцы. Нараніцу, убачыўши недараўальны памер шкоды, вырашылі не прызнавацца і не раскайвацца. Такая звычка ў большасці жанчын — рабіць, што заманецца, а праўды не казаць. Замест бяспечнага канъяку ў бутэльку налілася густа за-параная гарбата.

Віннік, згледзеўши падмену, расстроіўся на-смерць. Каб адпомсціць, вырашыў пазабіваць па-любоўнікаў. Напачатку ён замацаваў сексуальную сувязь сваіх рогадаўцаў тым, што пазбягаў полава-га жыцця з жонкаю.

Асноўная падрыхтоўка да злачынства пачалася з татальнага сачэння за наёмнымі супрацоўнікамі. Выкрылася, што наркаманка-бухгалтарка хоць і не ўжывае трункаў, але пляшкі крадзе пастаянна. Па якасці і моцы напояў Віннік вызначыў: жанчына зладзейнічае дзеля мужа. Калі той напіваўся, дык дазваляў жонцы накурвацца да бяспамяцтва. Зыходзячы з гэтага, Віннік вырашыў спачатку атру-ціць ахоўніка. Давялося з'ездзіць на лікёра-гарэ-лачны завод, дзе і насыпаўся ў пляшку мыш'як. Атрутка закаркоўвалася на станку. Заставалася пад-мяніць пляшкі ў валізе зладзейкі!

План забойства выконваўся марудней, чым жа-далася. Рудагрываю распусніца жаночай інтуіцый пачула небяспеку. Жанчыны маюць такую здат-насць — адчуваць набліжэнне зла.

Касірка зрабілася асцярожнаю і перастала піць з не ёй адкрываных бутэлек. У дадатак пача-ла сачыць за мужам. Адкрылася шмат станоўчых якасцяў у Вінніку, пра якія раней і не здагадвала-ся. Да прыкладу, муж быў вельмі дасціпны і аку-

ратны ў побыце, прыбіраў і стаўляў на месцы рэчы не толькі за сабою, але і за ёю. Праўда, станоўчыя якасці мужа не спынілі рыжую лахудру, і яна панаўпала цыяністага калію ў калекцыйныя вермуты.

Вядома, Віннік любіў вермут, але, каб пераканаць жонку і ўсіх астатніх ва ўласнай хваробе на імпатэнцыю, цалкам адмовіўся ад ужывання алкаголю, замест якога паліў па абедзе духмянныя цыгары.

Здзяйсненне помсты адбылося прэсна і будзённа. Наркаманка скрала пляшку. Віннік падмяніў бутэлькі. І ледзь было не папаўся на гарачым. Каб схаваць сполах і ліхаманку, ён пачаў запрашаць бухгалтарку ў рэстарацыю. Кампутаршчыца расчулілася нечаканай увагаю гаспадара і дала згоду.

Пра запрашэнне яна мужу не сказала, спаслалася на неабходны візіт да краўчых і ўручыла ахоўніку пляшку з атрутаю. Той узрадаваўся вольнаму вечару і запрасіў на кілішак рудагривую палюбоўніцу.

Пакуль бухгалтарка банкетавала з Віннікам, які скардзіўся на распусную жонку, тая разам з каханкам сканала ў ложку.

Следства цягнулася доўга і звялося да арышту наркаманкі. На судзе Віннік выступіў толькі як сведка.

Гэтыя маркотныя падзеі адбываліся ў час, калі ў краіне ўжо дазвалялася мець прыватныя крамы, але яшчэ не скасавалі смяротнае пакаранне.

Наркаманку асудзілі на смерць за спланаванае забойства мужа і ягонае палюбоўніцы. Жанчыну хутчэй за ўсё не расстрялялі б. Але яна сама не вытрымала несправядлівых варункаў і засілілася ў камеры.

Дазнаўшыся пра самагубства, Віннік захацеў напіцца. З паліцы на яго зманліва пазіралі бутэлькі

з вермутам і цыяністым каліем. Віннік ведаў, што ісціна ў віне, што яна страшэнна горкая. Ён піў віно, гаварыў уголас з тымі, хто дзякуючы яму пакінуў алкагольна-наркатычны свет. Віннік тапіў і тапіў віну ў віне. Каб ён каўтаў вермут, дык даўно б сустрэўся са сваімі ахвярамі тварам у твар. Ён жа напіваўся хересам.

З таго памятнага вечара Віннік стаў аматарам хересу. Ісціна ў вермуце занадта горкая, як палын.

17.07.1998

ГРАШАВІК

Грашавік зрабіў важнае ў бізнесе адкрыццё. І назваў яго — закон падабенства. Ён грунтаваўся на tym, што чалавек кепска адрознівае падобныя рэчы. Зыходзячы з тae высновы і рабіліся справы. Адсочваліся найкаштоўнейшыя, эксклюзіўныя твары, і ствараўся канвеер па вытворчасці падобных, толькі значна таннейшых рэчаў. Такім было першае правіла ўдзешаўлення. Другое правіла ўдзажэння мела цалкам супрацьлеглы кірунак. З узору масавай прадукцыі ствараўся тэхналагічны эталон з якасных матэрыялаў.

Справы ў Грашавіка ішли добра, бо ён не залежаў ад нейкай адной галіны ў таварыстваворчасці, лёгка мяняў кірункі, лавіў моду і любіў заўтрашні дзень. «Найсаладзейшае ў жыцці — вечарам думачь пра золак...» — любіў паўтараць удачлівы Грашавік.

Захапленне імправізацыямі, вывучэнне селекцыі, праца з паўторамі ў клішэ самі сабою адбіліся і на інтымным жыцці. Грашавік пазнаёміўся з сёстрамі-блізнятамі. Доўга не мог выбраць паміж старэйшай на паўгадзіны і малодшанькай. Нарэшце

ж запрасіў да сябе жыць старэйшую. Грашавік ёсць Грашавік. Ён выбраў большую лічбу, хоць цудоўна ведаў: болей — не заўсёды лепей.

Сямейнае жыццё не заладзілася. Мужа цікавілі абнаўленні, рух, стылёвыя пошуки. Жонка ж мела схільнасць да кансерватызму, стабільнасці і санлівага мяшчанства. Як большасць мяшчанак, яна мусіла завесці і завяла каханка. У інтymныя таямніцы яна пасвяціла сястру. Тая са злой радасцю дапамагала падманваць Грашавіка. Помсціла за тое, што выбралі не яе. Сёстры пераапраналіся адна ў адну, ствараючы жонцы бездакорныя алібі. Каб на месцы Грашавіка, з ягоным законам, быў іншы, падманы і зраджванні доўжыліся б да бясконцасці. Грашавік жа праз месяц ведаў праўду. Чым больш ведання, тым болей журбы.

Дзеля ўратавання сям'і і рэпутацыі Грашавік супстрэўся з палюбоўнікам жонкі. Прапанавалася круглая сума за спакушэнне жончынай сястры. Палюбоўнік, што з радасцю зазначыў сам сабе падмануты муж, знешне быў рыхтык ён сам, толькі бедны. Калі не ведаць, пакрыўджанага і крыўдзіцца можна было б прыняць калі не за блізнюкоў, дык за родных братоў адназначна. Матэматычныя і псіхалагічныя разлікі Грашавіка не спрайдзіліся ў парадку лічбы, за якую распуснік пагадзіўся дзеянічаць. Да сумы з правага боку давялося прыпісаць ажно два нулі. Кожная рэч мае цену, і добра валодаць магчымасцю заплаціць патрэбны кошт. Грашавік дзеля прыліку патаргаваўся і перадаў пачак банкнотаў.

Бедная копія Грашавіка слова стрымала. Калі Грашавік разам з жонкаю нібыта нечакана наведаўся на лецішча жончынае сястры, дык перад наведнікамі прадстала такая карціна. Малодшая з блізнятатаў ляжала на краі ложка і мастурбавала похву металёвым вібраторам. Чэлес палюбоўніка, які стаяў калі ложка на каленях, быў загнаны ёй

у дупу. Нулі прыпісваліся якраз дзеля наяўнасці менавіта такой адкрытай сцэны. Пабачыўшы Грашавіка, палюбоўнік палічыў, што напоўніцу адправаў трыйцаць сярэбранікаў, выцягнуў чэлес з ануса, апрануўся і рушыў на электрычку. Ён сышодзіў годна, як сапраўдны артыст. Присутныя маўчалі, бо здавалася, палюбоўнік яшчэ вернецца на сцэну, каб пакланіцца і паслухаць воплескі ўдзячных гледачоў.

Жонка, як і мусіць быць у падобных выпадках, працягнула істэрыку, якую пачала, калі муж абвінаваціў яе ў здрадзе і паабяцаў паказаць доказы. Вінаваціць сябе, сястру і палюбоўніка яна не бачыла сэнсу. Смяротныя грахі, кшталту распуснасці, сквапнасці і зайдрасці, прыпісваліся Грашавіку. Да істэрыкі старэйшай далучылася малодшая. Яна размахвала ў паветры бліскучым вібратарам і кричала, што ў Грашавіка няма ніякай павагі да інтymнага жыцця іншых людзей, што яго нічога не цікавіць, акрамя павелічэння ўласных капіталаў за кошт таленавітых людзей, якім ён лягта зайдросціць. Грашавік разліў па шклянках ледзянное шампанскае, якім астудзіў гарачы гвалт, і спакойна запярэчыў. Яго цікавіць у жыцці не столькі капітал і секс, колькі фенамен падабенства. И ён, не тое што яны, навучыўся бачыць розніцу ў рэчах падобных і знаходзіць агульныя рысы ў рэчах далёкіх. Гэта яны не адрознілі лепшае ад горшага і палічылі, што два мужчыны лепш за аднаго. Толькі ён не пакрыўдзіўся, бо на пакрыўджаных ваду возяць. Наадварот, ёсць прапазіцыя годна выйсці з сітуацыі і жыць утраіх. Лічба «3» не толькі большая за лічбу «2», але і лепшая на 33,3333... адсоткі.

Блізняты парайліся адна з адной і прынялі пранову.

«2 лепш за 1 на 100 %...» — палічыў у думках Грашавік.

19.07.1998

ЗАЙЗДРОСНІК

Зайздроснік грыз пазногці. Абгрызаў да крыві, нібыта боль можа суцішыць усёпаглынальны шал зайдросніцтва.

Ён зайздрасціў з любое нагоды... У некага вісіць на губе добрая цыгарэта — зайздрасць. Нехта шпацыруе ў моднай кашулі — зайздрасць і злосць. У кагосці атрымліваецца выдатнае сола на флейце — скрыгатанне зубамі і пляванне на падлогу. У свеце заўсёды было і будзе лепшае, большае, прыгажэйшае, каштоўнейшае ды іншае, што спародзіць чорную зайздрасць, сцісканне кулакоў і наліццё крывёю вачэй у Зайздросніка.

Зайздрасць — недараўальны, смяротны, незамольны грэх. Пра гэта Зайздроснік ведаў, але перамагчы ўласную натуру не мог дый не хацеў. Ён бясконца хлусіў пра сябе: ён лепшы, ён таленавіцейшы, ён багацейшы, разумнейшы, выкшталценнейшы... Не верылі. Злаваўся і абражаяў усіх навокал. Паслухаць Зайздросніка, дык па зямлі ходзяць толькі аліграфрэны, дэбілы, даўны, няздары, нямогі, зламыснікі ды пігмеі.

За мярзотны характар Зайздросніка ганялі. Выперлі са школы. Вытурылі з музычнае вучэльні. Пагналі з кансерваторыі. Папрасілі зволіцца з рэдакцыі газеты, дзе ён падзарабляў як музычны крытык. Выкідалі адусюль.

Пах зайздрасці і зласлівасці сыходзіў ад згорбленай постасці рыжага Зайздросніка. Ён смярдзеў застаялай вадою.

З цягам часу Зайздроснік дайшоў да найвялікшай ступені неразумнага эгаізму: пачаў зайздрасціць самому сабе. Раней і сонца было ярчэйшае, і чэлес уздымаўся часцей, і дзяўчаты спрытней падмахвалі.

У свае трынццаць трэх Зайздроснік апранаўся,

нібыта яму васемнаццаць. Ён кінуў распаўнелую, вусатую жонку з двумя дзецьмі. Ажаніўся на не- паўналетній цяжарнай школьніцы. Але доўга з ёй не пажыў. Зусім зялёныя дзяўчаткі прыцягвалі яго магнітам цнатлівасці. Секс — гэта дэфларацыя і нічога акрамя дэфларацыі! Пад такім лозунгам Зайдроснік пракрочыў яшчэ некалькі гадоў у адваротным кірунку свайго зласлівага і трусаватага жыцця.

Змены пакаленняў — вось што стала прычынаю наступнай хвалі зайдрасці. Яны будуць жыць, трахатца, іграць на флейтах, а я знікну, рассыплюся, перастану існаваць. Страх смерці і зайдрасць да чужога жыцця канчаткова разбурылі свядомасць. Ён здзяцінеў, сышоў у маразм і трапіў у пакой, дзе на дзвярах няма ручкі, а сцены абабіты мяккімі матрацамі. Перыядычныя электрашокі прыглушылі Зайдросніка.

Замардаваную, змэнчаную, пуставокую істоту назаўсёды пакінула яе вялікасць Зайдрасць. Адзіная прыкмета, па якой яшчэ пазнаваўся Зайдроснік, — гэта звычка абгрызаць пазногі да мяса.

20.07.1998

ЛЯРВА

Лярва хадзіла на шпацыр у кароткай спадніцы і без майткаў. Яна любіла цокаць па праспекце на непрыстойна высозных падэшвах.

На мосце яе гукнулі два мужчыны ў радыкальна-васільковых пінжаках. Лярва не мела звычкі доўга ламацца. Назвалася такса, паказалася похва, і новастворанае секс-трыа накіравалася ў лярвіны апартаменты.

У спачывальні адразу ж павызваліся з-пад

вопратак полавыя органы. Адзін чэлес апынуўся ў нафарбованым абручы жаночых вуснаў. Другі гайдаўся ў паветры, бо гаспадар вылізываў вульву і анус.

Калі ўлонне пусціла сокі і другі орган лёг на лярвін язык, дык першы заглыбіўся ў полавую шчыліну на ўсю даўжыню. Не пакідаючи рухацца ў адтулінах, маркітоўцы паскідалі валошкавыя пінжакі, распрануліся цалкам і агалілі дагледжанае цела тэмпераментнай Лярвы. Тая смактала напяты стрыжань і круціла клубамі на доўгім калку.

Нацешыўшыся — адзін верхнімі, а другі ніжнімі вуснамі, мужчыны памянялі пазіцыі. Той, што торгаўся ўроце, пачаў церці секель, а які лашчыў матку, зайшоў у дупу. Стамбуры трымцелі ў гарачых нетрах. Лярва выгіналася, стагнала і вухкала.

Выйшаўшы з глыбіні, стрыжні патрапілі ў далікатныя жаноцкія пальцы. Лярва спрытна павыдойвала мужчынскае малако да сябе ў рот.

Пракаўтнуўшы цёплую сперму, Лярва развітася са спустошанымі самцамі.

Падмыўшыся, спаласнуўшы рот і падфарбаваўшы тварок, яна нацягнула сукенку. Лярва паспівала зрабіць яшчэ адну зманлівую праходку без майткаў па вечаровым праспекце.

20.07.1998

ШКІЛЕТ

Шкілет сядзеў на пяску і забаўляўся з ракаўкаю.

У чорным небе зязу́ зялёны цыферблат поўні.

Пад ёю зіхацела на воднай паверхні палоса адлюстравання. Мора не дыхала.

Шкілет чэрпаў ракаўкаю пясок, сыпаў на даўноні, а з далоні — праз пальцы на дол. Шкілет слухаў шэпты пясчынак. Ён сумаваў. Яго агортвала

меланхолія. Гульня з пяском і ракаўкаю не цешыла шкілетаву душу.

Ад новых суседзяў па могілках ён дазнаўся: неўзабаве раскідаюць ягонае гняздо, косткі з чэрапам складуць у шклянную труну і перавязуць у іншую краіну, дзе ў музей, замест шатні, зрабілі ў сутарэннях маленъкую маўзалейную залу.

Некалі даўно, у чалавечым абліччы, Шкілет прыходзіў да начнога мора і пісаў пад поўняю вершы. Шкілет зваўся паэтам. Ён не паспей напісаць кепскіх вершаў і пакінуў чалавечы свет у маладыя гады. У шчыльных варунках біялагічнай актыўнасці ягоная сціплая спадчына займела прыхільнікаў і набыла папулярнасць. У горадзе маленства збудаваўся музей з жалобным пакоем для мошчаў.

У кожнай істоты свае ракаўкі для забаў. Адны гуляюць з рапанамі, другія — з чалавечымі чрапамі.

Шкілет не жадаў ехаць у празрыстым куфэрку ў горад, дзе нарадзіўся. Ён любіў соннае мора, цыферблат месяца, пясок і ракаўку, але супрацьстаўляць пераносчыкам праху не мог.

Кожны мае права выбіраць ракаўку і быць абранай ракаўкай для гульні ў пясок.

22.07.1998

АДМІНІСТРАТАР

Адміністратар сперажываўся з-за крадзяжкоў. З гатэля цягнулася ўсё чыста. Пакаёўкі, прыбіральщицкі, бармены, афіцыянты, парцье скардзіліся штодня. Складалася перакананне: у гатэль селяцца выключна злодзеі, махляры і падонкі. Здаецца, ну што можна скрасіці з нумара? Высвятляеца: цягнуць тысячу і адну рэч. Выкалуپваюць батарэйкі

з пульта дыстанцыйнага кіравання TV. Вывінчваюць лямпачкі. Здымайсць разеткі, выключальнікі і краны. Абразаюць тэлефонныя аппараты. Спустошваюцца бары-лядоўні. Знікаюць дзвярныя ручкі і защапкі. Зносяцца коўдыры, прасціны, падушкі, посцілкі і ручнікі. Асаблівым попытам карыстаюцца ручнікі. Яны б'юць усе рэкорды па пратажах. Даводзіцца іх даўпляць цюкамі штотыдзень. Можна змірыцца, успрымаюць чалавека такім, якім ёсьць — наскроў зладзейскім, суцэльна несумленным, падманлівым, хцівым, ненажэрным. Адміністратар наважыўся змагацца і перамагчы. Пачаў усебакова вывучаць праблему крадзяжоў. Склаў пералікі-спісы пратажаў, занатоўваў скаргі. Дайшоў да штоночнага чытання кніжак па псіхалогіі, крыміналістыцы, вышуку і сачэнню. Выявіў: крадуць у апошнюю хвілінку, перад ад'ездам, і большая палова наведнікаў квапіцца на ручнік. Тады і прыдумалася пастка на несумленнага жыльца. Выглядала яна як недагляд і пралік пакаёўкі. Тая, нібыта незнарок, пакідала ў нумары на адзін ручнік болей. Справакаваны злодзей, агледзеўшы лішак, хаваў яго ў валізу, ці пад матрац, ці за лядоўню засоўваў — хто на што здатны. Адміністратар заносіў прозвішча злодзея ў камптар, дзе быў файл «нечистыя рукі», гэта азначала: дзверы гатэля больш не адчыняюцца для гэтага персоны. Пакаёўка атрымлівала загад знайсці скрадзеную рэч і памяняць яе на старую, засціраную і спісаную. За чатыры гады змагання страты скараціліся ўдвай. Метад пасткі на злодзеяў пачалі практыкаваць у гатэлях па ўсім свеце. Адміністратар паспрабаваў запатэнтаваць распрацоўку. Яму адмовілі. Спаслаліся на ненавуковасць метаду і сумніцельнасць з боку законнасці ў моманце падмены новай рэчы на старую. Адміністратар пакрыўдзіўся, звольніўся з гатэля і стварыў прыватнае дэтэктыўнае агенцтва.

25.07.1998

АНЁЛ

Мужчына намаляваў Анёла.

Не было выйсця, давялося самому ствараць крыва-
латую істоту. Звычайна ў цяжкую хвіліну на дапамо-
гу мужчыну прыходзіў, прылятаў, прыплываў Анёл-
ахоўнік. А тут — няма і няма. Варункі — горай і го-
рай. Настрой — ні к чорту. Злыя думкі атачылі з усіх
бакоў. Хацелася біцца. Жадалася рэзацца, страляц-
ца. Заманулася мясіцца і рвацца. Дзеци раздражнялі.
Старыя выклікалі наймярзотнейшыя пачуцці. Ас-
татнія спараджалі ў сэрцы агрэсію.

Мужчына паспрабаваў ратавацца ў касцёле.
Зайшоў пад спічастыя скляпенні. Сабор пусты.
Задуха пякельная. Ператомлены мужчына чакаў
палёгкі.

У катэдральны паўзмрок прыклэпала бабулька.
Яна прыклала кіпцюрастую лапку да драўлянае
нагі ўкрыжаванага Ісуса. Пацалавала пальцы і на-
клала на старэчыя грудзі крыж.

Мужчына сцепануўся. У выпетраным цельцы
багамолкі ён убачыў ружовую іскру пажады. За-
мест Хрыста яна бачыла на крыжы напяты ка-
хальнік Невялікі. Такі, які мусіў мець Хрыстос. І не
да нагі, а да кахальніка дакранулася лапка. Мужчы-
на стаў белы, як свежы труп.

На вуліцы пякло ліпеньскае сонца. Млосць
разлілася ў паветры.

Мужчына падабраў з зямлі кавалачак цэглы
і накрэмзаў на саборнай сцяне абрыс Анёла. Той
адлучыўся ад плоскасці, узмахнуў крыламі і знік
у белым, як кіслае малако, небе. Другога Анёла
мужчына намаляваў на ланцугу.

— Я не змагу цябе ахоўваць, калі ты не перар-
веш ланцуг.

Мужчына перарваў ланцуг, толькі спачатку ён
пазбавіў Анёла крылаў.

- Вярні мне крылы, — папрасіў Анёл.
— Я буду насіць цябе на плячы, — сказаў мужчына і выкінуў кавалак чароўнай цэглы ў вадасцёкавы люк.

25.07.1998

АТЫНКОЎШЧЫК

Атынкоўшчык меў найвышэйшую кваліфікацыю ў сваёй справе. Больш за тое, у горадзе яму не было роўных у веданні матэрыялаў і рыштунку. Яго цанілі і шанавалі. Яму даставаліся найлепшыя замовы і найвышэйшыя ганаары. Атынкоўшчык хадзіў пры грашах. Найцікавейшае ж не ў тым, як зарабляюцца, а ў тым, як трацяцца рублі.

Жыў ён адзін. Кватэрку меў маленъкую, але акуратную. Самай значнай рэччу ў жытле лічылася шафа. Шырокая, высачэзная — ад падлогі да столі, поўная найшыкоўнейшага і наймаднейшага адзення. На ангельскае мантто, на дацкія чаравікі, на капшулі з Нямеччыны, на гальштуку з Італіі сыходзіла ледзь не палова заробку.

Калі статны Атынкоўшчык апранаўся па-святочнаму, начэсваў і адэкалоніў бакенбарды, дык выглядаў не горш за гішпанскага караля Хуана. І ростам, і паставаю, і манераю рухацца Атынкоўшчык вельмі паходзіў на каранаваную персону. Вядома, пры ўважлівым і падрабязным параннанні можна было б знайсці шэсцьсот шэсцьдзесят адну розніцу, але на пэўнай адлегласці Атынкоўшчык не тое што не саступаў каралю, а візуальна пераўзыходзіў яго. Бо быў шырэйшы ў плячах, меў больш яркія рысы твару і, галоўнае, быў асобаю таямнічаю. Убачыш — і не скажаш, хто перад табою. На гэтай таямнічасці і будавалася другое, непрацоўнае жыццё.

Атынкоўшчык, захапляўся рускай балетнай школаю. Ён не пратпушкаў ніводнай прэм'еры ў ма- скоўскім Вялікім тэатры. Ён стаў гледачом нумар адзін. Ніхто ў тэатры не ведаў ні ягонага занятку, ні горада, дзе жыве, ні імя, ні прозвішча. На ўсе спробы пазнаёміцца ён адказваў далікатнай ус- мешкаю і непарушным маўчаннем.

Акрамя вонраткі і балета, меў Атынкоўшчык яшчэ адну страсць: падманваў жанчын. Прыяз- джаў у прыморскі горад, сяліўся ў найлепшым га- тэлі, дзе і знаёміўся з даверлівымі правінцыялкамі ў начной рэстарацыі. Частваў абранныцу шам- панскім. Расказваў выдуманую біяграфію... Нібыта ён знакаміты на ўесь свет тэатральны мастак. Усе дэкарацыі, зробленыя самымі рознымі майстрамі ў Вялікім тэатры, прыпісваў сабе. Легенда гучала пераканаўча.

Ахмялелая жанчына з радасцю давяралі свае вільготныя адтуліны Атынкоўшчыку. У сексе той быў жорсткі, грубы і бессаромны. Ён ні разу не ад- пусціў абранныцу, каб не парваць ёй похвы ці не пусціць крыві з ануса. Ахвяры прымалі боль як не- абходную плату за акт з генем.

Падчас адпачынку Атынкоўшчык спатольваў сексуальную хэнць на цэлы год.

Па вяртанні ў каханы горад ён ціхамірна мяшаў раствор і назапашваў капіталы на чарговы ваяж да салёных водаў.

З трыццаці і амаль да шасцідзесяці сямі гадоў Атынкоўшчык вёў распланаванае такім чынам жыццё, але ў адну ноч яно змянілася раз і назаўсёды.

У бары, каля самага Чорнага мора, Атынкоўшчык завёў размову з шаўкавістаскурай дзяўчынаю. Тая нахабна пачала называць яго «дзедам». Атынкоўшчык пракаўтнуў крыўду, спадзяваўся ў ложку расквітацца за абразу. Толькі ў нумары чакалі яшчэ большая прыніжэнні. Дзесёнка ўтава- рыла Атынкоўшчыка і прывязала за рукі і за ногі

да ложка. Распнуты і расцягнуты, ён быў згвалчаны не толькі ненатолькай похваю, што змяла і стузала чэлес, але і кіпцястым пальцам у задні праход. Калі ён паспрабаваў закрычаць, шаўка віставалосая заткнула яму ў рот гігіенічны пакет, а яшчэ згаліла адну бакенбарду. Самым гадкім успамінам з той чорнай ночы для Атынкоўшчыка стала тое, што ўжо апранутая дзеўка сказала праўду. Яна ведала: і пра ягоную працу, і пра дзівацкае захапленне балетам, і пра любоў да шыкоўнага шмация. Мала гэтага, яна бессаромна прызналася, што працуе фарбавальшчыцаю ў ягоным будаўнічым трэсце.

Толькі апоўдні наступнага дня Атынкоўшчык вызваліўся ад вяровак. У люстэрку над рукамі-нікам ён убачыў згорбленага дзядка, які выняў з рота чатыры верхнія пярэднія зубы. Курва выціснула іх гігіенічным пакетам.

29.17.1998

АЕРНІК

Жанчына пайшла на рэчку адна. Звычайна пасля гарачага дня яна хадзіла купацца з сяброўкамі. Гэтым разам кумпаніі не знайшлося, а так хацела-ся астудзіцца ў прахалоднай вадзе, паплаваць у крынічных струмянях і змыць стому.

Маладзіца доўга пялёскалася ў празрыстай плыні. Яна выйшла на шаўкавісты пясок чыстая і свежая, як лілея.

З-за сцяны палахлівага і шапаткога чарота паказаўся зялёnavалось Аернік. Ружковашчокі, акуратнатвары, ён ветліва павітаўся. Жанчына прыгнулася і пазакрывала рукамі грудзі і ўлонне. Крываногі, вялікагаловы Аернік прапанаваў неадкладнае каханне:

— Ніхто не даведаецца! — быў апошні сказ.

Ахвяра незвычайных варункаў пашукала вачыма сукенку, пакінутую на пляжы. Аернік паабяцаў вярнуць скрадзеную вонратку ў абмен на кароткі акт.

Паўнацелай прыгажуні зусім не хацелася мець інтymныя стасункі з доўгавалосым карузлікам, але бегчы голай праз вёску да хаты не жадалася яшчэ болей.

— Добра, давай! Толькі хуценька, чуеш! І не ў мяне...

— Не ў цябе? А куды ж? Толькі ў цябе і на ўсю глыбіню! — Задаволены лёгкай перамогаю Аернік выняў з портак доўгі, брунатны і аксамітны, духмыны чэлес.

— Прывабны ён у цябе, як таўкачык у аера, — жанчына апусцілася на пясок, стала ракам і прагнула спіну.

Вачам хлопчыка, які падглядаў за купальніцаю з-пад разложыстай вярбы, прадстаў парнаграфічны выгляд расхінугтай пальцамі похвы.

Аернік прыладзіўся да акруглых дабротаў і распачаў заглыбленні, вярчэнні і пагладжванні.

Жанчына пацяплела, разняволілася і заспялалася да ўласнага задавальнення. Аернік пачаў перамену ў настроях купальніцы і пачаў шэптамі ўгаворваць перанесці секс у ваду.

— У прахалодных струмянях я распавяду пра эратычнасць тваіх найменшых дзірачак: у носе, у вушах і порах на скурь. Толькі чыстая прыяерная вада натоліць тваю прагу да задавальнення.

Каханкі, не раз'ядноўваючыся, павольна перасунуліся з пяска ў ваду, дзе Аернік схапіў ахвяру за рукі вышэй локцяў і сагнуй у крук. Жанчына спрабавала вырвацца, прыўзняць галаву над вадою. Марна. Аернік выліваў насенне ў сцятае смяротнай сутаргаю цела.

Доўгую, прыгожую, як белая лілея, нябожчыцу ён кінуў пад карэннямі старой вярбы. На развітанні Аернік падміргнуў хлопчыку свежа-зялёным вокам. Сведка гвалтоўнага здарэння зрабіўся заікам на ўсё сваё астатніе жыццё.

11.08.1998

ПРАГНІК

Пасярод ночы Прагніка пачало смажыць. Ён адкаркаваў бутэльку. Напоўніў шклянку і з'еў 200 грамаў мінеральнае вады. Смага адышла на якіх паўхвіліны. Давялося з'есці яшчэ грамаў 150. Вада трапілася смачная, з ментоловай гарчынкаю, газаваная, пушыстая, як першы снег у верасні. Пасля другой дозы можна было вяртацца ў ложак і глядзець сон.

Прагнік лёг на левы бок, каб сасніць нешта піканцнае або цяжкае ці жахлівае.

Убачылася самазабойства.

Прагнік піў і піў цёплую, мутную, іржавую воду з бруднай бочкі. Смага і пякотка не тое што не знікалі, а рабіліся больш пакутлівымі, невыноснымі.

Сам сабою, аднекуль, як бывае ў сне, у руцэ апинуўся рэвальвер. Чэреп прастрэліўся навылёт. Дзіркі ў скронях атрымаліся акуратныя, нібыта прасвідрываныя майстрам. Ні каліва антыэстэтыкі ў смерці не назіралася. Хавалі Прагніка сціпла, але ўрачыста. Пасля жалобных рытуалаў ягонай жонцы вярнулі белы чэрап з 2 адноўкавымі дзірачкамі ў скронях.

Прачнуўся Прагнік у прыўзнятym настроі. Праглынуў невялікую шклянку морсу са свежых брусніцаў і пашыбаваў на работу. Як і большасць тутэйших Прагнікаў, ён займаўся гатаваннем піва на мясцовым бровары.

24.09.1998

ПАРКАВІК

Каля паркавай брамы варона дзяўбла галуба. Таго, пэўна, расціснула машына. Вароне пашанца-вала з вячэраю.

Паркавік з асалодаю назіраў, як дзюба выдзірае вантробы.

Цымнела. Паркавае сутонне патыхала кастрычніцкім занядадам. Водар апалай лістоты аддаваў спіртам. Паркавік распачаў штоночны абыход свайго царства.

За танцпло́що́укаю, на лаўцы ён знайшоў немаладую пару закаханых. Фарбаваную ў каштанавы колер жанчыну цалаваў сівы мужчына. Ягоная рука ціскала прывялую плоць пад спадніцаю. Ка-ханкі, захопленыя восенськім эратызмам, не бачылі назіральніка.

Паркавік пачакаў, пакуль мужчына паваліць палюбоўніцу, сцягнё з яе майткі, расшпіліць гульфік і ўставіць татку ў матку.

Раскіречаная кабета закрактала на мулкіх дошках. Падэшвы ботаў з наліплым лісцем заторгаліся над спінаю ў сіней куртцы.

Вось тады Паркавік палічыў: час знаёмства наспеў.

— Добры вечар, — рука ў пальчатцы ляпнула па мужчынскіх клубах.

Каханак азірнуўся і нарваўся на кулак. Шухнула юха. Другі ўдар атрымаўся свядомасцезнішчальны. Непрытомнае цела сцягнулася з палюбоўніцы. Ёй прапанавалася: устаць, павярнуцца, сагнуцца, уперціся ў лаўку і атрымліваць кастрычніцкую сексрэвалюцыю ў адной, асобна вызначанай дупе.

Паркавікоў стрыжань працяў вантробы і дакрануўся да сэрца жанчыны. Сэрца змярцвела. Ці то ад спуду, ці ад радасці? Хто скажа?

Голых нябожчыкаў Паркавік паскідаў у рэчку, якая павольна плыла праз парк.

Іх знайдуць праз тыдзень, далёка за горадам,
на пясчанай водмелі. На галовах у іх сядзецьмуць
вароны і выдзёўбацьмуць вочы.

10.10.1998

ДАМАВІК

Маладая жанчына з'язджала ў адпачынак на тыдзень. Ключы ад кватэры яна пакінула сяброўцы, таксама маладой прыгажуні, што жыла ў інтэрнаце. Тая ўзрадавалася. Цэлы тыдзень можна жыць у светлай вялікай кватэры. Да позняга вечара жанчына цешылася адзінотаю і спакоем. Недзе а дванаццатай ночы ў дзверы пагрукалі «тук-тук». Жанчына не чакала гасцей, а таму вырашыла не адчыняць. Невядомы наведнік нагадаў пра сябе зноў больш гучным і працяглым «тук-тук-тук-тук». Жанчына згасіла святло, падкралася да дзвярэй, зірнула ў вочка. На пляцоўцы было пуста. Усе сем начэй чулася настойлівае пастукванне ў дзверы, але ўбачыць таго, хто стукаў, жанчына так і не змагла.

Калі сяброўка вярнулася з мора і спытала, як ёй жылося ў асобнай кватэры, жанчына сказала, што выдатна, а пра начныя наведванні не прамовіла ні паўслова.

Праз некалькі дзён уладальніца кватэры знайшла сваю сяброўку і расказала пра жахлівае забойства, якое ўчынілі мужчыны з яе дома. У сутарэннях яны злавілі Дамавіка і засеклі яго. Дамавік быў зусім малады, нікому шкоды не рабіў, адно што баўляўся, ноччу стукаў у вокны і дзверы.

Усе казалі, што Дамавік грукаў у дзверы кулаком, але кватарантка выразна чула пастукванне сагнутым пальцам: «тук-тук».

22.11.1998

ІНТЫМНІЦА

Студэнцкі інтэрнат. Чацвёра малалетак. Мучылі цэлу ноч. Заплацілі. Праз тры дні зуд. Лабковыя воншы. Смярджу карбафосам. Вывела. Похву і падпахі пагаліла. Настрой — ні к чорту.

Мянтоўская прыбіральня. Мінет лейтэнанту. Праз кандом. Таму доўга. Адпусціў. Каля аўтастанцыі з'яўляцца забараніў. Сабака ў пагонах.

Таксоўка. PEUGEOT. Кліент — бугай. Прымусіў распрануцца. Голую вазіў па горадзе. Выпхнуў з машины. Бегла за таксоўкай, пакуль шмоткі не выкінулі. Як таіх зямля носіць? Добра — глухая ноч.

Скверык. Каля чыгуначнага вакзала. Пад самую раніцу. Маньяк, з сабачым тварам. Схапіў за каўнер. Душыў. Пагражай нажом. Крычала. Вырвалася. Уцякла. Вакзал — не мая зона.

MAZDA. Пачалі ў салоне. Другі раз у лесе. Цёмна. Страшна. Соп, як кнур. Зямля халодная. Грошы скамечаныя. Не захварэла, і добра.

Ноч. Парк. Каля рэчкі. Іх двое. Маладыя сайгакі. Адзін пасадзіў на калені і загнаў у дупу. Другі даваў у рот. Спускалі ў похву. Грошай не далі. Жывёлы.

За крамаю «Малако». На жалезных скрынях. Пад раніцу. Са студэнтам. Толькі ў похву. Хутка. Разлік па дамове. Можна жыць.

Пад'езд высоткі. На лесвіцы. Каля выбітага акна. З абкураным гітарыстам. Стоячы. У зад. Без змазкі. Балюча. Нейкія капейкі. Наркот ёсьць наркот.

Аўтарамонтная майстэрня. Нядзеля. Пасярод дня. З вынаходнікам секспрыстасаванняў. Прывязаў да гінекалагічнага крэсла. Уставіў драўляны грыб. Запусціў матор. Грыб заторгайся. Вынаходнік склаў рукі на грудзях, як народны артыст. Выгіналася. Курчылася. Рыдала. Трэслася. Прасілася.

Страціла прытомнасць. Развязаў. Даў FIFTY DOL-LARS. Прапанаваў гарбаты. Руды прусак.

Цырк. Грымёрная. Дрэсіроўшчык бурых мядз-ведзяў. Пяшчотна. Класічна. Ён зверху. Я — лежачы на канапцы. Мужчыны хутка старэюць. Шкада. Заплаціў удвая. З такім добра жыць. Чэлес маленечкі. Паўстае раз на год.

Офіс. На чорным стале. Гаспадар у гальштуку. Меў мяне і курыў BARCLAY. Скончыў на мой пуп. Затушыў цыгарэту ў сперме. Барбар. Ржаў, як сялянскі конь. Разлічвалася сакратарка. Выклікала мяне таксама яна. Кобра.

Бядняцкая кватэрка. Інвалід. Спаралізаваныя ногі. Год, як не ходзіць. Чэлес напяты, як цеціва. Толькі зглыбіўся. Сфантанаваў. Маці разлічвалася і пускала слязу. Я сказала: «Яшчэ зайду, бясплатна». Хай чакаюць. Смаўжы.

Асабняк. Гроши наперад. Трымалі тыдзень. Кожную ноч ахоўнік меў, як ханцёў. Засунуў вібратор у сраку. Страўнік расстроіўся. Перапэцкалася ўсё чыста. Прагналі. Боса так і не бачыла.

Лазня. Мыла і масіравала спартоўца. Абышоўся па-сяброўску. Трахнуў раз. Нават прыемна. Абяцаў патэлефанаваць. Даў нямецкія маркі. Бліжэйшы год ён будзе кахаць штангу. Манагам.

Багатая кватэра. Абдолбаны экстазі вар'ят прымушаў займацца лесбісам з в'етнамкай. Б-р-р-р. Пачварка крывалапая. Адмовілася. Біў кулаком. Скрылавіў твар. Тыдзень адпачываю. Раны залізаю. Лепш бы палізала в'етнамскі секель.

На дні нараджэння ў нафтаздабытчыка. Поўзала па падлозе, як змяя. Танчыла на стале ўпрысядкі. Нафтаздабытчык усоўваў у похву бутэльку з-пад шампанскага. Паводзіў, нібы багаты. А даў разліковыя білеты з оперным тэатрам. Новы беларус.

У знятай на суткі кватэры. З лысым кабялём. Стала ракам. Гладзела ў тэлік. Ангельцы бамба-

валі Ірак. Свята піратэхнікі. Кабель не мог скончыць. Без прэзіка? Ні за якія грошы. Аддаў толькі палову. На цыцках сінякі. Купюры фальшывыя. Кнур.

На кіліме. Паўзмрок. З валасатым, як гібон. Конна: я на ім. Няспешна. Са стогнамі. Разлічыўся шчодра. Прэснасць.

У фатэлі. Зранку. Як у сне. З гейскім часопісам. З двума вібратарамі. Гума і метал. Спакойна. Пален лепей за вібратор.

Прыбіральня. Рукі на чарупіне. Так пажадаў мурын. Чатыры разы ўзапар. Доўгім, як шыя ў жырафа, чэлесам. Разлік: капейка ў капейку. Сумна.

На працоўным ложку. Цнатлівы хлопчык. Чырванеў, як рак. Трымцеў. Стрымлівала смех. Жменя дробных купюраў. Месяц ці два збіраў. Настаніца з мяне херовая.

Гатэль. Нумар люкс. Патроены ганарап. Здымкі порнароліка. З культурыстам. Напарфумлены кот. Я на ложку, з краю. Ён пры ложку, на каленях. Мае ногі на ягоных плячах. Абышліся, як з каштоўнай лялькаю.

Гаўбец. Пад маладзіком. З рамантыкам. Захацеў, каб падвывала. Не ведаю, як не абваліўся гаўбец. А была б карціна: каханне, разбітае аб зямлю.

21.12.1998

СТВАРЭННЕ

Каменная алтанка. Раніца. Зімна. Марозна. Піва бутэлечнае. З рыльца. Пакрысе. Па глытку. Па кропельцы. Сняжынкі круцяцца, лунаюць, падаюць. Дыяментавыя парушынкі. Ляцяць праз мяне. Празрыстасць. Бязважкасць. Супакоенасць.

Уздоўж рэчкі. На праспект. У падземны пераход. Станцыя метро «Плошча Перамогі». Бар «Казачок». Стоячы. З пластыкавай шклянкі. Пяцьдзесят каньяку «Глорыя». Размова з барменам. Душэўная. Пра футбол. Пралануе яшчэ паўста. Адмаўляюся.

Паўз Оперны тэатр. У Траецкае прадмесце. Карчма. Цёпла. Смажаным мясам пахне. За чорным столікам. Сто гарэлкі «Крышталь» і шклянка тоніку. Іскрыстыя вадкасці. Адна за адною. Змешваюцца з крывёй.

Праз мост. На гару. Да царквы. Каля раённага ДАІ. Па прыступках. У сутарэнні. Бар байкераў. Johnni B. Good. Руды бармен. Лыбіцца. Порцыя тэклы. Хлабысь. Рок-н-рол. Дзеўка. Радзімая плямка на шчацэ. Смачная. Шакаладная манетка. Смяецца.

У скверык. Да мастакоў. Дзеўка з плямкаю ўчастілася ў мой локаць. Маставака-няздара. Гандлярка грабенъчыкамі і драўлянымі крыжыкамі. Кіруем у майстэрню. Праз гастроном. Штоф. Джын «Ведрыч». Мачавы пухір разбух.

Платная прыбіральня. За McDonald's(ам). Чысця. Светла. Цёпла. Выструменьваецца боль. Клас! Хаваемся ў каморку прыбіральщицы. «Ведрыч» з хлебам. Са шкляннак. Млосць. Поўная чарупіна. Хлеб. «Ведрыч». Тэкіла. «Крышталь». Піўны шум. Мию твар. Спалоскаю рот джынам.

Больш ні глытка. Мароз цверазіць. Гастроном «Узвышша». Мінералка. Для мяне. Джын «Ведрыч» для сябровак. Секс уратуе свет. Свет уратуе секс. У бомбасховішча. Пад салонам маствацтваў. Яны п'юць, я іх распранаю. Падабаюся. Падабаюцца. Сплятаемся ў клубок. Смочки. Пальцы. Секелі. Языкі. Локці. Скабы. Валасы. Падпашкі. Уздыхі. Вадкасці. Канвульсіі. Зациханне. Заміранне. Сон. Салодкі. Цяжкі.

Золак. Таксоўка. Дом. Лазенка. Мыюся. Люстэрка. Я — самае прыгожае на свеце Стварэнне.

27.12.1998

МАСАЖЫСТКА

У мужчыны балела спіна. Ён ляжаў на масажным стале тварам уніз. Музыканцкія пальцы дужай масажысткі мялі капюшонную цягліцу, каля левае лапаткі.

— Не баліць? — голас у жанчыны быў густы, як дым гаванскае цыгары.

— Баліць, але трываць можна, — прамармытаў мужчына ў свежую прасціну.

— Дык і патрываі. Трываць карысна. Чала-век створаны, каб спачатку атрымліваць асалоду, а потым пакутаваць за яе. — Масажыстка націснула вялікімі пальцамі на сёмы шыйны пазванок.

Мужчына уздыхнуў.

— Чалавек не ведае, чаго хоча. То яму заманецца адно, то другое, — працягвала філасофстваўца жанчына.

— Ведае. Ён хоча грошай! — голас у мужчыны быў упэўнены.

— О, так, тут Вы мяне ўелі... Каб я мела мільёны даляраў... Вы не ведаецце, што б я з імі зрабіла. А я ведаю...

Грукат у кабінет перарваў салодкія мроі Масажысткі.

— Хто? — пытанне прашыла дзвёры навылёт, як цвік паперу.

— Я, Марыя, адчыні!

Мужчынская спіна страціла на хвіліну пяшчотныя рукі доктаркі.

— У мяне кліент.

— І ў мяне, як сама разумеш, таксама кліент, — голас у нязванай наведніцы быў дзяркатаў, як папяросны дым нашчак.

Масажыстка апусціла рукі на мужчынскі крыж і пачала гладзіць клубы.

— Уяўляеш, лёг ён на спіну, і, Божа ты мой, эрэкцыя, чэлес тырчыць, як прыдарожны слуп. Я масірую ключыцы, а ён зазірае мне ў вочы: ці бачу ягоны струк. Ну, вядома, не бачу. Думаю, націсну памацнай, зраблю балюча, чэлес і завяне. Толькі чым больш я ламлю косткі, тым вышэй паўстае і наліваецца чырванню дзетаробны прыбор. Скура з галоўкі ссунулася, вены ўздуліся, залула заблішчала. Тут ён і кажа, каб памасіравала чэлес за падвоеную плату. Маўчу. А ён просіць. Кажу, каб на жывот павярнуўся. Не паварочваецца. Я да цябе. Што рабіць?

Пальцы масажысткі заглыбіліся між клубоў. Мужчына адчуў, як і ягоны прыщіснуты да масажнага стала чэлес наліваецца гарачынёю, як успыхнулі, загарэліся, зачырванелі вушы.

— Масіраванне чэлеса — гэта не масаж, а ебля. А ты сюды прыйшла працаўаць масажысткай, а не прастытуткай. Так што пайдзі і скажы кліенту: у нас медыцынская ўстанова, а не вертэп, — указальны палец правільнай Масажысткі рассунуў сферніктар і заглыбіўся ў прямую кішку.

Мужчына прыкусіў самы кончык языка, каб не застагнаць.

— Не баліць? — голас у жанчыны стаў аксамітны, мяkkі, пяшчотны.

— А я ведаю, на што б ты спусціла даларавыя мільёны, каб яны ў цябе былі, — мужчына як мага мацней сціснуў дупу.

— Нашто? — нахабны палец пакінуў мужчынскую адтуліну.

— Адчыніла б вялікі прыватны масажны салон. Наймала б маладых і прыгожых дзяўчат...

— Правільна, усё правільна. Яны б працаўалі, а мае любімая ручкі толькі б грошы лічылі, — кулакі Масажысткі мякка прайшліся па хрыбетніку.

Мужчына ляночна перавярнуўся на спіну.

Эрэгаваны чэлес прадстаў на вочы Масажысткі.

— О, які ў Вас знакаміты жэзл! Дазвольце, я крышачку палашчу яго. Не хвалойцесь, усё зробіцца далікатна, пышчотна, з любоўю, — падушачкі адлакіраваных алеямі пальцаў лёгка прабегліся ад корана да галоўкі.

— А што ж ты сваёй таварцы казала пра бардэль? — Рука мужчыны праслізнула пад крухмальны халат, адцягнула трусы, каб указаны палец змог заглыбіцца ў дупу.

— За кліентаў трэба змагацца, і ўсе сродкі — добрыя.

13.02.1999

НАЗІРАЛЬНІК

Назіральнік прачнуўся пасярод ночы. Абматаў ложак і не знайшоў жонкі. Недвухсэнсоўныя ўсхліпы, парыпванні і стогны чуліся з дзіцячага пакоя. Назіральнік як мага цішэй споўз з прасціны і на дыбачках пайшоў на гук сексуальных гульняў. Дзверы ў пакой сына-падлетка былі прыадчыненыя. Праз шчыліну, у сінім святле месячнай ночы ён пабачыў аголеную жонку. Тая ляжала на спіне, шырока развёўшы сагнутыя ў каленях ногі. Паміж яе сцёгнамі торгаліся сынавы клубы. Сынаў чэлес рухаўся ў матчынай похве. Кіпень рэўнасці завіраваў у мужчынскай крыві. Ён гатовы быў уварвацца ў пакой да пары інцэстных палюбоўнікаў і папарываць іх на крывавыя шматкі, але спыніўся, да крыві прыкусіўшы самую дзюбоку языка. Сын споўз з маці, зашыўся тварам у падушку і тоненька па-каціна-му заныў.

— Не плач. Гэта адбылося першы і апошні раз у тваім жыцці, — маці супакойвала сына і

гладзіла па кароткастрыжанай патыліцы. — Ты чуеш мяне?

— Чую, мама...

— У цябе будзе шмат розных жанчын, але са мною гэтага больш ніколі не паўторыцца. Супакойся і спі.

Назіральнік паверыў словам жонкі. Ціха, крадком, каб крый Бог не пачулі, ён вярнуўся ў сямейны ложак і пачаў рабіць намаганні, каб забыцца пра ўбачанае.

15.02.1999

ГРАФІТЫСТ

Графітыст выйшаў з крамы ЛАКІ-ФАРБЫ. У кулаку сціскаўся гладкі балонік з чырвонаю нітраймаллю. Душу Графіціста сагравала вогненнасць колеру, закутага ў металёвы палон.

У рэспубліцы ўсталявалася, замацавалася і квітнела дыктатура. Маляваць, пісаць, ляпіць плакаты на сценах і платах забаранялася. За палітычны надпіс на гарадской прыбіральні непаўналетняга аўтара загналі ў турму на два гады.

Графітыст не хацеў трапляць за краты. Але творчы сверб памаляваць струменем на публічнай сцяне быў настолькі моцны, што распрацаўваўся план акцыі і набыўся балонік.

Дзеля маскіроўкі мастак апранаў старую куртку з шапкаю. Чаравікі абуліся зношаныя, з падрапанымі мыскамі. Вопратку меркавалася выкінуць пасля завяршэння справы.

Сам праект быў досыць просты: унаучы выйсці на цэнтральны мост і намаляваць на парапете вялікі эрэгаваны мужчынскі полавы орган. Чэлес мусіў эякуляваць крывавымі слязымі. Каб падзеі адбываліся ў якой іншай сталіцы ці ў гэтай жа, але ў іншы

час, акцыю можна б было прызнаць банальнаі. Але манументальна-момантава-імгненнае мас-тацтва графіці якраз і вызначаецца ўлікам ася-роддзя і часу. Графітыст пра тое ведаў. Ён даска-нала пралічыў расклад міліцыянцкіх праходак і праездак па начным мосце. Таму намаляваў свой орган без усялякіх перашкод і праз парк кіраваўся дамоў.

Пад старымі таполямі яго і ўзялі.

Тупаносы міліцыянцкі «газон» выскачыў на алею, як з-пад зямлі. Асляпіў мастака фарамі. Той і ачомацца не паспеў, як стаяў, паклаўшы рукі на сіні капот, і глядзеў на мыскі разлезлых чаравікаў.

— Галавы не падымаць! Глядзець на зямлю! — Нямоцны, але трапны ўдар гумовага дручка прый-шоўся па шыі.

Графітыст войкнуў, хутчэй з-за нечаканасці, чымся ад болю.

— Чуеш ты яго. Войкае! Ты, гадзіна мурзатая, зараз у нас не так завойкаеш. Лазіць уночы, масты розным паскудствам размалёўвае...

— Не маляваў...

Другі, мацнейшы і размашысты ўдар палкаю лёг на лапаткі.

— Слухай ты яго «не маляваў»! А людзі бачылі. Людзі ўсё бачаць. І ты, мазіла брудная, маляваў, каб усе бачылі. Месца выбраў віднае, каля самага вайсковага штаба. І каб што чалавече намаляваў, а то хер непамерны. Скаціна! — Гэтым разам чорны дручок апусціўся на растапыраныя пальцы правай руکі.

Графітыст узвыў ад касцяломнага болю і заска-каў вакол машины, трасучы ў паветры пакалечай рукою.

— Бач ты яго, скача, як на сцэне. Скачы-скачы, далёка не адскочыш! — На гэтых словаҳ дубінка гупнула па патыліцы.

Графітыст асеў на мокры пасля залевы асфальт.

— Ты — за ногі, я — за руکі, — славянскатвары лейтэнант гукнүү да русавусага сяржанта.

Беспрытомнага Графітыста ўкінулі у «газік». Ачомаўся ён на падлозе кабінета для допытаў. Лейтэнант паліваў на бяскроўны твар вадою з эн-кавэдзіццяцкага графіна.

— Прачынайся, гаўнюк. А то, ведай ты яго, разлёгся на ўесь пакой, не праіці. Дзе сорам у чала-века? Культура дзе? Стаць на калені! Руکі за гала-ву! — Чорны бот глыбока ўеўся ў рэбрыв аматара начнога малявання.

Даводзілася падпарамадкоўца. Апагонены вырадак не збіраўся спыняцца на паламанай рабрыне.

— Сцены ў нас тоўстыя, дзвёры жалезныя, а людзі глухія. Людзі ў пагонах чуюць, толькі калі начальнік гаворыць. Сягоння за начальніка — я. Значыць, так. Пакуль справа да пратаколаў дойдзе, пакуль там суды са штрафамі, я цябе сам адчуцу паскудзіць масты ў сталіцы нашай суверэннай Радзімы! Хрэн, глянь ты на яго, заказытала намаляваць. Будзе табе хер ва ўсе дзіркі. Спачатку ты вы-смакчаш усю маю сперму да апошній кроплі. А потым сяржант загоніць свой дручок табе ў ачко. Ён у нас любіць ставіць козлікаў на каракі. І толькі паспрабуй рыпнуцца, я табе не адну рабыну, а ўсе да апошній косткі ператрушчу. — Славянскамордая звяруга вываліла з портак тоўсты, але караткаваты канец.

— Узяў у руکі! Пачаў займацца... Пяшчотна, як са сваім. — Над цеменем Графітыста завіс важкі дручок, каб у любы момант абрываўца на галаву.

— Устаў. Можна ў рот. Глядзі ты на яго, праста майстар. Можа цябе адпусцішь аaaaaaaaAAAAAA...

Зубы мастака сашчапіліся на чэлесе міліцыян-

та. Паранены выў. Ён хацеў аглушыць крыўдзіцеля дубінай, але паралітычны боль скруціў цела. Пальцы Графітыста сціснулі ядры лейтэнанта горш за жалезныя абцугі. Азвярэлы мінетчык пачаў аддзіраць ад службіста большую палову і так закароткага чэлеса. Мент роў. Так раве стары, смяротна паранены леў, калі яго рвуць на шматкі гіенападобныя сабакі. Міліцыянт спадзяваўся, што на крык збягущца браты-калегі. Толькі сцэны былі таўшчэзныя, дзвёры металічныя, а калегі глухія, бо думалі, што раве дый стогне закатаваны арыштант.

Гэтым разам адышоў ад памяці выпакладаны лейтэнант. Свядомасць не вытрымала здзекаў і адключылася.

Графітыст з акрываўленым ротам і кавалкам чэлеса за шчакою шалёнымі скакамі праляцеў па калідорах і выскачыў у дажджыстую ноч. Ён бег дварамі, а пачуўши сірэну «хуткай дапамогі», даў нырца ў пад'езд. Толькі ў цёмным кутку гарышча ён выплюнуў чалавечыну. Праз слухавое вакно ён падставіў твар пад дождик і сказаў:

— Мастацтва, паглядзіце вы на яго, патрабуе ахвяраў.

Лейтэнанта камісавалі па інваліднасці, мастак застаўся мастаком, праўда, у іншай краіне, а дыктатура працягвае быць дыктатураю.

19.02.1999

ТЫТУННІК

Тытуннік меў трывожную памяць: ранішнюю па аўторках, вечаровую ў пятніцу, а нядзельную па выходных і святочных днях.

Пасля забавак з ранішняй жанчынаю ён любіў выпаліць ментоловую цыгарэту з зялёна гашчынскага пачка

Marlboro. Вечарамі па пятніцах, нацешыўшыся жаночым целам, ён, седзячы ў фатэлі, паліў цыгару Cherchel. А вольныя дні заканчваліся ў аблоках духмянага тытунню Amfara, што набіваўся ў важкую вішнёвую люльку.

Каханкі Тытунніка цалкам адпавядалі ягоным дымавым рытуалам. Ранішняя мела прахалоднае цела і мятна-зялёная вочы. Вечаровая была смуглываю з доўгімі валасамі, што дымнымі пасмамі рассыпаліся па аголенай спіне. Выходная каханка больш паходзіла на жонку, а таму знешнасць мела другаснае значэнне, у яе быў цёплы і лагодны характар.

Часам каханкі мяняліся, на месца адной жанчыны знаходзілася іншая, але структура полавага жыцця Тытунніка доўгі час заставалася нязменнай. Толькі надышла пара кінуць курыць. Дактары сказалі: або — або, ці жыць без тытуню — ці курыць і неўзабаве памерці. Тытуннік быў блізкі да думкі пра самагубства. Ён не ўяўляў сабе жыцця без ранішняй цыгарэты нашчак. Існаванне без люлек, муштукоў, партабакаў, кісетаў, папяльнічаў, цыгар і запалак бачылася прэсным і нікчэмным. Інстынкт самазахавання ўсё ж перамог натуру.

Пасля апошній ментоловай цыгарэты Тытуннік назаўсёды развітаўся з ранішнім каханкаю. Дапаліўшы астатнюю цыгару, ён сказаў вечаровай палюбоўніцы, што яны больш ніколі не ўбачацца. А смокучы апошні люлечны набой, Тытуннік зрабіў прапанову нядзельнай жанчыне пайсці за яго замуж.

Гуляў я на тым вяселлі і выкурыў за здароўе маладых наймацнейшую бразільскую цыгару Don Antonio.

24.02.1999

ШАВІНІСТ

У раённым судзе абвясцілі прысуд Шавіністу. Па тым, што ён утварыў, далі зусім мала: тры з паловаю гады ўмоўна. Шавініста вызвалілі з-пад варты.

А пачалася гісторыя з арыштам позна ўвечары. Шавініст паліў кніжкі. Са зласлівай радасцю ён абдзіраў вокладкі, рваў старонкі і шпурляў у полымя. Богненныя языкі з лёгкім пошумам танчылі на кардоне з папераю.

— Усё агнём пойдзе! Вось вашае месца, беларуска-жыдоўскія літаратары! Гарыце ясным полымем, жыды з паджыдкамі! Інародцы паскудныя, панапісвалі маразмаў, столькі паперы перавялі, на паразуменне спадзяваліся! Трасцы вам у рэбры! — Рудабароды Шавініст пашураваў у грубцы доўгай чапялою. — Усё спалю да апошняга слоўца, да астатняй кропкі, да прадсмяротнай думкі. Пыл і забыццё, такі лёс чакае ўсё нярускае на гэтых землях...

Шавініст, на гора сабе, быў адукаваны, меў пасаду дырэктара мастацкай акадэміі, жыў у трохпавярховым асабняку ў цэнтры сталіцы. Меў ён сабаку, бацьку-акадэміка, высозны плот вакол дома і садзік: тры крыовых яблынкі, сліву ды ігрушу. Сад здзічэў, але штовосень колькі жаўтабокіх антона-вак з'яўлялася на галінах.

Дробныя яблыкі і завабілі ў сад трох школьнікаў-пяцікласнікаў. Дзееці выбілі дошку ў плоце. Улезлі ў сад. Двое сталі пад яблынню, а трэці ўскараскаўся на дрэва і паспрабаваў стрэсці пачастункі.

Сабака, што жоўтым вокам сачыў за зніштажэннем жыда-беларускіх кніжац, пачуў чужынцаў, ускінуўся і зайшоўся густым брэхам. Шавініст сыканнем супакоіў сучку і загнаў у пакой, а сам прай-

шоў у сенцы, надзеў ватоўку, у кішэні якой хаваўся рэвальвер.

— Ну, жыдава з бульбашамі, я вам зараз уляплю, — пырскаючы праспітаванай слінаю, прасіпеў Шавініст, выскачыў на ганак і ўзняў пісталет над ускудлачанай галавою.

На судзе самы меншы з хлопцаў скажа, што зусім не спалохаўся п'янога дзядзькі, які выйшаў з дома з цацачным, падалося, рэвальверам. Дзядзька хістануўся, яго павяло, і ён паваліўся на кветнік. Вядома, хлопчык схлусіў. Якраз ён перапалохаўся болей за астатніх, бо не пачаў смяяцца, а матануў да дзіркі ў плоце. Баязлівасць ратуе. Двоё смялейших пачалі гігіаць з рускага Шавініста. Той падняўся з зямлі, навёў рулю на дзіця, што сядзела на яблыні, і стрэліў. У доме зайшлася брэхам пакінутая сучка.

У зале суда хлопчык з забітаванай галавой раскажа: як спалохаўся настаўленай рулі, як паспрабаваў схавацца за галіну, як убачыў іскры. Як зваліўся з дрэва і апынуўся ў бальніцы — не помніць.

Шавіністу пашанцавала. Бацька-акадэмік наяў найлепшага сталічнага адваката. Той пераканаў суддзю, што Шавініст патрапіў у хлопчыка выпадкова. Дзіўным чынам са справы знік эпізод бойкі Шавініста з міліцыянтамі. Стары вопытны адвакат яўрэй выратаваў ад турмы Шавініста рапейскага. Нашто?

13.03.1999

ПРЫГАЖУНЯ

Прыгажуня памерла. З'еў рак. Хутка, за два тыдні. Яна сканала ў правінцыйнай бальніцы.

Пра смерць Пригажуні мужчына даведаўся ад

сяброўкі. Зайшоў на каву. І навіна такая на пачас-
тунак.

— Дачка не паехала на пахаванне. Дачка да
маці не едзе на пахаванне! У галаве не ўкладаец-
ца, — абуралясія сяброўка.

— А ў мяне ўкладаецца, — мужчына апусціў пу-
сты кубак на сподак.

— Што ты кажаш? — у жаночых вачах затан-
чылі вядзьмарскія зорачкі.

— Дачка падобная да маці... Дарэчы, яна падоб-
ная да маці ці не?

— Не. У тым і дзіва. Яна — рыхтык бацька. Ка-
лі памірала Прыгажуня, яна, дачка, была ў баць-
кі, у Берліне. Уяві. Я тэлефаную ў Берлін. Кажу:
так і так, памерла мама, цябе чакаюць. А яна:
«Не паеду».

Мужчына не хацеў абмяркоўваць Прыгажуню
і яе дачку. Тым больш з жанчынаю, якая адбіла
ў Прыгажуні мужа; з жанчынаю, якую той муж
кінуў і ажаніўся з немкаю, каб эміграваць у Нямеч-
чыну. Мужчыну было цяжка. Сяброўка падрыхта-
валася і знарок старалася зрабіць яму балюча, ука-
лоць і прынізіць. Калі яна першы раз сказала пра
смерць Прыгажуні, мужчына зрабіў выгляд, што
не пачуў. Але сяброўка настойвала:

— Дык што, табе зусім нецікава, як гэта адбы-
лося? Ты ж яе любіў.

— Я з ёю не спаў.

— Ты не кахаў Прыгажуню? — сяброўка зайш-
лася пракуранным смехам. — Не веру. І ніхто не па-
верыць.

— Нашто хлусіць? Асабліва ў такой сітуацыі.
Любіць любіў. Але не Прыгажуню, не чалавека,
не жанчыну — я любіў яе цела. Яе ружовыя паз-
ногці. Поўныя вусны. Роўныя зубы. Пругікі язык.
Чорныя очі. Круглыя калені. Доўгія валасы. Вос-
трыя грудзі. Пруткія смочкі. Доўтую шыю. Круглае
з ямкаю падбароддзе. Цела, і толькі цела. Я маляваў

яе. Яна стаяла на стале, курыла. Я маляваў. Купляў ёй цыгарэты, піва, карміў і маляваў. А кахаўся я з іншымі. Хочаш ведаць, з кім любілася Прыгажуня і хто можа быць бацькам яе дачкі, акрамя твойго былога мужа? Калі ласка. Алесь, той, што робіць дуды з казлоў. Сцёпа, што здымае тэлефільмы. Сяргей, які малюе казачныя карціны. З ім яна жыла. Ім прысвячала вершы. А я ставіўся да Прыгажуні як да рэчы, каштоўнай, абаяльнай, чароўнай рэчы. А як ставілася да яе ты?

— Не лепш. Яны з дачкой прыйшлі да нас і папрасілі гроши. Прыгажуня аbabілася, расп'яўнела, ахамела. Яна вырошчвала свіней, свінні здохлі, сям'я трапіла ў страшэнную галечу. Муж даў ім гроши. Яны сышлі. Брыдкая сітуацыя. Як і цяпер... Дачка вярнулася з Нямеччыны і прытрабаніла да мяне урну з прахам Прыгажуні. Вось так. Бляшанка з попелам. «Разумееце, ад мамы нічога не засталося. Гурба брудных анучаў і гэтых попел!» Плакала.

— А ты?

— Дзеля прыліку моршчыла нос. Муж у Берліне напіўся і плакаў. Плакаў Алесь. Даставаў аднекуль сшытак яе вершаў і заплакаў. А Сцёпа з Сяргеем, пэўна, не ведаюць пра яе смерць. Скажы ім.

— Добра. Патэлефаную і скажу: «Наша Прыгажуня памерла».

04.04.1999

НАТОЎПНІК

У метро пасярод платформы ў Натоўпніка разбэрсаўся матузок. Ён прыгнуўся і пачаў перабэрсваць чаравік. Натоўп няспынна рухаўся паўз яго.

Праімчаўся жаўтаскуры маладзён на ролікавых каньках.

Мінула сакаўная кабета з вядром, поўным думяных яблыкаў.

Пасунуўся вайсковы патруль на чале з танкавусым, худым і злоснатаўрым капітанам.

Працокалі абцасікі-шпількі, лакіравана-люстрараністыя, нязручныя, нахабныя, як порначасопіс, каштоўныя і недасягальныя, як пентхаўз ньюёркскага пяцізоркавага хмарачоса.

Праскакаў рабы падлетак, стрыжаны пад абсалютны нуль.

Пралылі дзявочыя чорныя вочы, што ўглядаліся выключна ў свае гінекалагічныя глыбіні.

Пракацілася каляска з немаўляткам у ружовай капэрце.

Мільгануў міліцыянт, крычучы ў траскучую ражню пароль: «Беркут! Беркут! Беркут!».

Пакалывала таўстуха на слановых нагах.

Прамінула мужчынскае мантло, строгае, як афіцэр спецслужбаў, мантло са схаванымі гузікамі і прыўзнятым каўняром.

Працёгся смярдзючы, зарослы барадою п'янтос у вязанай шапцы з кардоннай каробкаю пад пахаю.

Прабегла школьніца з букетам гладыёлусаў, крухмальных, як банты першакласніцы.

Прашыбавалі спартойцы з яркімі заплечнікамі, з якіх тырчалі хакейныя клюшкі.

Працягнулася пенсіянерка з пустымі бутэлькамі ў сетцы.

Пранеслі кінакамеру — пяшчотна, як першае, доўгачаканае, сямімесячнае дзіця.

Пralунала танканогая манекенішчыца з лілеяю ў пластычнай руцэ.

Пакрочыў чыноўнік у напрасаваным гарнітурчыку.

Павалокся згорблены валацуга з засунутымі глыбока ў кішэні кулакамі.

Прайшло чарнаскурае вуха з двумя срэбнымі
абручыкамі ў мясістай мочцы.

Прагрукатаў мыліцамі няголены нябога з за-
гіпсанай нагою.

Праляцела ўскудлачаная лахудра ў чырвоным
пляшчыку.

Натоўпнік скончыў перабэрсаць чаравік, уз-
няўся і знік у біялагічнай плыні.

18.04.1999

АДСТАЎНІК

Адстаўнік любіў пагаварыць сам з сабою і вы-
ключна пра сябе. Гаварыў мармытліва, гундосіў
пад нос. Такая звычка з'явілася падчас вечаровых
прагулянак вакол вайсковага штаба. Тэмаю мана-
логаў былі развагі пра несправядлівы лёс і планы
на будучыню.

— Ё-маё, — пачынаў Адстаўнік, — службы, гар-
баціуся — і адстаўка. Скарацілі. Прынізі-
лі. Дваццаць два гады верай і праўдай, з раніцы да
ночы, на палігонах, у Манголіі, у Нямеччыне, і ўся
служба — сабаку пад хвост. Мордай аб глебу. Доб-
ра, што зямля родная. А мог бы апынуцца на Са-
халіне ці ў Нар’ян-Мары. Мінск не горшы з гара-
доў. Не Парыж, не Прага, але ж не Вязьма-Клязьма
ці Крыжопаль на Доне. Адно — у Рasei пенсія большая.
Трэба гроши здабываць. Лёгка сказаць, цяжка
зрабіць. Што я ўмею? Ваяваць. Захопліваць тэры-
торыю ворага і забіваць няскораных.

На такой ваяўнічай думцы Адстаўнік і заўважыў
збіральніцу бутэлек, што драўляным кіком паро-
лася ў сметніцы. З брудных глыбіняў яна вывудзіла
піўную пляшку і схавала ў цэлафанавы пакет.

Адстаўнік хуценька падлічыў, што кошт знайдзе-
най рэчы амаль супадае з коштам бохана хлеба.

— Някепскі прырабатак. Хадзі па скверах, збірай пляшкі. Глядзіш, маёр, і будзе табе дваццаць боханаў штодня. Што, не знайдзеш два тузіны бутэлек? Знайдзеш! Гэта не міны шукаць.

Такім чынам Адстаўнік займеў новы занятак. Адзінае, на што не разлічваў былы маёр, гэта на тое, што Мінск акуратна пабіты на зоны. Адзін збірае на вакзале, другі — каля Дома ўрада, трэці — на пляцы Перамогі.

Першая сутычка за арэал панавання новага збіральніка адбылася ў прывакзальным двары.

Адстаўнік прыгледзеў пад лаўкаю гарэлачную бутэльку, выкаціў яе, падняў, агледзеў, ці не пабітае рыльца, і пачуў істэрыйчны, як віскат бензапілы, жаночы лямант.

— Маё-ё-ё! Пакладзі-і-і на месца! Кабель вайсковы!

Да Адстаўніка набліжалася кручканосая алкагаліца. Над галавою яна ўздымала арматурны прэнт. Пэўна, каб на месцы Адстаўніка апынуўся звычайны валацуга, дык прэнт апусціўся б яму на галаву, а бутэлька дасталася б алкагаліцы. Былы вайсковец ухіліўся ад удара і тыцніў кулаком у апухлы твар. Жанчына павалілася на зямлю і ўзнавіла лямант. Тады на яе твар апусцілася падэшва чаравіка.

— Расцісну, як гадзіну! — прасіпеў пачырванелы Адстаўнік.

Жанчына сціхла. Не чакала баявога развароту падзей.

Другі раз збіральнікі нападалі на Адстаўніка зарганізаванай bandaю. Іх было троє.

Пра той інцыдэнт у сваіх маналогах Адстаўнік буркатаў наступнае:

— Хто думаў, што ў шайку збяруцца? Ё-маё. Хто ведаў? А вось сабраліся і падпільнавалі ў двары, за дзяржбанкам. Наляцелі з усіх бакоў. Хто з каменем, хто з палкаю. Толькі я не на тое двац-

цаць два гады ў войску дрэсіраваўся, каб мяне, баявога афіцэра, гнілай набрыдзь магла збіваць у дварах. Нечаканасць нападу, канешне, адыграла ролю. Адзін з камянёў разбіў мне патыліцу. Другі пакінуў сіняк на сцягне. Але гэта, бадай, усе страты за той вечар.

Падрыхтаваным загадзя кавалкам гумовага кабеля Адстаўнік пазбіваў сваіх крыўдзіцеляў да паўсмерці. Біў па галовах, па спінах, па шыях, па руках... Біў прывакзальную алкагаліцу, біў кульгавага жабрака, што выпрошае капеечку каляуніверсама «Цэнтральны», біў Яшку-папа, што збіраў тару ў скверыках Дзяржынскага, Грыцаўца і Купалы.

Акрылены перамогаю, Адстаўнік задумаў раз і назаўсёды захапіць зону, што нібыта належала гэтай тройцы.

— Трэба зніштожыць аднаго, каб астатнія жахнуліся, каб і думак не ўзнікала пра напады на мяне. Каб ведалі, хто такі насамрэч баявы афіцэр. Ёлы-палы. Смаўжы гнілатварыя. Бруд. Гной. Пыл.

За тры бутэлькі белай Адстаўнік, замірыўшыся з вакзальнай алкагаліцою, набыў у яе адresa Яшы-папа. Спачатку запалохаў. А потым сказаў, што хоча мірам падзяліць зоны збору бутэлек. Дурніца паверыла і распавяла, дзе знаходзяцца Яшавы сутарэнні.

З добрай закускаю і мацаваным вінцом Адстаўнік завітаў да канкурэнта. Яша-поп піць адмовіўся. Спаслаўся на эпілепсію. Але адстаўны маёр настойваў, і хворому давялося рызыкнуць. Рызыка каштавала жыцця. Падчас прыпадку Адстаўнік задавіў эпілептыка падушкаю. Экспертыза канстатаowała смерць праз задушэнне ванітнымі масамі падчас прыпадку. Адстаўнік зрабіўся толькі сведкам трагічнага здарэння.

І здавалася, што ўсе пустыя пляшкі у цэнтры Мінска будуць належаць адно адстаўному маёру.

Але лёс абышоўся з Адстаўніком інакш. Ён мармытаў, усміхаючыся ў вусы, чарговы маналог-споведзь і не заўважыў адчыненага каналізацыйнага люка. Пераламаны, смяротна-скалечаны, ён яшчэ гадзіны са тры стагнаў у камунікацыйных нетрах, пакуль яго злая душа не выпарылася з цела.

29.05.1999

ПАЭТ

Паэт святкаваў саракагоддзе. Накрыў стол. Запрасіў гасцей. Свята, як разумеюць звычайныя людзі, не атрымалася. Паэт пачаў квасіць зранку. Паважаныя людзі не прыйшли. Навалаклося папіць-пажэрці смачнага і дармовага рознае шуশры: малагодак, п'янтосаў, прасталытак, нікчэмнасцяў, дробнадушнікаў...

— Свінні бязродныя, яшчэ адно слова пра блуд пачую і ўсіх тупым нажом парэжу! — загарлаў творца на гаманкі натоўп.

— Супакойся, браце! Каўтні мінералкі, сядзь на канапу, адпачні. У тваім узросце нельга так хвалявацца. Нож твой сапраўды тупы, як срака, — суняць раз'юшанага рыфмаплётэ па спрабаваў начны дыктар з дзяржайнага радыё.

— А я спакойны, як зямля. Проста гавару гучна, каб жывёлы пачулі. Я сядзеў, піў, слухаў... Ніводнага слоўца пра паэзію, ні слова пра літаратуру... П'юць маё, жаруць маё, сядзяць на маіх крэслах, за маім сталом сытным і разважаюць пра блядства. Дык на чорта я стаў паэтам, геніяльным паэтам?! Праз мяне з людзьмі Бог гаворыць! А ў іхніх галовах адно похвы з чэлесамі. Прэч вымятайцесь, усе чыста. Адзін пасяджу, паплачу, верш напішу... Вон з хаты! — Паэт узніяў над галаўою сталовы нож, — хто

слова скажа, адрэжу язык і рот наб'ю вось гэтым марынаваным часнаком.

Пераліканая публіка пацягнулася на выхад. Няўзнак са стала знікалі бутэлькі з моцнымі напоямі. Шушара апраналася і сыходзіла моўчкі, як з хаўтураў. Паэт застаўся з дыктарам.

— Не дзень нараджэння, а нейкія саракавіны, — рыфмавяз выцер слёзы сваёй па-бабску зграбненъкай даланёю.

Дыктар напоўніў чаркі гарэлкаю. Выпілі. Абніліся і зацягнулі песню пра няпоўную рэчаньку. Песня атрымалася каламутнай, як плыткая ручайна пасля дажджу. Калі слова сканчаліся, песняры распачыналі наноў. Пэўна, спявалі б да раніцы, каб не навязлівы грукат. Імяніннік адчыніў і пабачыў на парозе празаіка. Той расцалаваў заплаканага сябрука і ўручыў пакунак з падарункамі.

— А дзе госцікі дарагія? — сядоючи за стол, пацікавіўся празаік.

— Выгнаў парсюкоў са свінаматкамі. Запрасіў людзей, а прыпаўzlі дзюдзькі. Вершы хацеў пачытаць, пра творчасць пагаварыць, а іх толькі пойла з маркітаваннем цікавіць. Добра, ты прыйшоў. Вып’ем, пагаворым пра Паўнда, пра Малармэ...

Празаік выцягнуў з пакунка кніжачку ў яркіх волінках і штурнуў Паэту.

— Мае новыя апавяданні...

— Зноў пра секс? — у размову ўплішчыўся куваравы дыктар.

— Пра калядны кекс. Што ты, голас без мазгоў, лезеш, куды не клічуць? Сядзі, маўчы...

— Не крыўдзі дыктара, ён разумны, мо разумнейшы за нас, ён Пруста на памяць ведае, — Паэт відавочна шкадаваў пра выгнаных гасцей і не жадаў страчаца маленечкую кумпанію. — Ён і тваю прозу чытае.

— Я ўсё чытаю, што дадуць, тое і чытаю — такая праца, начытваць гаўно. Дай сюды кнігу, —

дыктар выхапіў з рук Паэта зборнік апавяданняў. — Зараз пачытаем, нам жа ёсё адно адкуль пачынаць, тут жа ёсць геніяльныя вобразы. Уключаемся. Раз-два-тры... Мне сніцца Койданава, а табе сніцца іншае. Табе сніцца тваё... Горад ці міяястэрээчка... тээчка... Вёска ці хууугар... Як на хаўтуурах...

— Ён набраўся, не крываўся. Ён не хоча нікога пакрыўдзіць. Дыктар — добры чалавек. Дыктар, вярні книгу, — Паэт паспрабаваў выхапіць зборнік, але дыктар тримаў моцна, книга парвалася напалам.

Празайк надзымуўся, пачырванеў, вырачыў вочкі і зароў:

— Смярдзючыя казлы, да вас як да людзей ставішся, а вы книжку на шматкі дзерацё. Ну вас на фіг. Лепш пайду ў бар. Сяду каля стойкі і вып'ю сам-насам, будзе лепш, чым з алігатэрнамі знацца.

Ён і сапраўды сышоў. Праз імжысты надвячорак павалокся ў бар Дома літаратаў. Сеў за стойку і замовіў сотку гарэлкі і памідоравы сок. Толькі пасядзець спакойна не давялося. Праз колькі хвілінаў у бар уваліліся Паэт з дыктарам.

— Пакрыўдзіўся? Скажы, ты сапраўды пакрыўдзіўся? Вось я прынёс свой зборнік вершаў. Можаш падраць на кавалкі. Хочаш, сраку падцирай.

На барную стойку плюснулася брашурка. Паэт паспрабаваў абняць калегу, але той скінуў руку са свайго плечука. Дыктар стаяў на адлегласці, чакаў завяршэння канфлікту.

— На хуй мне твой зборнік. Ідзі якой бабе падары з аўтографам, можа і абломіцца. Вунь, бачыш: у кутку, каля каміна краля сумуе. Валі да яе разам са сваім підарасам дыктарам. А я тут пасяджу, можа якое апавяданне прыдумаецца.

— І пайду.

Празаік не адказаў. Ён углядаўся ў спіртаносную сутнасць гарэлкі і думаў, чаму ад такой празристай вадкасці мутннее свядомасць.

Паэт з дыктарам падышлі да самотнай жанчынкі і папрасілі дазволу прысесці. Не адмовіла. Паліліся гарэлка з размоваю.

— Ты, мая прыгожая, не паверыш, але я — геніяльны творца, паэт ад Бога...

— Ён талент! — дыктар падтрымліваў імянініка. — Роўных яму нямашака, прынамсі сярод жывых.

Жанчына адно ўсміхалася сакаўнымі вуснамі. Ёй было без розніцы, з кім гэтай ноччу заваліцца ў ложак, з геніем ці з няздарам, галоўнае, каб гроши былі і кол стаяў. Між іншым, дыктар з шыкоўнымі валасамі ёй падабаўся болей за няголенага Паэта.

— Геній, ты жанчын любіш, ці ў цябе адна канханка — Паэзія? — Жанчына нахабна памацала паэтаў канец.

— А ты, сучка, з трыма мужыкамі ўправішся? — Рыфмагон прылюдна змяў тугую цыцку.

— А дзе наш трэці. Нешта не відаць? — Жанчына засунула паэтаву руку сабе пад спадніцу.

Празаік ужо добра нарэзаўся гарэліцы, таму адразу пагадзіўся быць трэцім мужыком. Кумпанія вярнулася ў паэтаву бярлогу. Оргія атрымалася слайная. Вызначыліся ўсе: празаік здолеў расцерусіць семя тройчы, Паэт змог запхаць свой тоўсты стрыжань у досыць вузкую дупу, жанчына не імітавала жарсць, а дыктар растрыйбушыў жаноцкую валізку, знайшоў дакументы і паведаміў сябрам, што яблі яны не абыкаго, а падатковага інспектара, што мае яна законнага мужа і дваіх дзяцей. Інспектар зарумзала і пачала збірацца. Вось тады з Паэта і выперла геніяльнасць. Ён скінуў карункавы станік і заштурнуў на люстру. Жанчына не рабіла нават

спробы вярнуць каштоўную рэч. Сышла, і ўсё.

— Вып’ем, ведаецце за што? — дыктар нацур-
бoliў гарэлку ў чаркі. — Каб кожны з вас напісаў
пра сённяшнюю прыгоду.

Выпілі.

— Хлопцу сумна, — пачаў Паэт...

27.07.1999

ПЛУНІК

Піўнік разліваў хмельны напой у карчме,
пры бровары. Піва атрымлівалася таннейшым
чым дзе, таму з ранку да вечара да краніка не
перасыхала чарга. Хто толькі не стаяў па свежы
бурштын! Артысты, алігаторэны, будаўнікі, боў-
дзілы, шафярня, шызы, настаўнікі, засранцы,
абсцыканцы, кіраўнікі, карнікі, вайскоўцы, на-
вукоўцы, вяскоўцы... Лягчэй пералічыць тых,
хто не чакаў келіха, чымся тых, каго смажыла
пасля перапою.

Смярдзела ў карчме жахліва: рыбаю, гнілымі
туркамі, потам, нямытымі шкарпеткамі і апушча-
ным чалавекам. Адно трymала Піўніка за стой-
каю — заробак. А гроши, як заўважылі ў Старажыт-
ным Рыме, не смярдзяцъ.

Поўны куфаль ехаў да наведвальніка, гроши
сыпаліся ў скрынку, гучала замова, калі прагучала
наступнае:

— Піва смярдзіць сцулімі! Гэй, Піўнік, чуеш?
Піва сікунамі патыхае! — рассоўваючы чаргу,
да крана прасунуўся звераваты алканайт з паўпус-
тым келіхам у кулаку.

— Не, дзядзька, піва свежае, усе са смакам
п’юць, усім піва пахне півам, адно табе нечым
іншым тхне. Супакойся, ідзі спаць. Заўтра палучка,
дарэчы, ты мне за, за... — Піўнік палічыў крыжыкі

ў зашмальцаваным спытку, — за адзінаццаць келіхай вінаваты.

— За дзесяцы! За сцулі не буду плаціць. Насцаў у куфаль і хоча, каб за сікуны плацілі! Бач, разумнік. Я пра такіх ведаю. Вазьмі мой куфаль і глыні, а мы паглядзім, як ты ўласную мачавіну каўтаць будзеш.

Піёнік набычыўся. Ён зарабляў на недаліве. Не дадаваў грамаў пяцьдзесят—семдзесят. На паўлітры не заўважыш. А тут народная казка пра сікуны. Крыўдна. Гадка. Брыдка.

— Можа ты сам, алканайт хуеў, насцаў паўкуфля, каб пазыку не вяртаць? Хай хто іншы твае сікуны п’е. Мужыкі, хто сцулеў хоча пакаштаваць? — Піёнік намацаў пад прылаўкам гумовую булдавешку.

Карчма загула, завуркатала, запыхкала, закрактала, напружылася... Увобмільг натоўп падзяліўся на прыхільнікаў Піёніка і на падтрыманцаў алканайта. Наспявала бойка. Пачаў алканайт. Гахнуў куфаль аб мармуровую падлогу і, са шкляным кастэтам у пабялелым кулаку, палез на стойку. Піёнік з усяго маху ўехаў булавою па дурным лобе. Боўдзіла аплыў на падлогу. З разбітае галавы палілася кроў. П’яніцы спіхлі. Піёнік зачыніў карчму, выклікаў міліцыянтаў.

Праз пятнаццаць сутак, на золку, каля бровара алканайт пераняў Піёніка.

— Сынок, прабач старому. Гарэлка з півам у галаву стрэлілі. Я вярну гроши за дванаццаць келіхай. Павер. Сягоння няма. Два тыдні думаў, як папрашу прабачэння, як нальеш піва, а я вып’ю за тваё здароўе. Ну што, сынок?

— Бог з табою, дзядзька, налью ў апошні раз, — Піёнік адкруціў кранік над важкім келіхам. — Ты, прамеджду протчым, за посуд мусіш аддаць.

— Гроши атрымаю — разлічуся, павер ста-

рому. — Алканаўт здзьмуў шум, зрабіў вялікі глыточ, паміргаў выцвілымі вачыма і ледзь чутна, каб крый Бог не пачулі, прамармытаў: — Сцүлямі тхне...

— Зноў пачалося? — Піўнік зарагатаў на ўсю карчму.

— Ці ж я нешта казаў?

— Казаў, дзядзька, казаў, што ў свеце ўсё — гаўно, акрамя маіх сікуноў.

29.07.1999

НАЧНЫ АНЁЛ

Бар стаяў пусты. Цэлы божы дзень сыпаўся снег з дажджом. І ў бар «Паланэз» ніхто не завітаў. Бармен, гарбаты карлік, збіраўся зачыняцца, калі бразнула клямка і ў памяшканне ўваліўся прамоклы дашчэнту, пакрыты лёдам Анёл.

— А я збігаўся згагнуцца, — праслібізаваў карлік і прыгладзіў чырвонымі пальцамі сальныя касмы.

— Плачу ўтрай! — Госць па-гаспадарску гупнуўся на крэсла, закінуў нагу на нагу і гучна ікнуў.

— Можа, чаго для сутгэву? Канъяк, віскі, віно? — да карліка вярнулася ўпэўненасць.

— Лі гарэлку. Налівай поўную шклянку. Я змерз, як цюцік. Слухай, карлік, з твойго дазволу буду называць цябе Карузлікам. У слове «карлік» зашмат каралеўскага, а ты звычайны карослівы карчмаршэльма — Карузлік, адным словам.

Лёд на крылах пачаў раставаць. З пёраў пад крэсла нацякла вялікая плытка калюжына. Анёл нагбом выпіў шклянку вадзяры і запаліў тоўстую цыгару.

— Спадаг, не ведаю, як звягнуцца, можна пы-

танне? — Вочкі карузліка мітусіліся, як у злоўленага за руку дробнага злодзея.

Анёл строс попел проста на стол.

— Пытайся, хоць тры разы.

— Вы, сапраўдны Анёл? Магу задагма пачастаўцаць Вашую вялікасць, піце колькі душа пажадае.

— Валачы пляшку! — Анёл каўтануў з рыльца. — Я найпраўдзівы Анёл з залатымі кудзерамі, нябескімі вачымі, белымі крыламі і цудоўнымі голасам. Я моцна змерз, траха прамок, крыху стаміўся. Не бяды. Абсохну, сагрэюся, адпачну і выпраўлюся дамоў. Але слухай, грашовая душа, каб адагрэцца напоўніцу, патрэбна дзеўка. Жанчына ў цябе ёсць?

— Якая дзеўка? Бачыць Бог, нач на двагы, нікога нідзе няма. Якая жанчына?

— Такая, што высмакча мой чэлес! — Анёл перакуліў пляшку і заліў у сябе большую палову пякотнага змесціва.

— Няма, Богам клянуся! — па скурый папяровай душы пабеглі дрыжкы.

— Раблю выгляд, што памыліўся і паверыў. А ты задаеш два пытанні: пра вечнае жыццё і Рай. Цікаўнасць так і цячэ з тваіх воўчых, зарослых шчэццю вушэй.

Карузлік ухапіўся за стол, каб схаваць калатун, што біў кароткія пальцы. Пракаўгнуць камяк страху ўдалося з цяжкасцю.

— Дык існуюць яны насамгэч, вечнае жыццё і Гай нябесны?

— Калі Анёл сядзіць у тваім «Паланэзе», калі ты бачыш ягоныя шыкоўныя крылы, калі зазіраеш у бяздонныя вочы, значыць — Гай ёсць. Там няма агню, вады і зямлі. Там усё саткане з празрыстага паветра. Паветра, толькі паветра, нічога акрамя паветра. Ясна? Яснасць. Вечны, плаўны, бясконцы рух да недасяжнага знікнення, — Анёл штурнуў пустую бутэльку ў столь.

Шкляны дождж праліўся ў бары «Паланэз Агінскага».

— Цяпер адчыняй варэльню і выцягвай за валасы дурніцу, якая саплівым носам сапе за дзвярыма.

Смешна перабираючы крывымі нагамі, карузлік падкаціўся да варэльні і расхінуў дзвёры, за якімі на кукішках сядзела маладзіца ў белым каўпаку. Яе зграбная галава скіллася набакі, як у лялькі з пераламанай шыяю. Анёл расціснуў канчар цыгары аб сярэдзіну стала.

— Паўзі сюды, лыжкамайка барная, — Анёл выцягніў з-пад апранахаў қрыштальны чэлес. — Колькі б ні каштаваў мінет у вашым паскудным горадзе, плачу ўтрага.

Жанчына не варухнулася, жах спаралізаваў яе круглаформае цела. Пустыя вочы ўтаропіліся на чароўны орган.

— Гагэлка, за кошт установы, — карузлік зняў з паліцы непачатую бутэльку і паставіў на прапалены цыгароу стол.

Анёл схапіў карузліка за шию і прыўзняў над падлогаю. Кароткія ногі па-цырковому заторгаліся ў паветры.

— Шклянкамайка, калі зараз жа не адсмокчаш, задаўлю твайго прыгажуна.

Жанчына стала на карачкі і, ранячы аб шкло да-лоні, падпаўзла да Анёла. Яна старанна смактала гладкі орган, пакуль струмень, сцюдзёны, як калодзежная вада, не апёк горла.

Анёл кінуў пад стол нежывога карузліка. Тыцніў нагою ў распалены твар жанчыны так, што тая праляцела да стойкі і разбіла голаў напалам. Па ўсім Анёл схаваў орган, абтрос крылы, пышчотна пагладзіў ледзь заўважныя ў доўгіх кудзерах рогі і сышоў у марозную ноч.

29.07.1999

БАГАМАЗ

Багамаз пэцкаў сцены вясковае царквы. Квэцаў ён старанна, ад відна да відна. Працаваў днямі навылёт. А ў выніку — нуль, калі не мінус ступень.

Твар у намалёванага Бога выйшаў конскі, руکі малпавы, пастава раскірэчаная. Не Усявышні, а стары культурыст з вачыма ператомленага вала. Не лепшым чынам выглядалі і анёлы — сытыя, нібыта перакормленыя ў «Макдональдсах», амерыканскія, з тупаватым задавальненнем на круглых тварках. Дзева Марыя мела такія формы, што вышэй стандартаў польской версіі «Плэйбою» ні на што прэтэндаваць не магла. Кіч і амерыканства лезлі, выпіралі, вытыркаліся з усіх куткоў, з кожнага фрагмента, з усялякай найдрабнейшай рысачкі. Колеры адпавядалі формам: рэдзенька-ружовыя, ледзь-ледзь-блакітныя, квола-салатныя. Мярзота.

Багамаз нерваваўся, перажываў, маліўся і бясконца перамалёўваў постаці. Толькі плечы Стваральніка шырэлі. Дупа Марыі кругла. Анёльскія ілбы зарасталі салам і паблісквалі тлушчам. Колеры здзяцінелі ўшчэнт. Царква ператварылася ў цацчную краму.

Чым болей напружваўся Багамаз, tym лагаднейшым рабіўся поп. Яму падабаўся кірмашны стыль, у пастку якога патрапіў пэндзаль маладога пэцкаля. Айцец нават абяцаў падвысіць ганаар, калі Багамаз дзе-нідзе падмалюе зоркі залатою фарбаю. Ён і падмаляваў. Царква зазіхцела, як самаробная каляндная паштоўка. А пэцкаль занудзіўся, замаркоціўся, апусціўся ў меланхалічныя настроі.

Ён падаўся ў лес, сеў на камень над ручайнай і пачаў маліцца. Ён блытана распавядаў Богу пра

жаданне стварыць духоўны, узнёслы, гарманічны роспіс. Казаў пра няўдачу, якая спасцігla ў вясковай царкве. Наракаў на малаадукаванага папа. Каяўся за ўласныя фанабэрью і пыхлівасць.

Там, у дубовай пушчы, над бруістай ручайнаю Багамаз пачаў Голас.

— Пойдзеш на свінаферму, набярэш у цэлафанавы меж свежага гною, накладзеш, як падняць, завязеш у горад, занясеш да палаца старшыні і вывернеш на ганку. Ва ўсіх тваіх няўдачах, ва ўсіх пакутах вінаваты старшыня. Менавіта з-за яго нішчацца, руйнуюцца, нявецацца каштоўнасці, у якія ты верыш. Гэта ён забараніў радыё, якое ты слухаў, книгі, якія чытаў, тэлевізію, якую глядзеў, мову, на якой гаворыш, Радзіму, якую любіш, шануеш і мусіш бараніць. Ён — дзіця свінні і д'ябла. Ён мусіць смярдзець сераю, гноем і мачавіннем. Ты зробіш гэта. Цябе арыштуюць. Асудзяць. Ты прымеш пакуты стаічна. Я не пакіну цябе.

Багамаз не любіў старшыню. Ён ненавідзеў яго кожнай клеткаю цела, кожным куточкам сваёй артыстычнай свядомасці. Ён наваліў перад палацам кучу бліскуча-чорна-зеленкаватага свінячага гною. Дзесяць мільёнаў мухаў зляцеліся паглядзець на ўчынак Багамаза.

У турэмнай камеры мастак чакаў Голас. Прыслухоўваўся, услухоўваўся, слухаў... Цішыня. Маўчанне. Глухата.

Асудзілі Багамаза похапкам. Ніхто не хацеў пэцкацца ў гаўне. Далі штраф за дробнае хуліганства і адпусцілі на чатыры бакі.

Пэцкаль вярнуўся ў вёску, зайшоў у царкву. Каля алтарнасці сцяны на высокіх козлах стаяў іншы ба гароб і старанна перафарбоўваў сценапіс. Толькі цяпер Багамаз пабачыў, наколькі ўдала, тонка, пранікнёна зрабіў ён роспісы ў царкве і як кепска, бездапаможна, тупа фарбую наступнік.

— Стой! Спыніся! Не чапай! Ты хто такі, сучы сын? Якога чорта, якога ражна ты паскудзіш мае сцэны? — Багамаз падліацеў да козлаў і што было сілы страсянуў іх.

Наступнік хістануўся, выпусціў пэндзаль і банку з чырвонай фарбаю. Твар Усявышняга знік пад крыавай плямінаю. Тонкія рагі папаўзлі па сцяне да падлогі. Наступнік учапіўся за дошкі абедзвюма рукамі.

— Гэта мой роспіс! Я забараняю, чуеш ты, скаціна бязрогая, ты, свінская вантроба, ты, д'яблава стварэнне?! Я задаўлю цябе...

— Астудзіся, супакойся, памаўчы, — за спінаю Багамаза загучай уладны голас папа. — Ты зрабіў усё, што мог, як умеў і як хацеў. Цяпер мы робім так, як трэба людзям, дзяржаве й Богу. Адным наканавана будаваць і ўпрыгожваць саборы, іншым — насіць гной. Ідзі і насі гаўно.

Багамаз звяй, як зрэзаная кветка на санцапёку. Душа апынулася ў пустэльні. Ён сышоў.

Наступнік майстравіта перафарбаваў роспіс у колеры зямлі, чэзлай лістоты і свежага гною. Поп распачаў службу. Вяскоўцы радаваліся.

Багамаз з'ехаў у Амерыку. Вывучыўся на садоўніка і вырошчваў найпрыгажэйшыя кветкі. Ён стаў спецыялістам па ўгнаеннях. Пэўна, таму пялёсткі ягоных раслінаў мелі райскія адценні. Зрэдку, перад сном мастак згадваў роспісы ў царкве: Бога-бацьку, якія глядзеў на несправядлівы свет жыдоўскімі вачыма, поўнымі спачування, пранікнёнасці і суцяшэння, лёгкакрылых анёлаў, якія граві на доўгіх дудках песню высокіх аблокаў, празрыстую, як лясны ручай, Марью з немаўляткам, золатое мігацэнне зорак і вясёлкавую маціцавасць колераў пакінутай Радзімы.

30.07.1999

ВЯДЗЬМАК

Вядзьмак прыцягваў камяні. Калі ў яго нехта штурляў дрэнь, тая абавязкова трапляла ў цэль. Пратухлае яйка, кавалак дрэва, аскепак шкла, кансанроўка з-пад піва, грудка гліны, шышка, бульбіна, камень, палка, снежка, абрывык яблыка — усё-ўсё-ўсё дасягала мэты, пацэльвала, крыўдзіла, спараджала боль. І не ў спрынце кідака хавалася прычына. Сам Вядзьмак, не хочучы і не ведаючы як, цягнуў да сябе рэчы, насычаныя адмоўнай сілаю.

Упершыню ён заўважыў тую акаличнасць яшчэ ў школе. Тузануў за ранец аднакласніцу і адбегся. Тая разварнулася і плюнула ў твар. Па ўсім плявок і блізка не мог дастаць крыўдзіцеля. Але ж далацеў і заліў слінаю вока. Клас рагатаў. Вядзьмак падбег да дзеўкі, уляпіў пендаля, але не супакоіўся. Увечары ён прыйшоў на тое месца і разоў колькі пляваў. Грыз кіслы яблык, збіраў сліну і спрабаваў дацвыркнуць да намалёванай на зямлі рыскі. Плявок не пераадольваў і паловы пазнанай адлегласці. У запляваны вечар ён яшчэ спадзяваўся, што двукосая дзеўка мае вядзьмарскую сілу, але ў хуткім часе пераканаўся: чортавай меткаю пазначаны менавіта ён. Давялося выпрацоўваць новыя паводзіны. Пазбягаць узбуджаных натоўпаў. Не хадзіць каля інтэрнатаў. Не правакаваць нідзе, нікога, ніколі. Правілы досьць простыя, але выкананць іх даволі цяжка. Задумаўся, перайшоў вуліцу, ідзеш сабе ходнікам, а нейкі падшыванец кідае з гаўбца прарослую цыбуліну, якая пэцкае новую кашулю. Злосць ахоплівае. Але тут дзейнічае асноўнае і найгаглоўнейшае правіла: не ўступаць у канфлікт. Здарылася тое, што здарылася. Робіш выгляд, нібыта нічога не адбылося, і як мага хутчэй аддаляешся ад месца здарэння.

Вядома, не бывае горкага без салодкага. З той жа сілаю, а можа з большаю, Вядзьмак прыцягваў да сябе жанчын, кабет, маладзіц, дзяўчат, дзявуль — усіх-усіх-усіх асоб супрацьлеглага полу. Толькі прыцягненне доўжылася досьць кароткі час, гадзіны дзве-тры — не болей. Але гэтага было больш чым дастаткова, каб адматрашыць бабу так, як толькі пажадаеш. Вядзьмак пераматрашыў ледзь не ўсю жаночую палову ў родным гародку і з'ехаў у сталіцу, бо раней ці пазней, а тамтэйшыя мужчыны прыблі б недзе пад плотам і закапалі на гародзе.

У двухмільённым горадзе хавацца было лягчэй. Вядзьмак зняў кватэру, паступіў у лінгвістычную акадэмію, дзе дзяўчат было ўтрайа больш за хлопцаў, і зажыў амаль нармальным жыццём студэнта. Ён імкнуўся не злоўжываць здатнасцямі і выключнасцямі. Вадзіў да сябе раз на тыдзень якуюсь са-мачку, пасля чаго рабіў выгляд, што ведаць яе не ведае і ніякай размовы не можа быць пра тое інтымнае, якое надарылася між імі. Дарэчы, самкі гэтаксама не імкнуліся працягваць адносіны з не-звычайнymи каханкам. Амаль усе яны ўспрымалі нечаканасць акту як насланнё, як сон, як мрою... А ці было яно? Было — не было, лепей забыць і не згадваць.

Але ў гісторыі Ведзьмака існавалі дзве жанчыны, пра якіх ён любіў згадваць на адзіноце, перад сном. Абедзве былі вядзьмаркамі.

Нядзельным надвячоркам Вядзьмак наведаўся ў кавярню, дзе зазвычай знаёміўся з дзеўкамі. Той вечар нічым не адрозніваўся ад астатніх. Ён замовіў шклянку сухога чырвонага і сеў за вольны столік. Неўзабаве да яго падсела нізенькая кабета з бурачковым тварам і са шклянкай сухога белага ў драпежнай руцэ. Жанчына была ўдвая старэйшая за яго. Але непераборлівы каханак не грэбаў гарантрафіліяй. У ложку кабетка аніяк не вызна-

чылася. Неверагодна худая, з поўнай адсутнасцю тлушчу пад скраю, яна да ўсяго мела халодныя рукі і ступакі. Адным словам, Ведзьмаку патрапілася Жабка. Ён ні на каліва не расстроіўся. Пасля чорнай паласы ідзе белая, толькі шырыню кепскай паласы ты зазвычай недацэньяваеш. Жабка засталася да раніцы. А на золку ўселася конна, усадзіла ключ у замок і больш за гадзіну адчыняла і зачыняла браму кахання.

Змучанаму Ведзьмаку давялося схлусіць, што ёсць дзяўчына, з якой намерыўся ажаніца, таму бесперспектывная сустрэчы з Жабкаю адмяняюцца. Вядзьмарка і выгляду не падала пра расстройства, папрасіла толькі не забываць яе і пазнаёміць з нявестаю. Лягчэй лёгкага Вядзьмак паабяцаў знаёмства, бо ніякай нявесты, на яго шчырае перакананне, у прыродзе не існавала.

Час у ведзьмакоў з вядзьмаркамі разгортваецца крыху інакш, чымся ў простых людзей. Яны могуць забягаць наперад, здатныя вяртацца назад, Яны шмат чаго ўмеюць, акрамя аднаго — цешыцца нармальным жыццём. Жабка ведала: неўзабаве Вядзьмак пазнаёміцца з Каралеўнаю. Ведала і зайдросціла. Ніхто не робіць столькі зла, колькі зайдрослівая кабета.

З Каралеўнай Вядзьмак пазнаёміўся ў tym жа бары, на tym самым месцы. Адно, што не яна падышла да яго, а ён — да яе. Не падысці не мог. Яна была ім у жаночае абалонцы. Яе гнуткае цела выпраменівала пякельнае хараство. Яе прыгажосці не ставала месца ў абмежаванай форме. Прыйгажосць зязла і апальвала мужчынскія геніталіі. У Ведзьмака паўстаў. И ён вымушаны быў сесці за стол да Каралеўны.

Выпілі. Загаварылі. Размова цякла лёгка, як віно з нахіленай бутэлькі. А калі Вядзьмак прапанаваў наведаць сціплую кватэру, Жанчына спытгалася, ці ведае ён кошты на задавальненні. Кошты ён ведаў,

але не адразу зразумеў, што самому давядзеца плаціць. Жанчына запатрабавала выкласці суму наперад. Вядзьмак хацеў паслаць яе на хер, але не змог. Выклаў, што меў, дарэшты. Не назбіралася і паловы патрэбнага. Прыгажуня даравала на першы раз, але папярэдзіла, што ўсе наступныя разы давядзеца сплочваць напоўніцу.

Ніколі ў жыцці жанчына так не распаляла Ведзьмака, як гэтая вінасмоктка з кавярні. Ён праматрашыў яе без перапынку цэлую ноч і не мог спатоліцца. Толькі на золку сілы пакінулі яго, і ён за-снуў з адзінай думкаю: прачнеца і адбярэ свае гроши назад. Наступны дзень таму і наступны, што кардынальна адрозніваецца ад папярэдняга. Прачнуўся Вядзьмак адзін, з адчуваннем, нібыта цела пракруцілі праз мясарэзку і кінулі сабакам, якія вось-вось пачнуць снедаць. Ніякіх жаданняў, ніякіх намераў, ніякіх памкненняў, акрамя аднаго — знайсці і адматраашыць Каралеўну. На заняткі Вядзьмак не пайшоў, дачакаўся вечара і засеў у кавярні пільнаваць Каралеўну.

Тыдзень прасядзеў за столікам і не дачакаўся. Адна за адной падыходзілі дзяўчата. Адпрэчваў усіх. Чакаў і дачакаўся Жабку. Тая паабязала знайсці яму Каралеўну з умоваю, што яна яшчэ раз зможа спатоліць юр. У Ведзьмака, звар'яцелага ад чакання, не заставалася выйсця. Жабка адматрашила каханка да страты прытомнасці. А калі свядомасць вярнулася, нахабна заявіла, што Каралеўна — яе малодшая сястра. І гэта яна, халоднаногая Жаба, даручыла спакусіць і кінуць наўнага студэнта. Ён не верыў, патрабаваў доказаў і атрымаў па твары майткамі Каралеўны, якія прынесла ў сумачцы вопытная кабета. Вядзьмак скапіў Жабу за горла. Тая праквакала, што ён зможа сустракацца з сястрою толькі тады, калі дазволіць яна — склізкая, чырванаротая, доўгаязычная Жаба. Вядзьмак астыў. Каханне перагарэла.

На сподзе душы застаўся чорны пласт тлустага попелу. Ён выгнаў назольную каханку прэч і напіўся да бяспамяцтва.

Жыццё пакацілася роўна, са штотыднёвымі распуснікамі, заняткамі ў акадэміі і пазбяганнямі розных там шэсцяў, мітынгаў і дэманстрацыяў. Мінаючы памянённую кавярню, Вядзьмак з празрыстым сумам згадваў Каraleўну і тройчы пляваў праз левае плячо пры ўспаміне пра Жабку.

Толькі Жаба не забылася пра Ведзьмака, яна шукала камень, каб штурнуць у ягонае жорсткае сэрца. Знаходзіць той, хто шукае. Вядзьмарка знайшла. Яна паклікала студэнта да сябе ў госці: маўляў, забудземся на крыўды, будзем сябрамі, ведзьмакам так самотна ў трывлятым чалавечым свеце. Хто дапоможа Ведзьмаку, калі не іншы вядзьмак? Наіўны, паверыў, прыйшоў, выпіў нейкай невядомай гарэлкі з чатырохкантовой пляшкі з кароткім рыльцам. Пагаварыў і ў гуморы вярнуўся дамоў. Тут і пачалося... Вядзьмак адчуў вогненны сверб па ўсім целе. Зірнуў у люстэрка і аслупянеў ад відовішча. Твар пакрыўся ружовымі, напухлымі, крывавымі, як абрсы зямлі на глобусе, плямінамі. Скура ў сярэдзіне плямінаў напялася, поры расшырыліся, на сподзе кожнае поры выступіла кроў. Вядзьмак расшпіліў кашулю — грудзі былі не горшыя за твар. Распрануўся дагала... Усё-ўсё-ўсё цела, ад кончыкаў пальцаў да залупы, пайшло плямінамі. І кожная з мярзотных плямінак пякла агнём. «Атруціла! Рапуха! Наваражыла на гарэлку! Зайдросная пачвара! — дурным голасам закрычала на Ведзьмака люстэрка. — Пачакай, зараз ты сама здохнеш, халодналапае стварэнне!»

Ён абарнуўся мокрай прасцінаю, каб не так пякло. Запаліў чатыры свечкі, расставіў на падлоге, паклаў паміж імі падушку, згасіў святло, узяў нож, прарэзаў крыж на левай далоні, намаляваў крыёю на падушцы вялікае, яркае, крывае сэрца

і ўвагнаў лязо ў самую сярэдзіну. Жаночы енк склануў цемрадзь. «Здохні-здохні-здохні!» — праз сціснутыя зубы прасіпеў Вядзьмак і непрытомны паваліўся на засыпаную пёрамі падлогу.

На другі дзень ад плямінаў на целе і знаку не засталося. Вядзьмак прыбраўся і з лёгкім сэрцам пайшоў праўціці па сонечным горадзе. Настрой быў самы што ні на ёсць прыўзняты. Больш за гадзіну ён прабасцяўся ў прахалодным парку ў засені светлалістых канадыйскіх клёнаў, а потым вярнуўся дахаты і засеў за камп'ютар. Навучанне давалася лёгка, але патрабавала свайго часу.

Мінula сорак дзён. Мутарны неспакой агарнуў Ведзьмака. Ён вырашыў спраўдзіць вынікі д'ябальскага ўчынку. Паехаў на край горада і пастукаў у Жабчыны дзвёры. «Я ж казала, ніхто не дапаможа ведзьмакам, толькі самі ведзьмакі і дапамогуць!» — замест прывітання пачуў Вядзьмак. Цэлая і непашкоджаная Жаба стаяла ў парозе. «Заходзь, калі прыйшоў. Адзначым саракавіны па маёй сястры. Ведаеш, яе зарэзаў нейкі маньяк у прывакзальным скверыку. Парэзаў на кавалкі, мяснік. Давялося хаваць у закрытай труне. Табе, пэўна ж, горка; ты любіў яе, маю Каралеўну. Любіў?» «Я нікога не любіў, як і ты». «Праходзь. Ці так і будзем у парозе стаіць?» Вядзьмак не стаў адказваць, развязаўся і пабег па прыступках уніз.

Надвор'е стаяла наймярзотнае — задушлівая гарачыня з моцным ветрам, які гнаў па асфальце смецце, падымая угару слупы пылу і засыпаў вочы пяском. Вядзьмак вярнуўся ў цэнтр і зайшоў у касцёл. Цішыня, прахалода і чысціня. У саборы ні душы. Студэнт укленчыў пад укрыжаваным Хрыстом. Ён прасіў даравання, маліў, каб Збавіцель скасаваў усё д'ябальскае, што ён носіць у сабе. Вядзьмак прастаяў на каленях да вечара. Ён сышоў толькі тады, калі пачалі збірацца людзі на вечаровую службу.

Вечер супакоіўся. Гарачыня спадала. Горад, пасля цяжкага дня, дыхаў спакоем. Студэнт пайшоў у кляновы парк. На зялёнай пляцоўцы юнакі гулялі ў валейбол. Ён парушыў завядзёнку і падышоў на самы бераг пляцоўкі. Мяч зрэзаўся з рукі гульца і паляицеў у бок студэнта. Ён не варухнуўся і атрымаў моцны ўдар па твары. Гульцы началі крычаць. «Якога ражна ты лезеш на пляцоўку? Хто цябе прасіў стаяць на белай паласе? Мала атрымаў? Да-даць яшчэ?» Знявераны, спустошаны, змораны Вядзьмак з разбітым тварам вярнуўся ў свой пакойчык і запаліў свечку.

01.08.1999

ЖЫЛЕЦ

Жылец ляжаў на ложку апрануты і ў чаравіках. Так ляжаць выключна ў танных гатэльных ложках. У крышку лепшых ложках, як мінімум, здымаяць чаравікі. Жылец выцягнуўся паверх коўдры і паліў. Попел ён збіваў на падлогу. У даражайших пакоях маюцца попельніцы. А ў гэтым і знаку на попельніцу не было. Можна абррасаць цыгарэту ў шклянку, толькі шклянка мелася адна. А ў ёй на сподзе залацілася віскі. Жылец зацягваўся і слухаў, як цуркоча вада ў зламаным унітазе. Адно да аднаго: папсанавая сантэхніка, адсутнасць такой патрэбнай рэчы, як попелка, і ляжанне на ложку ў чаравіках, хай сабе і дарагіх. Не хапала толькі душараздзіральных крыкаў на калідоры: «Ратуйце! Рэжуць-забіваюць!» — і шалёнага грукату ў дзвёры. Жылец чакаў стуку ў дзвёры, засмечваў падлогу попелам і разглядаў пасмы дыму. З большым задавальненнем ён глядзеў бы на аблокі ў блакіце, але ад неба яго аддзялялі столь, гарышча і дах. Ён сачыў, як расплываюцца ў павет-

ры карункі дыму, і чакаў стукату ў дзвёры. Стукат не прымусіў доўга чакаць.

— Не зачынена! — не адрываючы галавы ад падушкі, крыкнуў Жылец.

У нумар увалілася пакаёўка з вядром і венікам у голых да плячай руках.

— Прыбяру, — сказала яна хутчэй сабе, чым абкуранаму Жыльцу.

Той парыўся ў кішэнях, вывудзіў грашовую купюру і памахаў у задымленым паветры. Гладкаручая не зреагавала. Яна выкаціла венікам з-пад ложка парожнюю пляшку і паставіла ў вядро. Жылец выцягнуў наступную паперку і памахаў дзвюма купюрамі. Жанчына скасавурылася на гроши і расплылася ў сквапнай усмешцы. Мужчына падумаў быў, што справа вырашылася. Але прыбіральшчыца пайшла ў санузел. Зашумела вада. Дзяцюк знайшоў сілы адшукаць па кішэнях і трэцюю разарваную напалам ды склееную скотчам банкноту. З-пад бліскучага скотчу на свет пазірала перакрыўленая морда дзетазабойцы. «Чаму на грашах малююць дзетазабойцаў?» — падумаў Жылец і ўзняў трыв купюры. Пабачыўшы патроеную суму, пакаёўка сцягнула з яго чаравікі.

— Перапэцкаем прасціны.

Яна распранула Жыльца цалкам. Завяла ў лазенку і вымыла ўсяго, ад цемені да маленькіх пальцаў на нагах. Намыліла. Нацерла. Апаласнula. Прыйбор намыльваўся і абмываўся два разы. Калі мылася дута, у анус нібыта незнарок слізгануў яе дасціпны палец. Заскочыў. Таргануўся. Выслізнуў. Было? Не было? Упэўненасці няма. На самым пачатку воднае працэдуры ў Жыльца ўстаў. «Спі!» — загадала жанчына чэлесу. Той пачуў, паслухаўся і абвіс. Ён бяскрыўдна вісеў да сканчэння памыўкі. Вісеў нават калі абціралі ручніком. Устаў толькі ў ложку, калі пасмакталі. Жанчына смактала чэлес, мужчына смактаў цыцку. Грудзі былі пругкія.

Маленькія, акуратныя і зусім не адпавядалі затрапезнаму гатэлю. Жанчына наогул не адпавядала трэцеразраднаму клапоўніку, у якім працавала. Мужчына атрымаў значна лепшае, чым спадзяваўся. Ён засунуў у похву спачатку адзін, пазней два і тры пальцы. Зрабіў масаж маткі. Пакаёўка застагнала. Жылец увагнаў канец так, каб залупа ўпіналася ў матку, націснуў і стаіўся. Похва сціснулася. Сутаргі скаланулі жанчыну. Мужчына пачаў павольна выцягваць і павольна засоўваць. Даставаць і ўстаўляць. Павольна і павольна. Да маткі і ад маткі. Гладкія пяты пакаёўкі торгаліся недзе пад столлю. З раскрытага рота Жыльца звісалі празрыстыя нітакі сліны. Кахранкам было добра. Лавілі кайф. Скончылі ўдначас. Ён — першы, яна — другі раз.

Пакаёўка пайшла падмывацца шумлівай вадою. Жылец скруціў цыгарэту з марыхуанаю. У яго была выдатная машынка для скручвання цыгарэтаў. Ён ляжаў на ложку цалкам голы, з маленькім, бліскучым ад спермы чэлесам, і пыхкаў травою. Ён зацягваўся дымам з паветрам, прымружваў вочы і млеў у задавальненні. Ён быў ачаравальны, як кожны самазабойца ў маладосці. Гроши — свае тры апошнія купюры — ён схаваў пад падушку. Дарма пакаёўка іх патрабавала. Ён жа ж толькі махаў банкнотамі ў паветры і зусім не казаў, што аддасць іх за нейкі там секс.

04.08.1999

КІЛІМБАМБА

Кілімбамба шараваў сарцір. Трэцюю нач запар ён мыў салдацкую прыбральню. Адціраў гаўно. Змываў сцулі. Выносіў за гаражы перапэцканыя ў гной паперкі і паліў у жалезнай бочцы. Хто і калі

прыдумаў паліць паперу з гноем, Кілімбамба не ведаў і ведаць не хацеў. Яму было насраць на гэта-га вынаходніка, на вайсковую частку, на гаўнакамандуючага і Радзіму. Ён трэцюю noch не спаў і чысціў талчок. І гэта была далёка не горшая сітуацыя, у якую ён патрапіў у войску.

Кілімбамбу білі ў войску з першага дня. Ён яшчэ і ў войска не паспей патрапіць, а яго пачалі таўчы. Маці! Гэта мамаша прывязала Кілімбамбу вяроўкаю за горла да ложка і выклікала нарад. Яго замалацілі на вачах у роднай мамашкі. Завалаклі ў машыну і адвезлі на прызыўны пункт.

Дзякуючы мамашы ён цяпер вылізывае цэментавыя дзіркі для срання.

Кілімбамба ніколі не запісваўся ў анёлы. Піў, нацягваў дзевак, калоўся, басцяўся па дарогах, пыхкаў, іграў на гітары, глытаў колы, бамжаваў — жыў у сваё задавальненне, нікому не перашкаджаў. Гроши ён зарабляў на кірмашах, вакзалах і ў падземных пераходах. Спявав, граў, прытанцоўваў. Людзі кідалі ў шапку драбязу. Яму хапала. А вось мамаша вырашыла зрабіць з яго чалавека. Сама не змагла, паспадзявалася на войска. Там зробяць з цябе сапраўднага мужыка і дурасць павыбіваюць.

У першы дзень Кілімбамбе выбілі зуб. Добра, што бакавы. Незаўважна. Выбілі толькі за тое, што сеў на ложак. Зайшоў у казарму і сеў. Падляцелі, пачалі калашмаціць. Зуб давялося выплюнуць. У роце ён быў без патрэбы. Можна было і праглынуць, але потым давялося б высіраць у гэтым ублюдачным сарціры з дванаццаццю дзіркамі ў падлозе.

Кілімбамба ненавідзеў салдацкую прыбіральню. Ненавідзеў салдат: маладых, сытых, з пустымі вачымі, белымі жопамі, чэлесамі, што ўстаюць пад раніцу, з мазгамі, што ніколі не працавалі і працаваць не збираюцца, з прышчамі на спінах, з валасамі на яйцах і адсутнасцю валасоў на гала-

ве. Ненавідзеў афіцэраў з іх прагай гарэлкі, похвы і вайны. Ненавідзеў генералаў з непамернымі чэравамі, набітымі далікатэснымі прадуктамі і гаўном. Галовы ў вайскоўцаў набітыя гноем! У гэтых Кілімбамба сто разоў пераконваўся. Нават у жылах цячэ рэдзеныкі гной замест крыві. Сэрца пампue гной. А інакш адкуль такая неадольная прага біць-біць-біць, крышыць, руйнаваць, знішчаць, гвалтаваць, бамбіць-бамбіць-біць? З-за гаўна ў сэрцы. Ніяк не інакш.

На трэцюю бяссонную ноч, палячы брудныя паперы, Кілімбамба прыдумаў план. Ён вынайшаў спосаб, як стаць першым чалавекам сярод салдат. Першым і не менш. Ён думаў пра гаўно, сракі, сцулі, чэлесы, прыбіральні, ананізм. Прыкарэлую сперму таксама давялося адшкрабаць. Думаў-думаў і прыдумаў адчыніць у частцы платны бардак з блядзямі жаночага полу. Підараў хапала. Адсмоктвалі і падстаўлялі анусы за так, дзеля ўласных задавальненняў. А вось жанчын не было; ніводнай — ні медсястры, ні доктаркі, ні кухаркі. Мужыкі, адны хуі з яйцамі. А тут табе — похва, цыцкі, срака без валасоў, рот без штаціння.

Кілімбамба заціх, прыкінуўся аглушаным, скароным, зламаным. Яго пакінулі ў спакоі. Прыбіральню лізалі іншыя ганарыстыя і выкабеністыя. Кілімбамба шукаў месца пад бардак, лазіў па сутарэннях, па гаражах, абшнырыў клуб і медпункт. Найлепшым падалося гарышча над прыбіральнлю. Зайшоў-выйшаў — ніякіх падозранняў. Сцаць і сраць чалавек ніколі не перастане. Нават мёртвы, а раз-другі пад сябе наробіць. Чалавечую прыроду не пераўзыдзеши і не пераробіши.

Над прыбіральнлю Кілімбамба збудаваў клетку памерам на два матрацы. Шмар павінна быць дзве, каб не сумавалі. Калі архітэктурная частка была завершаная, Кілімбамба ўночы ўцёк у самаволку і накіраваўся на чыгуначны вакзал. Ён ведаў дзе

збіраюцца танныя прашмандоўкі, але яму былі патрэбны не простыя сукі «за піва адсмакчу», ён шукаў іншых, непаўнацэнных розумам і паўнавартасных целам старшакласніц, што паўцякалі з інтэрната для алігафрэнаў. Такім ебля — сэнс і сутнасць жыцця. Піць, жэрці, трахацца і ніякіх іншых жаданняў.

Праз некалькі самаволак Кілімбамба зачыніў у клетцы дзве самкі і пайшоў па пробнага самца. Кнур Кілімбамба прыкметіў даўно. Руکі да каленяў, лоб адсутнічае, удар валіць з ног. Самец не верыў. Бабы? У частцы? Можна адпярдоліць адразу дваіх? За так? Не, не за праста так. Кнур мусіў ахоўваць бардак і забіраць гроши. Работа якраз для яго. А дручыцца можна столькі, колькі будзе стаяць. Стаяла ў самца кепска. Ледзь хапала на адну палку. Гроши ён не любіў. Не ведаў, што з імі рабіць. Таму Кілімбамба са сваім бардэлем квітнеў. Не было салдата, які б хоць раз не заплаціў Кілімбамбе.

За дзеўкамі глядзелі. Раз на нач мылі, прыносячы цёплую воду ў вёдрах. Спраўна кармілі. Пайлі партвейнам. І яблі праз гандон. Толькі план Кілімбамбы не абмяжоўваўся адкрыццём клеткі з ебляю за гроши. Ён сягаў далей. І сукі, і гроши, і клетка, і чалавечаче жаданне быць першым, і жывёльнае жаданне спароўвацца ўваходзілі адно ў першую частку плана. Другая, больш складаная і рызыкоўная, пачалася пазней.

Кілімбамба адзняў клетку з дзеўкамі на відэа. Зрабіў копію са стужкі і аддаў камандзіру. Маўляў, нехта невядомы падышоў да яго ў горадзе і папрасіў перадаць. Камандзір праглядзеў стужку і спытаў, што гэта за сукі. Кілімбамба распавёў яму пра бардак над прыбіральніню. Ты сядзеш, ты будзеш канатць у дысбаце, а потым будзеш яшчэ і даслужваць. Не, стары бздзюр. Калі гісторыя з блядзямі ўсплыве, тваёй кар'еры — капцы. Ты думаў,

што будзеш ябаць маю мамашку па серадах, будзеш выбіваць мне зубы, будзеш хадзіць гогалем, а я буду ачко начамі вылізываць. Не будзе так. Я зачынню бардэль. Схаваю, чуеш, схаваю, а не знішчу плёнку. А ты накіруеш мяне ў вар'ятню. Салдаты вар'яцеюць. Ніякіх падозранняў. З дактарамі я разбяруся сам. Камандзір зазірнуў у шырокі рот Кілімбамбы. Зубы там былі рэдкія і вострыя, нібы абточаныя напільнікам. Парвуць толькі так. І машашка ў цябе ідыётка, і ты — ідыёт. Дамовіліся.

Камандзір зрабіў так, як прасіў Кілімбамба. Клетку зламалі. Дзевак выперлі. Кілімбамбу накіравалі ў лякарню, дзе праз месяц камісавалі. Ні мамашу, ні камандзіра ён больш не бачыў і бачыць не хацеў. Ён співаў, граў на гітары і прыгтанцоўваў. Людзі кідалі грошы. Яму хапала.

06.08.1999

ВЫДАВЕЦ

Выдавец раскрыў у кампьютеры спіс аўтараў. Да пачатку працоўнага дня заставалася дваццаць хвілінаў.

— Зрабі мне каву! Моцную! — гукнуў ён сакратарцы.

Спіс доўгі. Замоўлена мора кніжак. Мо-ра. І хоць бы адна цікавая. Попыт нараджае прапановы. Кнігі — грошы, грошы — кнігі. Кругазварот паперы ў прыродзе. Колькі лесу павалілі...

— Вашая кава, цукар не клала, — сакратарка, падобная да актрысы, паставіла на стол металёвы кубак на металёвым сподку.

Колькі дрэваў ссеклі з-за гэтай макулатуры-масккультуры. Якая культура ў масах? Смех дыйгодзе. Дрэваў шкада. Яны стаялі, шумелі кронамі, жылі... Як там у Жуля Рэнара? Я хацеў бы стаць

дрэвам. Я навучыўся стаяць і маўчаць. А я не хачу рабіцца дрэвам. Занадта вялікая верагоднасць быць спілаваным і пайсці на «Парады доктара (ха-ха, які ён, к чорту, доктар?) нарколага»... Тэлефон. Першы званок. Пачалося.

— Гэта Х. Кажа, пільная справа, — заціснуўшы слухаўку, шэпча сакратарка.

— Ён у нас паўгода як не працуе.

— Просіцца на два слова.

— Ты сказала, я ёсць?

— Я сказала, чакайце...

— Добра, давай сюды гэтага Ха-Ху-Хі.

— Я тут недалёка. Хацеў бы зайсці. Вы надрукавалі трэці наклад маёй кнігі «Парады цяжарным жанчынам».

— Заходзьце праз гадзінку. Буду рады бачыць, — гудкі ў слухаўцы. — Буду рады. Буду гадам. Быў, ёсць і буду гадам. Трэці наклад, ды хоць бы і сто трэці.

Выдавец зрабіў вялікі глыток духмянае, як ён любіць, кавы. Персанальны кавы з персанальнага кубачка на сподачку. У дзвёры пазванілі. Панеслася.

— Можна да Вас?

— Вядома, — Выдавец схаваў каву ў стол.

Можна-няможна. Цялушка недатраханая. Зноў не зрабіла ў тэрмін жаночы дзюдзяктыў з менструацыямі. Паваліла тэрміны. Зрэшты, дупа ў яе як мае быць, і торс, і твар. Што ты ўз'еўся за нейкі там тыдзень?

— Дазвольце, я дзвёры прычыню?

Адкуль столькі какецтва і расфарбоўкі? Не твар, а маска Тутунханона. Асцярожна. Чырвоная лямпачка. Праход забаронены. STOP!

— У цябе сакрэты ад маёй сакратаркі? У мяне няма. Але, калі хочаш зачыніцца — зачыняйся.

На ёй новая сукенка. На памер меншая, чым трэба. Цела так і выпірае — на, вазьмі, укусі, з'еш.

Жанчына В. сядае ў фатэль. Агаляюцца шаўка-
вістыя сцёгны.

— Я ўладкавалася на новую працу і дэтэктывы
пісаць не буду. Надакучыла. Цяжка. Грошай мала.

Прыпылі. Грошы. Сумна. Выдавец выціснуў ад-
некуль са страўніка сумную ўсмешку. Усё разумею.
Нічым не дапамагу.

— Што за цікавая праца, калі не сакрэт?

— Журналісткай у газету.

— Як герайні з недапісанага рамана.

— Палітыка мяне не цікавіць. Можна ўзяць
у Вас інтэрв'ю? Мне столькі цікавага пра Вас рас-
казалі.

— Хто?

— Сябры.

— У мяне сяброў няма. Гадоў пяць, як знік
апошні.

— З таго дня, як Вы сталі мільянерам.

Ёханы-манэ. Яшчэ і гэтая муйня. Плёткі нара-
джаюць міты. Міты жывуць вечна. Куды глядзіць
твой кілаты муж? Ён што, толькі самазадавальня-
еца, сучы сын?

— Дзякую інфляцыі, у нас усе мужчыны мілья-
неры і жабракі ў адной асобе.

— Я пра іншыя грошы.

— Іншых грошай не бывае. Павер. Хоць я і не
даляравы мільянер, але скажу... Грошы або ёсць,
або іх няма. Што намалёвана на паперках, раялю
не адыгрывае.

— Дык Вы не мільянер?

— Расчараўвалася?

— Крышку.

Яна сапраўды згубіла настрой. Гэта ж трэба. У мя-
не няма лімона баксаў. Я не атрымаў раман. Згубіў
пісьменніцу. Хуявастую, між іншым, пісьменніцу.
Піздавастую, так больш дакладна. Трэба сябе суце-
шыць. А расстройваеца яна, кабыла чарнавокая.
Думае, пачнуну суцяшаць. Хрэн у зубы. Абыдзешися.

— І што яшчэ расказалі пра мяне мае дарагія і любімъя, міталагізаваныя сябры?

— Што Вы... Вы... Вы — сексуальны манъяк. Не прапускаеце ніводнай спадніцы і трахаеце ўсіх аўтарак у дупу. Тым, хто кладзецца ў ложак, вы плоціце ўтрайа болей.

Ба-ба-ба! Бу-бу-бу! Я бу-бу цябе ў гу-бу. Я так болей не магу. Не хачу бу-бу ў губу. Я хачу бу-бу ў бубу. Секс-манъяк. Нельга было дазваляць зачыняць дзвёры. Так можна апынуцца ахвяраю секс-злачыства. Даў бы ў рыла. Радасць мая журналісцкая. Але не дам. Вопыт-вопыт. Вытрымка.

— Ты расчаруешся цалкам, але ў мяне няма ка-ханкі. Няма калі. Няма часу.

— У вас сакратарка падобная да актрысы.

— Яе выгналі з тэатральнага інстытута — раз. Яна па адукацыі настаўніца малодшых класаў — два. Яна пляменніца маёй жонкі — тры. Толькі шчыра. Я падобны да манъяка-мільянера? Як на душы. Не думаочы.

— Вельмі падобны. І я была ўпэўненая, што вы мяне трахнече.

— У дупу?

— Так!

— Вось тут, зараз, у кабінечце ўстаўлю табе ў ASS?

— Так!

— Не ўстаўлю.

— Чаму?

— На цябе не ўстаем.

— Я пакрыўджуся...

Трып-трап-труп. Крыўдлівая самка са схільнасцю да істэрый. Толькі эпілептычнага прыпадку нам тут не ставала. Кава, пэўна, астыла. Дзе мая чортава актрыса? Мяне ж трэба ратаваць. Сам сябе не ўратуеш, ніхто цябе не выратуе.

— Будзе жаданне пісаць белібердыстыку, заходзь. А інтэр'ю я табе не дам. Ніколі. Ні-ко-лі. Ні-ко-ля. ЧАО, бамбіно.

Выдавец дастаў каву і зрабіў другі глыток. Кіслая і халодная. Ён закурыў. В. сышла. Вільнула круглай сракаю і зваліла. Ён прыбраў яе прозвішча са спіса аўтараў. Зазірнула сакратарка.

— Вас чакаюць X і Z.

— Хай зойдзе Z. Да тэлефона не кліч. Я заняты.

— Я не клічу. Запісваю ўсіх на заўтра і пазаўтра.

— Праходзь. Сядай. На табе твару няма...

На Z не было твару. Ён, зразумела, быў. Твар з рассечаным у дзяцінстве лобам. Але смяротная блякласць і завостраны да стану птушынае дзюбы нос дазвалялі спытацца...

— Дзе твой твар, дарагі мой Zi-Zu-Za?

— На гарышчы... Не паверыш. Цэлую ноч не спаў. Усё з-за трыклятага трывлера, што ўзяўся пісаць. Жонку з дзецьмі выправіў на вёску. Думаў: папрацую. Сеў за кампутар. Адкрыўся... Чую: нехта па гарышчы тупае. Туп-туп-туп па столі, да маёй кватэры. Туп-туп... Стайцца. Стайцца нада мною. І я заціх. Адно вентылятар у кампутары шуміць. Фуркоша. Ён у мяне крышку няспрайны. Можа, дасі які аванс? Я памяці прыкуплю і клавіятуру памяняю. Яна ледзь ліпіць...

— Ты браў аванс.

— Усё аддаў жонцы. Продукты ў вёску купілі. Нейкія шмоткі дзецям. Засталося на хлеб.

— Дам. Але ў апошні раз.

Заманаля. Здае трывлер і застаецца мне вінен. І так кожны раз. Колькі ён таго хлеба жарэ? Вагон? Два? Хочацца кавы. Кава — рытуал. Каву трэба піць аднаму. Ніякага панібрацтва. Спачатку каву разам п'еш. Потым гарэлку. І пачынаецца трывлер. Ты абіраеш пісьменнікаў. Ты кроў нашую смокчаш. Я табе свае органы прыношу. Сэрца, страўнік, пячонку... А ты плоціш капейкі. Было і болей не будзе.

— Кампутар фуркоша. Я на карачках папоўз на варэльню і выцягнуў з-за лядоўні сякеру. Выдатная сякера. Мяса секчы. Развальвае толькі так...

Не толькі хлеб ты ясі. Ты яшчэ і мяса наварочваеш. Дарагі мой трылерыст.

— Ад бацькі засталася. Як бацька памёр, я сякепу ў горад прывёз. Спатрэбілася. Вярнуўся за стол. Сяджу. Сякера на каленях. Ціха. Пісаць не магу. Што за пісанне з сякераю ў руцэ? Пахадзіў. Гарбаты папіў. Лёг. Сякера пад падушкаю паклаў. Толькі вочы заплюшчыў. Туп-туп-туп. Ходзіць, падла. Пайшоў да люка, што ў мой пад'езд вядзе. Чую: адчыняе люк і па лесвіцы злазіць. Лесвіца ціхенъка так пазвонъвае. Будаўнікі кепска прыварылі. Злез, падышоў пад мае дзвёры і стаіць. Я скаціўся з ложка, падкрайся да дзвярэй, зірнуў у вочки. Цемрадзь. Лямпачку, гадзіна, выкруціў ці пабіў. Не пабіў. Каб пабіў, я б пачуў. Зараз, думаю, я цябе ўбачу. Пайшоў на кухню. Усё крадком, ціхенъка, на дыбачках. Набраў у шпрыц спірту... Ты ж ведаешь, я ў медінстытуце два курсы скончыў...

Ведаю. Як не ведаць. Столькі лістоў з прэтэнзіямі атрымаў за «Параады ўрача-нарколага». «Чаму пішуць недавучкі?» «Вашыя кніжкі людзей калечачы!» «Вас садзіць трэба!» Нібыта наркаманаў і наркамафію трэба лекаваць кампрэсамі. Усе лісты ў смецце. Спаліць і забыць.

— Спірт сапраудны. Адзін аднакурснік, патолагаанатам, адліў. У яго пад сталом бутля на дваццаць літраў. Найчысцейшы медыцынскі спірт. Можна піць і не баяцца, што аслепнеш. Поўны шпрыц набраў. Узяў запалкі. Падкрайся да дзвярэй. Уставіў іголку ў замочную шчыліну. Выціснуў спірт і падпаліў. Сам да дзвярнога вочки прынік. Думаю, цяпер я цябе, начны тупатун, дакладна ўбачу.

Вар'ят. Я маю справу з маньякам, з маньякамі. Вакол мяне адныя монстры... са спіртам у шпрыцах, з чэлесамі ў дупе, з парадамі цяжарным жанчынам.

— Сінія сполахі. На калідоры адны сінія спо-

лахі і больш нічога не відаць. Я ўзняў сякерау. Расхінуў дзвёры. Выскачыў. Абіўка гарыць. На пляцоўцы нікога. Толькі я з сякераю ўзнятаю. Дым павярнуў. Пад дзермацінавай абіўкаю — вата. Дыму поўны дом. Я саколку зняў. Пачаў тушыць агонь. Полымя збіў. Зачыніўся ў кватэры, сяджу. Што жонцы скажу пра абіўку? Скажу — хулігеннё. Да раніцы прасядзеў на ложку і ўсё слухаў: будзе хто хадзіць, не будзе? А раніцаю сусед пазваніў. Я — так і так, нехта ў нас па гарышчы поўзае, тупае, дзвёры мне падпаліў. Дарэчы: не дасі мне аванс? Трэба ж, пакуль жонка вернецца, дзвёры новым дзермацінам абабіць. Не буду ж я ёй прашырц расказваць. А то падумае: «З якім маньякам я жыву». Дасі?

— Дам. Я ж сказаў, што дам.

— Ты скозаў, што дасі на клавіятуру, а пра дзвёры ты не ведаў.

— Я выпішу аванс, а ты сам вырашай, што на хлеб, што на спірт, што на дзермацін...

— Добра-добра, ты не хвалуйся. Я ўсё зраблю як мае быць і трывалер пакладу на твой стол у тэрмін, можа і раней. Я ж цяпер адзін. Можна працаваць і працаваць.

Ты напрацуеш. Без сумневаў. З музай на гарышчы.

— Сусед кажа, і ён чуў нейкія крокі над галавою. Я ўзяў сякерау, і мы палезлі на гарышча. Там галубобоў відзьма-ніявідзьма. Усё засралі. І на гэтым памёце, закругціўшыся ў газеты, спіць бомж. Побач пустая бутэлька з-пад чарнілаў ляжыць. Пакаціў чарліка і дрыхне. Я раззлаваўся. Нагой па рэбрах як упізджку. Гэта каб сусед падумаў, што бомж мне дзвёры спаліў. Сусед адцягнуў мяне. Бомж вылузаўся з газетаў і ўцёк. Я хаджу як сам не свой. А трэба ж працаваць. Трэба трывалер пра сям'ю людажэраў скончыць. Што скажаш?

— Ты гэты эпізод у трывалер устаў.

— Банальна. Нейкі бомж, валацуга... Блякла. Каб ён сапраўды падпаліў дзвёры, я выскачыў з ся-кераю, а ён вырубіў мяне, зацягнуў у кватэру, рас-пілаваў, зрабіў катлеты з цыбуляю з маіх мазгоў і зжэр... А так — банал.

— Ідзі падпішы дамовы ў сакратаркі і атрымай аванс. Апошні аванс, чуеш?

Кава пакрылася белаватай плеўкаю. Даг'ю. Няма калі шыкаваць. Яшчэ гэты Х з парадамі не зусім ця-жарным. На ягоную думку, можна быць крышку ця-жарнай. Грошы папросіць. Можаш адсекчы мне га-лаву тупой сякераю, зрабіць катлеты з мазгоў і трах-нуць мяне ў дупу, калі я памыляюся. Вопыт.

Вочкі ў Х міргаюць-міргаюць. Ён сядзіць у фа-тэлі, як вучань, што вершык забыўся. Анёл. Лып-лып, лып-лып. Хочацца есці. Разбіраюся з Х і пайду палуднаваць. Што-небудзь лёгкае. Суп з цыбулі і сок. Шклянку вінаграднага з лёдам.

— Слухаю, — суха вымавіў Выдаець.

Ён праверыў, ці не застаўся выпадкам Х у спісе аўтараў. Няма. Правільна. И быць не павінна.

— Як справы? Даўно не бачыліся, — яшчэ больш суха вылецела з Выдаўца.

— Я вынайшаў выдатную рэч. Латы з тонкай ліставой сталі. Цэлы дзень за кампутарам. И цяжкія часціцы з экрана бамбуюць цела. Вочы за акуля-рамі. Я набыў сабе акуляры-нүлёвачку. Простае шкло, а выдатна абараняе вочы ад часціцаў.

— Якіх часціцаў?

— Вы не ў курсе? Экран манітора выпра-меньвае цяжкія часціцы. Вельмі шкодныя для арганізма. Трэба абавязковая абараняцца. Вочы я хаваю за акуляры. А сэрца, лёгкія, пячонку і страйнік — за латамі. Тонкая сталь. Надзяваеш і як за каменнай сцяною. И яшчэ я ланцугом пры-коўваю сябе да батарэі — зазямленне. Разумее-це? Статычная электрычнасць. Яна накопліва-еца ў целе...

— І як? Дапамагае? — Выдавец праглынуў вялізны кавалак смеху.

— Выдатна дапамагае. Раней пасля працы я здымаў кашулю, і з яе іскры ў цемры сыпаліся. Цяпер ніводнага разраду. Адно пальцы стамляюцца, — Х выцягнуў рукі, — бачыце? Калоцяцца. Спрабаваў друкаваць у пальчатках — нязручна.

Цілі-цілі. Друкаваць у пальчатках. Іскры з кашулі ў аднаго, іскры з дзвярэй у другога. Трэба да справы. Так можна да вечара слухаць брэдзяціну і застацца без абеду. Вальтэр аддаваў 200 гадоў пасміротнай славы за добрую працу страйніка. Вальтэр меў што аддаць. А я мушу з'есці свой суп.

— Чым абавязаны Вашаму візіту?

— Я зайшоў у кнігарню, «Цэнтральную» кнігарню. Пабачыў сваю кнігу. Зірнүй: трэці, дадатковы наклад. Парадаваўся. Добрая кніга. Людзі чытаюць. Выдавецтва зарабляе. Дай, думаю, патэлефную. Калі выдавецтва добра зарабляе, чаму, думаю, з аўтарам не падзяліцца?

Хі-ха-ха. Выйграў. Катлет з мазгоў не будзе. Толькі цыбульны суп і шклянка вінаграднага. Па-прасіў, падлюка, грошы. Пап-ра-сіў. И не атрымае. Ні ены, ні бата, ні талера.

— Вы ў якім зараз выдавецтве працуеце?

— Хай гэта застанецца за дужкамі нашае размовы.

— Чаму ж за дужкамі? Я Вам у вочы скажу. Проста так, вазьму і скажу. Вы працуеце не ў майм выдавецтве. Не ў майм.

— Рыбіна шукае, дзе глыбей, чалавек — дзе бойней плоцяць.

Лып-лып рыбінымі вочкамі. Слізкі тыпус. Мярзотны, як жоўты, гнойны плявок.

— Трэці наклад.

— А колькі нараканняў. Каб вы толькі ведалі! Вы заўважылі, што кніжка пераробленая? Што побач з вашым прозвішчам стаіць іншае?

— Не, не заўважыў.

— А вы схадзіце ў «Цэнтральную» і паглядзіце.

Пасля першага пробнага наклада прыйшло столькі лістоў з прэтэнзіямі, што давялося шукаць чалавека і дараўляць рукапіс. У вас жа ні слова не было пра акт. А цяжарнасць, як мне вядома, якраз і ўзнікае падчас еблі. Толькі еблі бывае розная. Можна пратрахацца ўсё жыццё, а цяжарнасці не будзе. Вось я вас магу трахнуць, а цяжарнасці нуль. Праўда? А ў Вашай кнізе ні дзе, ні з кім, ні як трэба весці полавае жыццё, не напісаны. Вы накаталі твор для Дзевы Марыі (даруй мне, Божа!). А такіх на зямлі мала. Большаясць матак зацяжарвае ад мужчынскай спермы.

— Нашто Вы так са мной? Сказалі б проста: у нас цяжкі час. Выдавецтва ледзь канцы з канцамі зводзіць.

— У мяне натуральнае выдавецтва, канцы з канцамі зводзяць геі, гомікі, підары.

Не хвалюйся. Ён сыдзе. Сыдзе, а ты застанешся.

— Я пайду.

— Дзякую, што зайшлі.

Цыбульны суп у рэстарацыі «Грунвальд» быў смачны, а сок — не вельмі.

07.08.1999

ВЫДАВЕЦ-2

Выдавец наведаў Рым. Пахадзіў па касцёлах. Паглядзеў на палотны Караваджа. Пабасцяўся па рымскіх кнігарнях. Паблukaў вакол вілы Баргезэ. Адгуляў вакацыі і вярнуўся. Радзіма сустрэла не-прыветна. Беларусь нікога ніколі не сустракае з радасцю. Так. И не трэба трындыцца пра гасціннасць. Адно добра — сонца. И гарачыні няма. Цёпла, сонечна і без апенінскай спёкі.

Выдавец выспаўся з дарогі і выйшаў на прабежку. У Рыме не бегаў. Хадзіў з ранку да вечара. А тут трэба бегаць. Трэба...

Труп ляжаў каля суседняга дома. Сівагаловая нябожчыца выцягнулася каля гастрономнага ганку. Не старая, гадоў пад пяцьдзесят, у хатніх тапках. Мёртвая рука сціскала палатняны мех. Побач сядзеў на кукішках следчы і пісаў на сцягне пратакол. Пры ім тоўкся трупограф. Тварылася апавяданне з ілюстрацыямі. У бессмяротнасць душы не верылася. У Ватыкане верыў. У Менску — не.

Дзень, як дэтэктывны раман, пачаўся з трупа. Праўда, інтрыгі бракавала. Алкагаліца не дайшла да дозы. Здохла. Ні ценю смутку, ні слязы.

На працы Выдавец без цікавасці праглядзеў пошту, без асалоды выпіў каву, без настрою пачаў пісаць у план — натаваць ідэі, адшуканыя ў нетрах італійскіх кнігарняў. Сакратаркі не было. Па суботах Выдавец працаваў адзін. Тэлефон дрыст-воніў доўга.

— Ну!

— Ты вярнуўся? — Пісьменнік хваляваўся не на жарт.

— Не! Я ў Рыме, у гатэлі «Мецэнат», стаю і слухаю касцёльныя званы.

— Я ў шоку. Зараз буду. Прыеду з Рэдактарам і ўсё раскажу.

І субота не без прыгодаў. Спачатку труп. Цяпер шок. Добра, чужынскія.

Выдавец закурыў. Планы адклаліся. Неўзабаве ў выдавецтва заваліліся Пісьменнік з Рэдактарам.

— Ты напісаў у газеце, што Белетрыст рыхтаў забойства Літагента. Дык гэта праўда!

— Ну.

— Звары кавы. Не, лепиш гарбаты. Кава ўжо з вушэй лезе, — сівагаловы Пісьменнік бухнуўся ў фатэль.

— Гісторыя, я табе скажу, поўны піздзец. Як ты любіш.

— Літагент замачыў Белетрыста?

— Не-е-э! — Рэдактар зласліва хіхікнуў.

— Белетрыст заваліў Літагента?

— Не перарывай. Усё па парадку. Ён спачатку расскажа...

— З'явіўся ў мяне Белетрыст і кажа: давай на прыроду паедзем, — пачаў Рэдактар. — Мяса ўзялі на шашлыкі. Гарэлкі. Паехалі да мяне на Лысую Гару, на лецішча. Выпілі няшмат — па паўпляшкі на чалавека. Белетрыст быў з жонкаю.

— З якой? — удақладніў Выдавец.

Жонак у Белетрыста мелася ці не пяць. Армянка з Ялты. Стараверка з Баранавіч. Сівая хахлушкица з Чарнігава... Астатніх Выдавец не бачыў.

— Хахлушкица. Якраз добра, што хахлушкица. Яна па-хахляцьку ўмее балаболіць.

— Гэта ўсё ты справакаваў! — Пісьменнік зрабіў вялікі глыток рубінавай гарбаты і зіркнуў на Выдаўца.

— Я-я-а? — Выдавец папярхнуўся дымам.

— Ты. А хто выгадаваў і разбесціў Белетрыста? Хто зрабіў з яго графамана?

— Ідзі ты ў Ялту. Я ж пісьменніка гадаваў, а не бандзюгана. Я з ім не вітаюся. І гарэлку на Лысай Гары не п'ю. І мяса не жару. Малайчына, знайшоў крайнягая. Я ў Ватыкане Караваджа глядзеў, мумію Язапата Кунцэвіча ў саборы Пятра...

— Супакойся. Жартую!

— І не збіраюся. Зараз ты скажаш, што і Літагента я гадаваў. Што ён незаконнанараджаны сын майго бацькі, а я яму — зводны брат.

— Ты даслухай.

— Выпілі, здаецца, няшмат, — працягваў Рэдактар, — па паўпляшкі, можа крышку болей. А калі я смажыў мяса, па дарозе праходзілі літагентавы дочки. Пэўна, яны сказалі, што я знейкім

дзядзькам гуляю. Яны ж Белетрыста ў твар не ведаюць. Вось Літагент на агенчык і завітаў. З бутэлькаю і нейкім Крытыкам з Украіны. Што рабіць? Сядай, кажу. Наліваю. Выпіваем, і панеслася. Белетрыст кажа: «Я табе, Літагент, прывітанне з маскоўскіх выдавецтваў прывёз. Ты ж самы галоўны агент-збіральнік па Менску». «Заткні зяпу!» Літагент пачырванеў. Белетрыст пачаў зэкаўскія «козы» з пальцаў круціць і казаць, што ён ябаў літагенцкіх маму, жонку і дачок. Што Літагент рабіе пісьменнікаў. Што «лічыльнік» уключаны. Што калі не верне грошы за романы, яго закапаюць. Першы ўдар Літагента ў морду Белетрыста быў такой сілы, што пластыкае крэсла пад ім рассыпалася на дробныя кавалкі. Думаў — забіў з аднаго ўдару. Дык не. Белетрыст жывучы. Схапіў шампур і крычыць... «Ты ў мяне, кабан барадаты, на гэтым шампуры смажыцца будзеш!» Я шампур забраў. Пакуль забіраў, Літагент недзе дошку з цвікамі ўхапіў. Здаравенныя цвікі, сантиметраў па дзесяць, тоўстыя. І гэтай дошкай ён ідзе гасіць Белетрыста. Я ўчапіўся ў дошку. Белетрыст з-за майго пляча пачаў Літагенту ў рыла пляваць. А ягоная баба ўжо з шампуром ляціць і меціць у сонную артэрью мужавага літагента. Дошку я вырваў. Хахол забраў у хахлушки шампур. Хахляцкая мова дапамагла. Літагент з Белетрыстам скапіліся ў клубок. Я гляджу: на дошцы ручка... Гэта ж кавалак маіх дзвярэй! Я шпурнуў дошку ў цемру. Разадралі мы байцоў. Расцягнулі, сам не ведаю як. У Літагента двух пярэдніх зубоў як не было. Ён з хахлом сышоў. Хахол усё балбатаў несупынна адзін сказ. «Ну і беларускія пісьменнікі, трэба валіць на Украіну». Не ведаў, што Белетрыст цяпер у Чарнігаве аціраецца. У Белетрыста баявы шок прыйшоў. Ён мне палец паказвае. А там сухажыллі перагрызены. Паловы скуры і мяса няма. «Ён мне палец адгрыз. Сука. Я ж піяніст. Як я на

кампутары раманы друкаваць буду?» Белетрыст пачаў тыцкаць у цемру абрыйзеным пальцам. Крычаць, што ён ябаў маму Літагента. Я зацягнуў яго ў дом. Перавязалі палец. Белетрыст сышоў у ноч. Шукаць доктара, каб палец сышлі. Я яму казаў, што адзіная машина на дарозе, калі і будзе, дык машина Літагента. І машина не спыніцца. Раніцай устаў у гадзінаў пяць, як толькі развіднела. Вадою са шланга крывішчу пазмываў. Усё ў крыві было — і дом, і трава, і кусты. Памыў і з'ехаў. Думаю, буду маўчаць. У панядзелак разгортваю газету, а там тваё: «Белетрыст рыхтуе забойства Літагента» ... Я ўсё расказаў Пісьменніку.

— А я пазваніў Літагенту. Кажу... Ты газету «На-шу Ніву» бачыў? Той кажа... «А што там?» Там пра цябе з Белетрыстам. «Не можа быць». Можа... «А ты памятаеш, як аднойчы ў вучэльні я цябе праз сцягно кінуў?» Я не помніў, але сказаў, што памятаю. «Дык уяві, у мяне вагі больш за сто кілаграмаў. Можаш уяўіць, як я яго мясціў!» А сам зубоў не мае, прышаптёвае, прысвіствае... «Як я яго мяшыў! **МЯШШШЫЎ!**»

— Блін згарэлы! Пірагі з кацянятамі! У мяне сэрца забалела! — Выдавец запаліў.

— Ну, як гісторыя? — Пісьменнік заліў кіпенем чарговы пакецік з гарбатаю.

— Чуе сэрца, будзе працяг. Гэта вам не Паэт з Рэдактарам. Гэта Агент з Трылерыстам. Пазабіваюцца.

— А ты яшчэ пра іх пішаши.

— А ты... А ты... Не будзем. Я сягоння раніцай труп бачыў. Алкагаліца не дайшла да гастронома. Так і думаў — субота, самы мой спакойны дзень, сапсуеца.

— Лепш пра Рым расскажы.

— Рым належыць Рыму. Рым — цяжкі горад, цяжкі, як смерць.

17.08.1999

ДАНОСЧЫЦА

У кабінцы замала святла. Дастаткова ці амаль дастаткова для чалавека з добрым зрокам. А ў Даносчыцы зрок кепскі. Яна напружвае вочы. Літарты на паперы плывуць, радкі хвалююцца, тэкст злівецца ў суцэльную кашу.

— Можа Вы, таварыш міліцыянер, запішаце? — Даносчыца бліскае акулярамі ў бок вусатага капитана.

— Не дазволена. Цябе, як ты кажаш, білі, ледзь не гвалтавалі. Пабоі зняла ты. Заява мусіць напісцца ўласнаручна. У чым праблема?

— Лямпачка слабая. Нічога не бачу.

— Сядай за мой стол. — Вастроносы міліцыянт уключае настольную лямпу.

Жаўтлявае святло робіць выразнымі краі аркуша, а тэкст не праясняеца.

«Супакойся. Гэта з-за хвялявання. Ты ўсё згадаеш да драбніцаў. Гэтыя сытыя, задаволеныя жыццём вепрукі адкажуць за ўсё. Яны думаюць, маючы гроши — можна беспакарана крыўдзіць людзей. Так не будзе. Іх асудзяць і пасадзяць...»

— У чым затрымка? — капитан скоўвае на патыліцу плямістую шапку.

— Я напісала каму і ад каго заява, а далей не ведаю, з якога моманту пачынаць, я ж іх дзесяць гадоў ведаю, а можа і болей.

— Пачні з сустрэчы. Дзе і як вы сустрэліся ў той вечар?

«Сапраўды. Глупства нейкае. Я іх ведаю дзесяць гадоў. Старэйшага дык дакладна гадоў дзесяць. Ён прыйходзіў у школу, чытаў свае вершы. Нармальная вершы... Якія вершы? Якая школа?»

Мы — я і браты Адамовічы — сустрэліся на скрыжаванні вуліцаў Маркса і Валадарскага. Сустрэча адбылася ў чацвер 21 красавіка, прыбліз-

на а палове на дванаццатую ўвечары. З імі быў...

«Сапраўды. З імі нехта быў. Хто? Не помню. Яны былі з кімсьці...»

нейкі знаёмы. Я з братамі выйшла на праспект Скарыны, дзе мы ўзялі таксоўку і паехалі на пляц Перамогі. Яны пратанавалі зайсці ў бар «STAR». Я збіралася пайсці ў кінатэатр «Перамога», на фуршэт з нагоды прэм'еры спектаклю, дзе іграе моя маці.

«Ідышкі спектакль. Маці іграе вялізны мужчынскі чэлес. Хуй як такі. Ну і роля! Прамаўчым пра ролю...»

Але пратанова Адамовічаў мне спадабалася. Я іх даўно ведаю і не думала, што ўсё скончыцца бойкаю. У бары мы выпілі віскі. Усе па сто грамаў. Бар зачыняўся, але барманка ведала старэйшага з Адамовічаў, таму дазволіла нам пасядзець хвілінаў дзесяць пасля закрыцця. Мы выйшли.

«І мне захацелася сцяць. Так прыпёрла, што я ледзь не ўсцалася на месцы. Я сказала, што паміраю, хачу ў прыбіральню. Мы перабеглі праз пляц Перамогі. Але прыбіральня за крамаю «Малако» зачынілася. Старэйшы з Адамовічаў пратанаваў зайсці да яго».

Старэйшы з братоў пратанаваў зайсці да яго. Мы зайшли.

«Дзякаваць Богу, жыве ён поруч з пляцам Перамогі. Пасля прыбіральні мне стала весела. І зусім не ад вызвалення сікуновага пухіра. У мяне засталіся яшчэ дзве таблеткі экстазі. Пра экстазі пісаць не будзем. Правільна казалі: не накладай кайф на кайф. А тут яшчэ і гарэлка».

На стол паставілася гарэлка. Мы выпівали. Пачалі размаўляць пра тэатр.

«Сапраўды. Мы гаварылі пра лёс тэатра. Смешна. Сяджу ў мянтоўцы. Пішу заяву, як артыстка з драматургамі гаворыць пра тэатр».

— Прабач, я не прыспешваю, — думкі Даносчыцы перарывае міліцыянт, — але ў мяне сапраўды бракуе часу.

— Я хуценька. Зараз скончу.

Я сказала, што браты прадалі свой талент. Іх не цікавіць мастацтва, толькі капітал.

«Няпраўда. Не! Праўда. Я і такое казала. Я казала, што яны тлустыя кабаны. Што яны прыгнітаюць людзей. Што пакідалі сваіх першых жонак з дзецьмі. Старэйшы спрабаваў мяне супакоіць. А малодшы сказаў, каб валіла «на хуй» А я сказала, што нікуды не пайду. Ён схапіў мяне за шыю і пацягнуў да дзвярэй. Старэйшы вызваліў мяне».

Малодшы Адамовіч схапіў мяне за шыю і пачаў біць. Старэйшы аднягнуў яго. Я сышла.

«Я не сышла. Я зачынілася ў шафе. У вялізной, люстраной, на ўсю сцяну шафе. Малодшы. Сука. Казёл. Вырадак. Выцягнуў мяне з шафы. Як толькі люстэрка не пабілася?! Каб ляслася, нам былі б капцы. Люстэрка метры са трох. Ён выкінуў мяне на лесвічную пляцоўку. Як сабаку. Без курткі, без сумкі, без чаравікаў. Нічога! Адалъюцца котцы мышчыны слёзы. Суд і краты».

Прашу праваахоўчыя органы міліцыі разабрацца і пакараці вінаватых.

«Трэба было напісаць, як маці вучыла. Білі. Справавалі згвалтаваць. Не, і гэтага хопіць».

— Таварыш міліцыянер, я скончыла.

Капітан уважліва чытае заяву.

— Праўду напісала?

— Іх пасодзяць?

— Суд вырашыць...

«Вось бляждзюга! Прыйшла да мужыкоў, напілася, істэрыку закаціла. Яе выкінулі, а яна данос накатала».

— Вы заўсёды носіце акуляры? — удакладняе міліцыянт.

— Так.

- Вы ў гэтых акулярах былі ў той вечар?
- У гэтых.
- «Ну і артыстка. Не чырванее. Бойка з двумя музыкамі, а акуляры цэлыя».
- Будзем разбірацца! — міліцыянт насынуў шапку на лоб.

24.08.1999

ДАМАВІЧКА

- Ты?
- Я.
- Можаш гаварыць?
- Так.
- Вырашыла затэлефанаваць.
- Рады.
- Даўно цябе не чула. Засумавала.
- Ты ж збіралася знайсці новы аб'ект увагі...
- Шукала, можаш паверыць, і нічога вартага не патрапілася.
- Кепска.
- Не кажы.
- Можа, мне пашукаць?
- Весела. Адзін палюбоўнік шукае кахранцы іншага любоўніка... І ты спадзяешся на поспех.
- Вядома. Я ўсё пра цябе ведаю.
- Няўжо?
- З большага. Ведаю, што любіш і што не пераносіш. Любімы колер, любімая кветкі, любімы водар, любімы напой... Досьць доўгая анкета складзецца!
- Цікава... Я і сама не думала пра любімы колер...
- Чорны. Ты захапляешся чорнай вопраткай. Чорныя кашулі, пасы, чаравікі выклікаюць у цябе захапленне. І твой новы кахранак мусіць прыходзіць на спатканне ў чорным гальштуку. Ягоны

стыль — выхаваны клерк. Але ні ў якім разе ягоная вышэйшая адукацыя не павінна знітоўвацца з да-кладнымі навукамі. Максімум рацыянальнасці — архітэктар. Мастакі, музыкі, пісьменнікі такія ж да-лёкія ад твайго ідэалу, як і банкаўскія служачыя з аўтагонішчыкамі. А вось выкладчыкі універсітэта і гісторыкі, мовазнаўцы падыходзяць, толькі не бібліятэчныя пацукі, а прагматыкі з выразна ак-рэсленымі кар'ерыстычнымі здольнасцямі. Іх пра-цы мусіць быць надрукаваны на выдатнай папе-ры. Хай у іх не будзе Божая іскра, затое рацыя-нальнасць будзе бліскучая...

— Даўволь перарваш. Атрымліваецца сухі педант, зашпілены на ўсе гузікі. Мне будзе сумна з такім.

— Табе і цяпер сумна. Толькі я апісваў знеш-насць, абалонку на ўзоруіні вонраткі і сацыяльнага статусу, а не кранаў заганы. Увесь фокус у заган-насці абранніка. Знешне ён стандартны, ягоны стандарт крышку вышэй за сярэдні, можа нават значна вышэй за сярэдні, але ўсё адно ён ніякім чынам не маргінал ні ў палітыцы, ні ў фінансах, ні ў соцыуме. Але ў таемным жыцці, а ў твайго кахан-ка не можа не быць таемнага жыцця, ён — зусім іншы. І гэта не збіранне паштовак і не гадаванне рыбак з кактусамі, не выклейванне Эйфелевай ве-жы з запалақ, не ціхае задавальненне з мінімаль-ным пашкоджаннем уласнага бюджэту. Зусім не. Аматары альпінізму, горных лыжаў, падарожжаў на байдарках з намётамі і на матацыклах з банкамі піва ў заплечніку цябе раздражняюць. Табе патрэб-ны іншы ўзровень. Іншы кшталт. Табе спадабаецца Дамавік з мегаполіса. Дамавік з XXI стагоддзя. І я могу яго знайсці. Ну, вядома, калі ты пагодзішся.

— Я пагаджаюся на Дамавіка з мегаполісау, на Дамавіка з чорным гальштукам.

— Выдатна. Калі сустракаемся і выклікаем Да-мавіка?

— Зараз. Неадкладна. Мне сумна адной.

— Буду праз хвілінаў сорак.

Жанчына патраціла ўвесь адмераны час на сваю яркую зневісць. Прымала душ. Націралася крэмамі. Расчэсвала доўгія валасы. Галіла падпашкі, ногі, похву. Фарбавала пазногці. Рабіла макіяж. Тры разы пераапранала бялізну. Сем разоў мяняла сукенку. Два разы — пантофлі.

Мужчыну сустрэла асоба, падобная да стандарту з вокладкі жаночага часопісу.

— Як я табе?

— Бляск.

— Вып'еш што-небудзь? Віскі, джын, ром...

— Ром з лёдам.

— Можа, нам непатрэбны ніякі Дамавік з мегаполісу?

— Ты мяне крыўдзішь, я столькі сілаў патраціў на ягоны выклік.

— Ты сур'ёзна выклікаў Дамавіка?

— Вядома. Ты ж прасіла.

— І што ён адказаў?

— Нічога. Але я ўпэўнены — неўзабаве Дамавік будзе тут.

У дзвёры ціха пагрукалі.

— Я баюся, — жанчына паставіла шклянку з ромам на падлогу.

Мужчына расхінуў дзвёры. У парозе стаяла стрункая дзяўчына.

— Я — Дамавікова дачка. Можна прасцей — Дамавічка. Чым магу дапамагчы? — Яна прайшла ў кватэру і стала пасярод пакоя, шырока расставіўшы ногі ў чорных лакіраваных ботах.

— А што ты ўмееш? — насцярожана запытала жанчына.

— Стрыптыз. Петынг. Лесбійскія гульні. Секс. Садамазахізм, пры вялікім жаданні. З чаго пачнём?

— З таго, што ты пойдзеш туды, адкуль прыйшла, — у словах жанчыны перамяшаліся рэўнасць з цікаўнасцю. Таму Дамавічка не закрыўдавала.

— Я магу толькі выпіць з вамі гарбаты і сисці.
— Можна, я налью ёй рому? — Дзеля прыліку
мужчына спытаўся дазволу, калі рому ў шклянцы
было болей за чвэрць.

— Рабі што хочаш.
— А ты ведаеш, што я хачу?
— Здагадацца няцяжка.
— Што?
— Не скажу.

— А ты не саромся. Дамавічка цудоўна цябе
зразумее. Гарантую. Яна дзеля цябе апранулася
ў чорнае.

— Як кранальна. Дзеля мяне апранаюцца ва ўсё
чорнае. Дзеля мяне распранаюцца. Давай, распра-
найся.

Дамавічка не прымусіла гаспадыню паўтараць. Яна
лёгка скінула ўсё шмаццё, пакінушы адно боты.

— Выдатна. А цяпер распранайся ты, мой да-
рагі кахранак. Я хачу паглядзець, як ты засунеш
у Дамавічку.

Мужчына гэтаксама не даў гаспадыні паўта-
рыцца. Ён пасадзіў Дамавічку на канапу, стаў пе-
рад ёй на калені, рассунуў сцёгны і ўвагнаў чэлес
у трапяткое нутро. Ён моўчкі апрацоўваў Дама-
вічку хвілінаў сем. Потым устаў і не саромеючыся
напятага чэлеса, падышоў да жанчыны. Ён распра-
нуў яе і падвёў да канапы, дзе самазадавальнялася
Дамавічка. Жанчына сарамліва заплюшчыла вочы.
Чырвань пафарбавала твар. Мужчына загадаў Да-
мавічцы вылізаць секель, а сам тым часам скончыў
у Дамавічыну похву.

Забаўкі доўжыліся бясконца, як падалося жан-
чыне, а калі яна ўсё ж наважылася і расплошчыла
вочы, кватэра была пустой. Яна нават паспрабава-
ла падмануць сябе, падумаўши, што ніякай Да-
мавічкі не існуе, але шклянкі з недапітным ромам
сцвярджалі адваротнае.

03.09.1999

ЗЛАДЗЕЙНІК

Драбнатвары Зладзейнік жэр вінаград у ма-шыне. І сок ён жлукціў у «мерсэдэсе». У тым са-мым малочным «мерсе», які набыў на першыя скрадзеняя гроши. Ну, есць сабе рэдкавусы чала-вечак ягады ў легкавіку. Каму справа? А вось і знайшліся нераўнадушныя. І дзе. Сярод падна-чаленых Зладзейніка. Бо ўсе супрацоўнікі зла-дзюнага фонду з ідыёцкай называю «Найноўшая гісторыя» не павінны былі ведаць, што іх шэф сілкуеца даражэнымі прысмакамі. Зладзейнік канспіраваўся. Таму вадкае манга высмоктвалася з рыльца бутэлькі на скуранным сядзенні дагле-джанага «мерсіка».

Супрацоўнікі фонду лютая ненавідзелі началь-ніка, але не таму, што ён краў. Яны самі хацелі зла-дзейнічаць, толькі магчымасці не мелі, а таму ста-ранна сачылі за Зладзейнікам, каб гэтую магчы-масць займець. Паяданне вітамінаў за стырном было толькі адной з дэталяў партрэта найноўшага беларускага вуграватага Зладзейніка, які намаля-валі падначаленя ў дакладнай запісцы, а прас-цей — даносе, што адаслалі грантадаўцам.

Фонд «Найноўшая гісторыя», як і большасць па-добных арганізацый, існаваў за кошт амеры-канскіх падаткаплацельшчыкаў. Негры ў Тэхасе вызваліліся ад рабства, але не скінулі кайданы па-даткаў. Яны плоціць, а кангрэс ЗША размяркоў-вае, нейкая кропелька з тых грошай ідзе на палі-ванне чэзлага парастка беларускай дэмакратыі. А што такое белдэмакратыя? Змаганне з камуніс-тычнай мінуўшчынай і яе наступствамі ў дадзе-ным гістарычным перыядзе.

Зладзейнік меў адукцыю гісторыка. У згодзе з навамоднымі павевамі не любіў камуністаў, і яго-ныя інтарэсы супалі з амерыканскімі. Ён стварыў

фонд, які мусіў выкryваць заганы камунабальша-
віцкай дэспатыі. Усе, акрамя адной — Зладзейнік
сам не напісаў і нікому не замаўляў артыкулы пра
эканамічныя злачынствы камуністаў. І не таму,
што ягоныя погляды разыходзіліся з поглядамі
грантадаўцаў, проста — злодзеяў робіцца злодзеем
з-за няздатнасці разумна працаваць з капіталам.
Грантасмок цягнуў заакіянскія даляры і кляйміў
камунікаў за смяротныя грахі. Кляйміў жорстка.
Зрэшты, ablіваць гразёю ўтрайя лягчэй, чым той
бруд адшкрабаць. За семдзесят гадоў панавання на
тутэйшых абшарах камунікі столькі гвалту на-
чынлі і столькі гадасцяў навыраблялі, што без пе-
рабольшанняў іх дзеянні можна класіфікаць —
генацыд супраць беларускай нацыі. І Зладзейнік,
хаваючыся за пачэснай справаю — змаганнем за
дэмакратыю, пачаў прыўлашчваць адзін бакс за
другім. Метад абраў стары, апісаны Гогалем у бес-
смяротных «Мёртвых душах».

«Хто будзе лічыць дзяцей, што бралі ўдзел
у конкурсі па напісанні сачыненняў на тэму “На-
ша жыццё 1965—1985 гадоў”?» — задаваў сабе пы-
танне Зладзейнік, абрываючы вінаградную грон-
ку. І адказваў: «Хто? Хто? Дзед Ніхто! Ніхто не будзе
пералічваць! Колькі скажу, столькі і будзе». І лічыў,
і прыпісваў, і дадаваў. У справаздачах замест двух
кампутараў фігуравала чатыры, замест аднаго
факса — тры, замест сотні вучняў — дзве. Зла-
дзейнік дзяліў сумленна і чэсна: палова сабе, пало-
ва астатнім.

Астатнія не задаволіліся паловаю. Сярод іх
знайшліся завадатары-верхаводнікі. Яны падбух-
торылі народ да паўстання ў найноўшым фондзе.
Спачатку прайшла падрыхтоўка. На Зладзейніка
назбіралі кампрамату. Калі ты ўмееш збіраць кам-
прамат на процьму камуністаў, зусім не цяжка
назбіраць на аднаго антыкамуніста. Тым больш:
Зладзейнік паспей ужо напалавініць сабе на ква-

тэру за дваццаць тысячаў баксей, на рамонт у ёй за дзесяць, на мэблю, на гараж, ну і на малочны «мерсэдэс» са скераю на сядзеннях. Трэба ж недзе ягады трускаць. Адно кепска: у «мерсе» не зварыш кавы.

Зладзейнік любіў каву з цукрам. Таму ў шуфлядзе працоўнага стала хаваўся пакецік з распушчальнаі каваю ды слойк з цукрам-пяском. Фандавікі некалькі разоў траплялі ў мярзотныя сітуацыі з-за той кавы. Калі нехта потайкам пазычаў у Зладзейніка лыжачку кавы або драбок цукру, той абавязкова заўважаў, і пачынаўся скандал. Злодзей істэрыйчнымі інтанацыямі і бруднымі слоўцамі абвінавачваў усіх агулам у крадзяжы. Супрацоўнікі фонду спрабавалі знайсці меткі, па якіх шэф адсочвае нястачу, але не адшукалі. Зладзейнік быў спрытнейшы за падначаленых. І не дзіўна, бо хто гэта набірае падначаленых, разумнейшых за сябе? Толькі ўсё цячэ і незваротна мяніецца: адны дэградуюць, другія разумнеюць.

Падначаленая паўсталі. Зладзейнік прыщёгся на працу і пабачыў голыя сцены. Кампутары, стаўлы, дакументы, жалюзі, тэлефонныя аппараты, кнігі, рукапісы, ксераксы зніклі разам з супрацоўнікамі. Прапала і кава з салодкім пяском. Зладзюга пачаў кідацца ва ўсе бакі. Намерваўся заяву ў мінтоўку пісаць, але своечасова і прадбачліва перадумаш.

Разбірацца ў інцыдэнце прыехалі польскія рэвізоры: таўставаты дзядзьзька з люлькаю і сухарлявая кабетка ў акулярах, вялізных, як вочы ў балотнай страказы. Яны старанна правялі следства і давялі, што подпісы на фондаўскіх дакументах падробленыя, а лічбы завышаныя ўдвая. Але найбольшым дзівам для рэвізораў было тое, што Зладзейнік не збіраўся нічога адмаўляць. Ён прызнаў усе факты прыўлашчвання сродкаў і сказаў, што такі ў яго выбар, такая пазіцыя і праца ягоная

каштуе роўна столькі, колькі ён паклаў у сваю глыбокую кішэню. На пытанне: «Як ты, хлопча, будзеш жыць далей?» — Зладзейнік набраў поўныя грудзі паветра і панёс: «Я га-а-а буду га-а-а выдаваць га-а-а гістарычны часопіс «Шуфлядка» га-а-а. Буду га-а-а выкладаць га-а-а ў школе га-а-а і ва ўніверсітэце га-а-а. Наогул га-а-а, у мяне га-а-а вялікія планы!». Рэвізоры разгубіліся. Зладзейнік скарыстаў момант ніякаватасці і пакінуў іх са стосам фальшовых дакументаў на стале.

30.10.1999

АЗЁРНІК

Мужчына з жанчынаю беглі ўздоўж возера. Яны любілі надвячоркам прабегчыся ў парку. Гэтым разам яны выехалі на выходныя ў загарадны гатэль і не разлічлі час, сцямнела. Але адмаўляцца ад завядзёнкі не хацелася, і яны павольна пабеглі па пясчанай сцяжыне, што сцялілася вакол возера. У адным месцы возера звужалася, і праз яго быў перакінуты стары, драўляны, нягодны мост. Каб спарахнелы мост не завярнуўся разам з чалавекам, уваходы на яго забілі дошкамі. Прабягаючы каля моста, фізкультурнікі пачулі, як нешта вялізнае скочыла з моста і боўтнулася ў чорную воду. Самую пачвару яны не пабачылі, адно слуп пырскаў і круглыя хвалі на паверхні.

— Рыбіна, — мужчына спыніўся і пачаў углядацца ў расхваляваную воду.

— Такая вялікая? — жанчына пазірала на возера з-за мужчынскага пляча.

— Сапрайды, для рыбіны зашмат пырскаў. І не будзе рыбіна скакаць з моста. Ты чула, як жывёліна скочыла? — Мужчына падышоў да самай вады і прысеў на кукішкі.

— Я не чула, як яна выскоквала, яна боўтнулася, як камень, — жанчына прысела побач з мужчынам.

— Можа, гэта выдра ці бабёр? Сядзеў на мосце, а наш тупат яго напалохаў.

— Не ведаю, хто каго болей напужаў. Каб я была адна, напусціла б у штаны.

Возера супакоілася. У цёмнай вадзе адблісія драбочкі зорак. Нешта неразборлівае, ледзь чутнае шапталі танканогія трыснягі. Мужчына з жанчынаю пабеглі ў ярка асветлены гатэль, дзе наведалі турэцкую лазню. Вячэраць у рэстарацыі ім не хацелася, хаця ў якасці презента адміністрацыя прапаноўвала наведнікам рэстарацыі бутэльку французскага віна.

Мужчына яшчэ крыху вагаўся, але жанчына сказала, што слухаць, як фальшыва грае саксафоніст, яна не збіраецца.

— Лепей уключым музычны канал па тэлевізіі.

Так і зрабілі. Жанчына намыла садавіны і нарэзала хлеб. Мужчына адкаркаваў віно для жанчыны і наліў сабе віскі. Алкаголь падзейнічаў як соннае. Без асаблівага імпэту яны задаволілі сексуальныя функцыі арганізмаў і заснулі. Тэлевіzar працягваў гартаць кліп за кліпам.

Жанчына прахапілася пасярод ночы. У пакоі было халодна, як на двары. Акно і дзвёры нумара былі адчыненыя наросхрыст. Мужчына спаў, нацягнуўшы коўдру на галаву. Фіранкі трапяталіся, як крылы параненага кажана. Аголеная жанчына вызірнула на калідор. У нумары насупраць ладзілася оргія. Два зарослыя поўсцю дзеецюкі маркітавалі дзябёлую маладзіцу, тая торгалася і кусала падушку. Жанчына як мага цішэй зачыніла дзвёры. А потым накіравалася да супакоеных фіранак, каб зачыніць акно. Начны, заліты месячным святлом краявід затрымаў жанчыну. Яна пачала разглядаць возера і мост праз яго. На мосце,

звесіўшы калматую галаву паміж ног, сядзеў п'яны Азёрнік. Ён адчуў спалоханы позірк і выпрастаўся. Яскравыя вочы бліснулі на жанчыну зялёным агнём. Тая адскочыла ад акна і наляцела на столік з бутэлькамі і садавінаю. Парожнія бутэлькі падпадалі на кілім.

— Слухай, а дзе віскі і віно? — голячы падбараць, спытаў мужчына.

Жанчына распавяла пра начныя карціны.

— Атрымліваецца, што мы ўчора спалохалі Азёрніка. Уяўляю, як яму сягоння баліць галава: нелъга ж віно мяшаць з віскі.

31.10.1999

АБВЕСНІК

Абвеснік збіраў аб'явы з эратычным зместам...

Спрактыкаваная масажыстка зробіць вытанчаны масаж вушных ракавак і ануса. Педафілы і вычварэнцы не абслугоўваюцца.

Віртуозная цырульніца створыць новымодныя стрыжкі на жаночых і мужчынскіх лабках.

Татуіроўка на залупе. Танна. Балочка.

Ён набыў альбом для фотаздымкаў, куды і ўстаўляў выразкі з часопісаў і газетаў.

Барадатая жанчына сярэдняга веку з вытеснаваным целам гарантую экзатычную асалоду аматару цыфковага мастацтва.

Німфеткі — чорная, жоўтая, белая — пазнаёмыя з заможным джэнтльменам сталага (за 40) веку, каб запалиць ноч. Назіранне за аргазмамі гарантуюцца.

Беларуска жадае выправіцца ў падарожжа да цёплага мора з мужчынам, упэўненым у сабе. Ёсць волыт сада-маза ўцехаў.

Абвесткі ў прыбіральнях ён перамалёўваў на маленькія аркушы.

Гарантую прыбіранне канкурэнтаў па бізнесу, па сексу і ў палітыцы. Канчатковы разлік адбываецца пасля прадстаўлення заспіртаваных половых органаў і вушэй ахвяры. Адрэса ў інтэрнэце: iiii.smierc@ 666.com.

Прапаную паганскаі секс у лесе з паяданнем патуты, мурашоў і паганых грыбоў. Бясплатна.

Легкадумная асоба скрасіць стрыптызам нудотны вечар. Інтым не прапаноўваць.

Апошнюю аб'яву Абвеснік прыдумаў сам, чым вельмі ганарыўся.

Дзяўчынка-парфумер за сівалічную ўзнагароду абнюхае запаветныя месцы. Каму за 30 — не абслугоўваюцца.

27.11.1999

СОННІК

Соннік бачыў сон... Нібыта ён з жонкаю і дзяўчынкаю, вельмі падобнай да іхняе дачкі, намерыліся перайсці дарогу. Машынаў на скрыжаванні — безліч. Народу — процьма. Мітусня. Спешка. Соннік з жонкаю і дзяўчынкаю беглі спачатку на зялёнае, потым на жоўтае, а дабеглі на чырвонае свято. Перабеглі і сталі, задыханыя, на беразе дарогі. Тут з-за тоўстага дрэва да іх выскокваюць трывіліцыянта ў чорна-сіней форме, з гумовымі палкамі і чорна-бліскучымі шаломамі. Падлятаюць і пачынаюць біць. Лупяць па чым папала. Дзяўчынка ў енк. Жонка ў лямант. Соннік упаў. Галоўны з нападнікаў, ён і самы қрыклівы, сеў на Сонніка, дупаю да галавы. І давай малаціць палкаю па сцёгнах. Я вам, сукі, палётаю на чырвонае свято! Вы ў мяне на ўсё жыщё запомніце, як трэба да-

рогу пераходзіць! Цаляе ён дручком па чэлесе, але не трапляе. Соннік рукою гаспадарку прыкрыў. Мянцяра ўрэзаў па руцэ так, што Соннікавы пазногці парвалі тканіну нагавіцаў і ўеліся ў скuru. Па пальцах пабегла кроў. Сонніка кінула ў крык. Кроў, кроў у мяне цячэ! Што ты, падлюка, робіш? Кат у рогат. Ажно зайшоўся смехам садыст. Соннік пачаў вольнай рукою зямлю мацаць, зброю шукаць, камень, кусок шкла... Каб нечым улупіць у спіну гвалтаўніку. Не знайшоў і прачнуўся.

Сеў на ложку. Памацаў чэлес. Усё на месцы. Крыві нямашака. Выпіў паўшклянкі вады. І так яму стала крыўдна, балоча, пякуча за сябе, за жонку, за дзяўчынку. І так закарцела адпомсціць вырадку ў шаломе, што Соннік уявіў у руцэ вялізны аскепак шкла і вярнуўся ў сон.

З усяе сілы ён ударыў у форменную спіну дзюбаю аскепка. Дзюба патрапіла ў хрыбетнік. Шкло раскрышылася. Міліцыянт развярнуўся і ўдарыў Сонніка палкаю па лобе. Удар атрымаўся смяротны. Давялося прачнуцца.

Соннік не расплюшчыў вочы. Ён прыдумляў іншае выйсце і ўяўляў аўтакатастрофу. Грузавік з будаўнічымі панэлямі налятае на трамвай. Метал гнецца, як папера. Сыплецца шкляны дождж. Міліцыянт паварочвае галаву тварам да здарэння. Соннік расшпільвае ягоную кабуру, выхоплівае пісталет і з замаху садзіць рукаяткаю ў хрыбетнік пад каўняром. Крышацца косткі. Паралітычная сутарга прабівае міліцыянтаў корпус. І ён мехам валіцца на асфальт. Соннік ва ўпор прыстрэльвае ката. Ён забівае і дваіх памагатых. Аднаго стрэлам у жывот, другога — у грудзі. Соннік скасаваў трэх жыцці і нечувана ўзрадаваўся. Ён пазіраў на нябожчыкаў і ўсміхаўся, як дзіця шакаладнай цукерцы. Радасны Соннік схапіў за руку пералякане дзяўчо і пабег у двор. Жонка паспяшалася ўслед. Яны беглі праз двары, праз стадыён, праз сквер,

праз сад дома для састарэлых, праз завулкі ў ціхую алею на ўскрайку горада, дзе змораныя агпусціліся на лаўку... Соннік прачнүўся.

Ён перавярнуўся з левага на правы бок, каб за-
снуць роўным, здаровым сном новых жахаў.

17.03.2000

ВЯРТАНКА

На Каляды добра апранутая Вяртанка прыля-
цела з Нью-Йорка ў Менск. Каб не сумаваць з
бацькамі, увечары яна наведалася ў рок-клуб «Ак-
варыум». На сцэне мусіла выступаць яе сяброўка
марыхуаннай маладосці. У клубе Вяртанка суст-
рэла процьму кепска апранутых знаёмых і нааб-
дымалася, набуськалася, напрыціскалася да сто-
мы ва ўсім целе. Змораная ад сустрэч і ўражанняў,
яна засела за столік піць гарэлку з мужчынам у да-
ражэенным пінжаку. Пілося ў радасць. Рок-спявач-
ка пацешыла публіку разняволеным імпэтам. Заля
разгайдалася і хадзіла ходарам. Вяртанка ўпала
ў эйфарыю. Яна памаладзела на пятнаццаць га-
доў. А таму сама не ўбачыла, як патрапіла ў кум-
панію, што паехала да рок-каралеўны дамоў пра-
цягваць распачатае свята. Мужчына падпаў пад
уплыў агульных настрояў, згадаў маладыя гады,
маладыя жаданні і павалокся за сабутэльніцаю.
У спявачкі пілі і танчылі паўночы. Развясёленая
Вяртанка пажадала займацца любошчамі з сябр-
роўкаю кайфовага юнацтва. Мужчына не супра-
ціўляўся. Так яны і апынуліся ўтраіх на адным
ложку. Г'янай гаспадыня дазваляла рабіць са сваім
целам, што каму заманецца. Сілы пакінулі яе адразу
пасля канцэрту. Вяртанка распранула сяброўку
і абцалавала, аблізала, абсмактала ўсю чыста.
А мужчына, скінуўшы пінжак, зайшоў і выйшаў

у шэсць жаночых адтулін перад тым, як змэнчыцца ўшчэнт і заснуць. Толькі Вяртанка ніяк не супаковалася, будзіла, раскатурхвала пачарзе каханкаў і валтузілася з імі, як дзяўчынка з лялькамі. Не паспала яна ні хвіліны, але на золку свежая, вымытая і прыбаная з'ехала ў аэрапорт, каб надоўга, калі не назаўсёды, адляцець у свой горад Нью-Йорк, які наогул ніколі не спіць.

17.03.2000

РЭКТАР

Рэктар ікнуў. Зморшчыўся, пахітаў галавою, пачырванеў і зноў скалануўся ад ікаўкі.

Дактары казалі, што ікаўка напала ад ператомы. У адных вока торгаецца, другія чхаюць, а яму дасталася ікаўка.

Адпачываць не выпадала. Рэктар душыў спазмы затрымкаю дыхання.

Ён набраў поўныя грудзі паветра, павольна з шумам выдыхнуў і замёр. Пратрымаўся ў сцятым стане амаль хвіліну. Ціхенька ўдыхнуў-выдыхнуў. Ікаўка адпусціла.

У прасторным, арэхавым, лакіраваным кабіненце ён быў адзін. І мог не хвалявацца, што нехта бачыць ягоныя пакуты. Рэктар перажываваў за іншае.

Пад вокнаміуніверсітэта, на плошчы, перад Домам урада разгортваўся несанкцыянаваны мітынг.

Рэктар наблізіўся да акна. Асцярожна адвёў бардовую штору і зірнуў на пляц.

Унізе хваляваўся вялізны, у тысячаў пяцьдзесятнатоўп са сцягамі і транспарантамі. Паміж урадавым гмахам і дэмакратантамі вышнураваўся ланцуг з міліцыянтаў. На помнік пралетарскому прарадыру ўзлез юнак і замацаваў сцяг.

«Мой, ябі яго маць! Пэўна ж, мой студэнт. Не каб займаца навукаю ў бібліятэцы, не каб ябсціся ў інтэрнаце, а ён, падла неспакойная, на помнік лезе, у рэвалюцыю гуляеца».

Кіраўнік універсітэта расхваляваўся і ледзь зноў не пачаў ікаць. Каб супакоіцца, ён дастаў з шафы крышталны штоф. Наліў чарку армянскага каньяку, каўтнуў і не зморшчыўся. Цяпло разліoso ў грудзях, даплыло да страйніка, суцешыла цела. Рэктар палагаднеў і вярнуўся на свой назіральны пункт. Ён якраз паспей убачыць той момант, калі з натоўпу вылецела пляшка гарэлкі і разбілася аб чорную галаву помніка.

Натоўп скалануўся, захваляваўся і вось-вось мусіў ірваницца на штурм Дома ўрада. Але на трывалы пад помнікам ускараскаўся лысы, худы, як жэрдка, актывіст і залямантаваў у мегафон.

Падвоенны рамы не далі Рэктару разабраць слова актывіста, які супыніў хвалю абурэння. Як не разабраў ён і слова сівога кіраўніка, што наступным узяўся гарлаць у мегафон. Зрэшты, ягоных слоў не разабраў ніхто, бо натоўп засвістаў і запляскаў.

Мітынганты зганялі з трывбуны спікера камуністычнага парламента. Яго Рэктар ведаў добра. Не раз і не два даводзілася засядаць за адным столом у Доме ўрада.

«Піздзец. Будзе куламеса. Паб'юцца, памалоцяцца, падушацца. Хуй з імі. Хай ляцяць на злом галавы. Універсітэт — ён заўсёды універсітэт, э-э-э, — Рэктар усеўся ў скураны цёмна-вішнёвы фатэль і адкінуў сівую галаву на спинку. — Чырвоная, зялёная, белая, бел-чырвона-белая — без розніцы. І пры Сталіне і пры Гітлеры вышэйшая навучальная ўстанова дзяржавы не знікала. Пад камуністамі, пад кэдэбістамі, пад нацыяналістамі універсітэт захаваецца. І пад жыда-фак-срак-манонамі вугал падзення будзе роўны вуглу адбіц-

ця. І без рэктара не бывае універсітэта. Але ці буду рэктарам я? Вось дзе загваздка. Зрэшты, ну і не буду. Папрацаў. Хопіць. Каб яны ўсе здохлі на гэтым пляцы. Каб іх танкамі падушылі. Быў бы я...»

Агрэсіўную плынь Рэктаравых думак перарваў грукат у дзвёры. Ён спалохана заазіраўся, нібыта шукаў запасное выйсце. Устаў, сцяўся, сагнуўся, умомант састарэў і падаўся адчыняць. На парозе ўсміхаўся ружоватвары, белавалосы, блакітнавокі хлопчык.

— Што з Вамі? Вы ўвесь збялелі. — Хлопчык заплыў у кабінет і зачыніў дзвёры на ключ.

— Збялеў! Ссінеў! Тут счарнееш з гэтymі ябанымі мітынгамі. Ты толькі глянь у акно. Зараз пачнучы Дом урада штурмаваць. А далей што? Скажы, ты з гэтymі нацыяналістамі знаешся? Што яны будуць рабіць?

— Не хвалюйцеся Вы так, а то зноў ікаўка нападзе. Не будуць яны штурмаваць Ваш Дом урада, — хлопчык сцягнуў прац галаву чорны швэдар і застаўся ў блакітнай саколцы.

— А я думаю, будуць штурмаваць, — Рэктар распусціў пятлю на шаўкавістым гальштуку.

— Не будуць, — хлопчык вызваліў на святло сунічныя смочкі.

— Будуць, — Рэктар расшморгнуў маланку ў нагавіцах.

— Не, — вузкія школьнія нагавіцы паехалі долу.

Сінія майткі ядвабна зайлісніліся на хлапечых клубах.

Рэктарскія нагавіцы павіслі на спінцы крэсла.

— Давайце паспрачаемся, — блакітнавокое хлапчанё засталося адно ў гольфах.

— Давай, — на Рэктару была толькі афіцыйная белая кашуля з залатымі запінкамі.

— Калі Вы прайграецце, дык прызначыце мяне загадчыкам катэдры філасофіі, — гольф паляцеў у Рэктара.

— Не змагу. Ты толькі звычайны школьнік, і раптам я падпісаю загад з прызначэннем цябе на пасаду загадчыка. Не змагу, — залатыя запінкі склаліся на падваконне.

— Якраз цяпер Вы і зможаце гэта зрабіць, мой прыгожы, мой любы, мой разумны Рэктар, — другі гольф павіс на рэктарскім плячы.

— А ты? Што ты, мой белацелы, мой малочны, мой салодкі, зробіш, калі прайграеш? — Голы Рэктар сеў на стол.

— Я вазьму Вас выкладаць на катэдру, дарагі прафесар, калі Вас выпруць з рэктараў, — хлапечая рука начала пяшчотна бавіцца з Рэктаравым эрэгаваным чэлесам.

— Усё робіцца праз чэлес, — сказаў той.

— Праз дупу, — удакладніў хлопчык і пацалаў сумны мужчынскі твар.

Зароў заваконны натоўп. Каханкі ірвануліся да шыбы і прыляпілі насы да шкла. Людзі прарвалі ланцуг міліцыі і беглі да ўрадавага гмаху. Ім напярэймы ляцелі народнафронтавскія дружыннікі з бел-чырвона-белымі павязкамі на рукавах. На ганку ўсчалася мітусня.

— Ты прайграў, — Рэктар па-бацькоўску паклаў руку на хлапечас плячо.

— Чакайце, — той сцепануў плечуком і скінуў Рэктараву далонь.

Узяўшыся за рукі, дружыннікі началі адціскаць штурмавальнікаў. Тыя разварнуліся і ўліліся ў на тоўп. Цяпер замест міліцыі паміж Домам урада і мітынгам стаяла дружына.

— Бачыце, Вы прайгралі, — хлопчык звонка цмокнуў вуснамі ў паголеную шчаку.

Пад універсітэцкімі вокнамі ўзнавіўся лямант. Каханкам было цудоўна відаць, як у кола юнакоў патрапіў галоўны пракурор рэспублікі, як падлеткі плявалі яму ў твар. Той закрыў галаву рукамі і пабег у бок універсітэцкага ганку.

— Да Вас госьць ідзе, — малады кахранак уздыхнуў.

— Мяне няма, — Рэктар праверыў, ці надзейна зачынены дзвёры, і вярнуўся на свой назіральны пункт.

— Я ведаю, што Вас няма. Бачыце, яны сядоюць у аўтобусы і едуць штурмаваць цэнтральны камітэт камуністаў. А штурмаваць і там не трэба. Камуністы паўцякалі.

Рэктар пачаў стукат у дзвёры і гучна ікнуў.

— Супакойцеся, — хлопчык пацалаваў мужчыну ў вусны і пацягнуў да стала. — Вы напішаце загад пра маё прызначэнне. Вы прагоніце цяперашняга загадчыка на пенсію. І мы будзем трахацца, як і трахаліся — раз на тыдзень.

Хлопчык лёг спінаю на арэхавы стол і пальцамі рассунуў клубы. Маціовая ружовасць анусу ўзбудзіла мужчынскі пачатак у Рэктара.

— Рэвалюцыйныя падзеі Вас натхняюць. Трэба, каб часцей ладзіліся штурмы, — хлопчык захлаў рукі за галаву і заплюшчыў вочы.

21.03.2000

ДАМАВІЧОК

За акном канчаткова сцямнела. Мужчына кінуў позірк на гарадскія агні і зашморгнуў шторы. У маленькім пакойчыку было светла і чыста. За круглым столом сядзела акторка і раскручвала ў келіху духмяны вермут. Мужчына засяродзіў позірк на сонечным віскі і цылінdryчнай шклянцы. У прайгравальніку весялілася душа Моцарта.

— Ты абяцала, — мужчына запіў свае слова агністым напоем.

— Гэта быў жарт, — жанчына прыгубіла келіх.

— Не. Ты абяцала, што мы здымем кіно і зоймемся сексам адразу пасля прэм'еры.

— Гэта быў самы просты жарт. Ты што, жартаў не разумееш? — Яна паставіла пусты келіх побач з пяшчотна-зялёной бутэлькаю.

— Надварот, я цудоўна разумею жарты. Пачуцця гумару мне не бракуе. Тады мы гаварылі сур'ёзна. Я выдатна памятаю той момант, — ён напоўніў шклянку на чвэрць.

— Шал нейкі. Пасля той прэм'еры мінуў год. А тады мы зашмат выпілі марціні і жартавалі.

— Я не п'ю віно, ты ведаеш.

— Добра. Я зашмат выпіла марціні, а ты перарабраў свайго заўсёднага віскі, — акторка раздражнёна лінула віно міма келіха.

Мужчына паклаў на чырвоную лужынку жоўтую папяровую сурвэтку. Тая імгненна пацямнела. Так цямнее жытнёвае поле, калі сонца забягае за хмурыну.

— Хочаш паглядзець на чэлес? — мужчына расшпіліў сталёвую маланку ў нагавіцах.

— Толькі паглядзець? — жанчына заплюшчыла вочы.

— Толькі паглядзець, — напятая плоць вызвалілася з-пад майткаў.

— Пакажы, — яна глядзела на мужчынскі орган шырока расплюшчанымі, па-дзіцячы здзіўленымі вачымі.

— Можаш дакрануцца, — вольнай рукою ён пасправаў пакласці жаночую далонь на свой гонар.

— Нармальны, звычайны чэлес, — яна трymала келіх дзвіома рукамі.

— Я кажу: можаш пакратаць.

— Ты ж казаў: толькі паглядзець.

— Ты паглядзела і цяпер можаш дакрануцца.

Актарка правяла ўказальным пальцам па шайкавіста-бэзавай галоўцы.

— Ён такі цёплы, такі гарачы.

— Ён поўны крыўі. Абгарні яго пальцамі і вадзі ўверх-уніз.

Актарка згарнула далонь, пяшчотна сціснула чэлес і распачала мастурбаванне. Мужчына расшпіліў верхні гузік яе белай кашулі.

— Што ты робіш? — яна паспрабавала зашпіліцца.

— Расшпіляю кашулю, — ён схапіў яе запясці і не даў зашпіліцца.

— Нашто ты расшпіліў кашулю?

— Я хачу паглядзець на цыцкі, на смочкі і пуп.

— Ты сто разоў бачыў маё цела ў кіно.

Актарка перастала супрацівіцца. Мужчына вярнуў яе пальцы на чэлес. Яна працягнула ананіраванне.

— А цяпер мне карціць паглядзець на тваё цела не на экране і не на здымачнай пляцоўцы, а тут, калі мы адны.

Мужчына памыліўся. У пакоі знаходзіўся трэці — маленечкі, крышку большы за пацука, Дамавічок. Ён сядзеў на падваконні і назіраў інтymную сцэну праз шчыліну паміж штораў.

— Я хачу дакрануцца да тваіх смочак самым кончыкам залупы.

— А я не збіраюся займацца з табою сексам, — тэатральна гучна выгукнула Актарка, але не пакінула масіраваць канец.

— Збіраешся! — сказаў Дамавічок, і не проста сказаў. Ён сказаў гэта двумя галасамі ўадна-чассе. И не проста двумя галасамі, а мужчынскім голасам, які пачулі ўсе, і жаночым, які пачула адно Актарка.

— Не-е-е, — вяла запярэчыла яна сама сабе.

— Табе не падабаецца чэлес? — мужчына паспрабаваў расшпіліць другі гузік на яе кашулі. Актарка пачала супраціў. Яны паваліліся на падлогу. Яны спляліся ў вузел біялагічнае бойкі. Яны тузаліся, драпаліся, кусаліся, крычалі, стагналі, раўлі, пакуль не апынуліся цалкам голымі пасярод парванага на кавалкі шмацця.

— Табе не падабаецца мой чэлес? — мужчына ляжай на спіне і глядзеў на столъ.

— Падабаецца, — жанчына ляжала на жываце і глядзела ў падлогу.

— Я мяркую, што твая похва гатовая прыняць мой чэлес, — мужчына перавярнуў жанчыну з жывата на спіну.

— Гэта будзе першы і апошні раз, — Актарка ўзняла калені і развяла сцёгны.

— Канешне, гэта будзе паміж намі першы раз, — мужчына ўвайшоў у жанчыну.

Похва шчыльна абхапіла чэлес. Залупа ўпіналася ў матку.

— Як табе падабаецца?

— Мне падабаецца, калі павольна, калі дасташ да маткі, калі ў мяне ўсё пачынае торгацца і сціскацца...

Дамавічок дачакаўся, пакуль акторка атрымала аргазм, а мужчына ўласнаручна выдаіўся ёй на пуп, і тады сышоў праз сцяну ў суседнюю кватэру.

— Паглядзі, я ўся ў драпінах і сіняках, — Актарка лізнула абадранае да крыві калена.

— І я ўвесь у кровападцёках. Мы зараз палічым, колькі іх у цябе і ў мяне, — мужчына лічыў уголас. — У мяне трывацца ранаў, — скончыў ён.

— А ў мяне болей, у мяне семнаццаць.

За акном развіднела. Мужчына рассунуў шторы.

03.06.2000

НАЧНІЦА

Мужчына сустрэў сябра. Не бачыліся даўно. Тэмай для гутаркі хапала. Зайшлі ў бар, замовілі гарэлкі з канапкамі. Паплыла няспешная гутарка. Чыста славянская справа: сардэчна пагаварыць за чаркаю.

Бар знаходзіўся ў гатэлі, насупраць палаца презідэнта, таму наведнікаў было няшмат, гарэлка налівалася яканская, а курыная руляда мела выдатны смак.

Ні мужчына, ні сябра не мелі аніякага дачынення ні да першай асобы, ні да ягонай адміністрацыі. Проста абодва выраслі ў сталіцы і добра ведалі, дзе можна спакойна пасядзець, добра выпіць, смачна паесці і не зрабіць шкоды ўласнаму бюджету.

Звечарэла. Выхаваная афіцыянтка папярэдзіла, што прынесла апошнія грамы. Пачалося абмеркаванне далейшых шляхоў. Сышліся на наведванні начнога клуба. Той клуб, як і бар, быў не зусім звычайны. У ім не грымела музыка, нахабныя дзявулі не трэслі азадкамі ў пражэктарным свяtle, і слізкатварыя сутэнёры не зазіралі ў вочы. А была двухпакаёука з высачэзнай, як у музеях, столлю, дзе гаспадарыла Начніца з памочніцою.

Мужчына лёг са статнай Начніцай. А сябра ўладкаваўся з белаголовай памочніцай.

Ад алкаголю ў мужчыны замарудзіліся насеннеўтваральныя працэсы. Гадзіну ён прамаркітаваўся з вялікагрудай вакханкаю, пакуль гумовы мяшчак напоўніўся спермаю.

А ў сябра выпітае, наадварот, паскорыла абмен рэчываў. Ён скончыў секс з беласкурай гейшаю праз пяць хвілінаў і заснӯў.

Мужчына прыняў душ і папрасіў гаспадыню пабудзіць сябра. Той не хочучы вярнуцца ў рэальнасць.

— Вы заплацілі за цэлую ноч. Заставайцеся да раніцы, — Начніца пагладзіла мужчынскую галаву, як маці сынаву.

Сябрам спадабалася прапанова, але надыходзіў працоўны дзень у рэжымнай радзіме.

24.06.2000

БЛУДНІЦА

Журналіст запрасіў Блудніцу ў рэстарацыю.

— Што ты будзеш есці?

— А што ў іх ёсць?

Журналіст паклікаў афіцыянта.

— Што ў вас можна хутка з'есці, каб не чакаць тры гадзіны?

Афіцыянт надзымуўся.

— Халаднік ёсць. Будзеш халаднік?

— Акрамя халадніка ў іх нічога няма?

— У вас ёсць першы акрамя халадніка? — Афіцыянт адмоўна захітаў галавой. — Дранікі са смятанай ёсць? Хутка зробіце? Будзеш дранікі?

— А што мне застаецца, акрамя халадніка і дранікаў?

— Што будзеце піць? — завучана расцягнуў афіцыянта.

— Кава і вада ў вас знайдзеецца?

— З газам? Без газу?

— А мне віна, белага... Якое ў вас віно? — кателіва замуркалала Блудніца.

— Алкаголь іншым разам. А ваду негазаваную, — абсек журналіст.

— А мне можна з газам! — не здалася жанчына.

Афіцыянт сплыў з пакрэмзанай паперкаю ў выпенчанай руцэ.

— Пачнём? — журналіст запусціў магнітавон. — На тэлебачанні ты зрабіла заяву, што зможаш задаволіць 333 мужчыны ўзапар. Ты сур'ёзна збіраешся здзейсніць секс-марафон, ці гэта заяўленна дзеля эпатажу?

— Можа, мы спачатку паямо?

— Ты што, не снедала?

— Я ем, калі прыходжую са школы. А вы заўсёды снедаеце?

— Твая тэлезаява сур'ёзная?

— А вы сумняваецца?

— Адкуль узнікла ідэя з секс-марафонам?

— Вы не здагадаліся? З кнігі рэкордаў, там розных прыколаў хапае. Я вырашыла паставіць рэкорд. Афіцыянт, праўда, казёл? Нават не папытаяў ці можна мне піць ваду з лядоўні, ці няможна. Вось пабачыце — прыпрэ з лядоўні. Ненавіджу ледзяную ваду. Можна ангіну падхапіць.

— А з мужчынамі ты не баішся нешта падхапіць, што-небудзь горшае за ангіну?

— Мужчыны пройдуць тэст.

— А дзе ты возьмеш столькі мужчын?

— Усе жывёлы хочуць трахацца, а тут бясплатна і рэкорд, і тэлебачанне, радыё, інтэрнэт і ўсё та-кое. Хто ня хоча стаць вядомым?

— Ты думаеш знайсці ў Мінску трыста самцоў, якія пагодзяцца маркітавацца на публіцы?

— Нашто іх шукаць у Мінску? Галоўнае — зрабіць рэкламу. Мужчыны прыедуць з усяго свету. І праводзіць марафон не абавязкова ў Беларусі, можна ў Стакгольме, у Швецыі нават лепши.

— А што думаюць наконт твайго праекту бацькі?

— Думаюць? Яны гавораць, а не думаюць. Мама, як і вы, не верыць у сур'ёзнасць намераў. Яна тое самае слова ўжыла — «эпатаж». Паганае слоўца. Старое. Выцвілае. А бацька сказаў, што яму ўсё роўна. Ён з намі не жыве. У яго новая сям'я, дзіця. Ён мне чужы.

Афіцыянт прынёс халаднік і вараную бульбу, пасыпаную кропам. Блудніца праглынула ўсё ўвобмільг. Яна абцёрла сурвэткаю ружовыя кроплі з круглага падбароддзя. Глынула вады. І павяла вачмі ў бок дыктафона.

— Ты спрабавала раней займацца падобнымі рэчамі?

— А хто не займаецца падобнымі рэчамі?

— Колькі мужчын ты змагла задаволіць за адзін прыём?

— Ці можна маю колькасць назваць рэкордам? Не! Іх было 13.

— А чаму менавіта 333?

— Вы ж ведаеце лічбу д'ябла? 333 — яе палова. Толькі з першага заходу я не вытрымаю такую колькасць. І ў пэўнай ступені мае намеры антыхрысціянскія. Але як на што паглядзець; і Блудніцы трапляюць у святыя.

— Ты збіраешся сысці ў манастыр?

— З чаго вы так падумалі? Я буду паступаць ва ўніверсітэт на біялогію. Чалавек — жывёла.

— Карацей, ты не лічыш свае намеры амаральнymi?

— Што ёсць мараль?

— Пытанні задаю я. І за рэстарацыю плачу я. Будзеш плаціць, будзеш і пытанні задаваць. Тое, што ты наважылася зрабіць, амаральна?

— А можна, я сама заплачу за абед?

— Ты будзеш мяняць паставы? У цябе ёсць сакрэты?

— Вядома, буду прыматць розныя паставы, гэта ўзбуджае мужчын. Вялікіх сакрэтаў у мяне няма. Проста ў мяне найлепшае жаночае цела ў свеце.

— Мінет і анальны секс будуць выкарыстоўвацца?

— Спадзяюся, не.

— Ты не байшся, што можна памерці ад пера-напружвання?

— З большага ад гэтага паміраюць мужчыны. Дый дактары ў падобных сітуацыях абавязкова прысутнічаюць.

— Да цябе хто-небудзь ладзіў падобныя марафоны?

— Так, і лічба там — 250 мужчынаў.

Прынеслі дранікі са смятанаю.

— Больш за ўсё на свеце я ў дзяцінстве не любіла есці дранікі. А чым вас кармілі ў дзяцінстве?

Журналіст схаваў у кішэнь дыктафончык, нахіліўся да ружовага тварыку і прашаптаў:

— Падманам.

15.08.2000

ДЗЮННІК

Жанчына ляжала на нудысцкім пляжы. Яна пазірала на адпачыннікаў праз чорныя акуляры.

Гэта толькі здаецца, што на нудысцкім пляжы адсутнічае эратычная інтрыга. Маўляў, усе расправуліся, і цікаўнасць скончылася. Зусім не. Па-першае, хто і як расправанаецца.

Вось з'явіліся маці з сынам. Маці ў белым нагавічным касцюме, сын ў чырвонай бейсболцы з футбольным мячыкам. Маці гадоў 35, сыну 15. Расправанацца пачала маці. Яна скінула нагавіцы і пантофлі. Сын падбіваў мяч каленімі. Маці спачатку скінула майткі, за імі кашулю і апошнім зняла станік. Сын працягваў забаўляцца з мячом, ён высока падкідаў яго і лавіў, падаючы на пясок. Уесь час, пакуль белацелая маці плёхалася ў хвялях, сын лавіў мяч.

За маці з сынам на пляж выйшли троє маладых людзей: два юнакі і дзяўчына. Юнакі адразу па-салдацку хутка паскідалі апранахі і галяком далі нырца ў мора. Дзяўчына зняла майткі, але засталася ў сукенцы. З хвіліну яна прастаяла ў нерашучасці з майткамі ў руцэ і зноўку іх уздзела. Скінула сукенку і пабегла да юнакоў у хвалі.

Жанчына сачыла праз акуляры за ўсімі, хто з'яўляўся на пляжы. Дзьмуў вецер, і больш за гадзіну яна праляжаць не змагла. Абтрэсла з цела пясок, апранулася і пайшла праз дзюны ў гатэль.

На горцы, над пляжам, у высокай траве хаваліся ад ветру вопытныя адпачыннікі. Жанчына ішла па пясчанай сцяжыне і разглядала розныя сцэнкі. Вось цалуюцца два аголеные хлопчыкі. А тут стары, загарэлы да чарнаты дзед лашчыць рукою міжножжа такой жа старой і такой жа загарэлай да брунатнасці бабулі. А там цалкам апрануты дзядзька разглядае ў бінокль нудыстаў, сярод якіх пяць хвілінаў таму ляжала і яна сама.

Пляж нудыстаў жыве тым, што ўсе назіраюць за ўсімі і ў знак удзячнасці за магчымасць назіраць за іншымі дэманструюць свае аголенасці.

Жанчына спусцілася з дзюны ў лагчыну, за якой пачынаўся сасоннік. На ўскрайку лесу яна заўважыла Дзюнніка. Той, голы, у адных чаравіках, стаяў да яе спінаю. У Дзюнніка была пастава дагледжанага атлета. Пачуўшы крокі, ён павярнуўся. Жанчына пабачыла ўсмешку на правільным твары і напяты доўгі чэлес з ружовай галоўкаю. Жанчына на імгненне спынілася. Яе ўразлі памеры і абрыйсы мужчынскага стрыжня. Амаль такі яна сустракала ў кнізе па старажытнай міталогіі. Падобны, заўсёды напяты орган меў Прыап. З думкамі пра Прыапа жанчына ўцякала ад Дзюнніка.

Той не крыўдаваў. Дзюннік наогул вельмі бяскрыўдная і сціплая істота. Штораніцы ён з'яўляецца на ўскрайку нізкарослага ляска, каля дзюнаў, узбуджае рукамі свой канец і паказвае яго самотным жанчынам. Па ягоных перакананнях, усе самотныя жанчыны прыходзяць на пляж нудыстаў, каб паглядзець на мужчынскія геніталіі, толькі на пляжы ўсе геніталіі ў абвіслым ці зморшчаным ад халоднай вады стане. А вось ён, Дзюннік, патурае патаемным жаночым інстынктам і дэманструе найвыдатнейшы чэлес.

З боку лесу да Дзюнніка набліжалася іншая жанчына ў цёмных акулярах. Ён старанна мастурбаваў. Калі сцежка, па якой крочыла жанчы-

на, падышла на мінімальную адлегласць, Дзюннік павярнуўся і паказаў ўсю веліч свайго прыапізму.

— О-о-о! — выгукнула ўражаная самка.

Каб лепей разгледзець дэталі, яна ссунула акуляры на лоб.

Дзюннік задаволена ўсміхаўся на ўсю шырыню роўназубага рота. Бліскучая кропелька з'явілася на самым кончыку залупы.

Бляск на кропельцы спермы настолькі ўзбудараражыў жаноцкую сутнасць, што гаспадыня цёмных акуляраў пачала нервова зрыванаць з сябе вонратку. Усмешка сышла з твару ў Дзюнніка. А калі аголеная, белавокая жанчына паспрабавала наблізіцца да яго, той кінуўся ў лес, толькі яго і бачылі.

Агаломшаная ўбачаным жанчына азірнулася навокал: нідзе нікога не было. Яна спехам апранулася і падышла да месца, дзе стаяў Дзюннік. Яна прысела на кукішкі, каб лепей разгледзець сляды. Ніякіх слядоў на тонкім пяску, акрамя птушыных, яна не ўбачыла. «Што толькі не ўбачыцца на трэці месяц без мужчынскае пяшчоты», — падумала жанчына і накіравалася на нудысцкі пляж.

У высокай траве, на горцы, над пляжам яна ледзь не наступіла на нагу мужчыну, які старанна рабіў кунілінгус зусім маладзенькай жанчынцы. А праз дваццаць кроکаў яна стала сведкаю люстрага нога адбітку папярэдніе сцэны: кабета ў гадах рабіла мінет хударляваму падлетку ў чырвонай бейсболцы. А за тры крокі ад пляжа два маладыя чалавекі ўстаўлялі свае чэлесы ў похву адной дзяўчыны.

Жанчына легла на пясок калі самае вады. І пачала сачыць з-за акуляраў за наведнікамі нудысцкага пляжа.

Адразу за ёю на пляж выйшаў кульгавы дзядзька

з біноклем на грудзях. Ён разаслаў зялёны ручнік, сеў на яго і, седзячы, распрануўся. Перад тым як зняць плаўкі, ён хвілінаў колькі сядзеў у нерашучасці. Потым скінуў іх і лёг на жывот.

Пакуль дзядзька разважаў, здымаць яму ўсё чыста ці не, на пляжны пясок прыйшла пара загарэлых да немагчымага старых. Ён распрануў яе, а яна распранула яго, і яны ўзяліся за рукі, як дзеци, і пайшли ў хвалі.

Два хлопчыкі прыйшлі за старымі адразу, але яны так і засталіся загараць у доўгіх шортах.

Жанчына ў акулярах была цалкам перакананая, што хлопцы саромеюцца здымаць свае шорты, бо ў іх напятыя чэлесы, бо іх узбуджае яе выдатнае цела, асабліва яе вялікія грудзі, адна з якіх ледзь не ўдвай большая за другую.

19.08.2000

ДАЛАКОПНІК

— Калі што народзіцца, дык абавязкова памрэ. Калі нехта закопвае магілу, дык знайдзеца той, хто раскапае. І не горшая ў мяне работа за ўсе астатнія работы. Далакопы з раніцы выкопваюць яміну, а ўдзень засыпаюць. Я ж наадварот: увечары раскопваю, а пад раніцу закопваю. Кожнаму сваё. — Далакопнік сядзеў на пяску і гаварыў да новенъкага, толькі з-пад гэбліка, крыжка.

У Далакопніка быў святы абавязак: перад тым, як пачаць раскрыццё капца, растлумачыць яму свой намер, пераканаць, калі заўгодна, у неабходнасці эксгуматарскіх дзеянняў.

— Вось ляжыш ты там, пад пяском, малады і прыгожы. Яшчэ малады і яшчэ прыгожы, а пройдзе тыдзень-другі, дабярэцца да цябе чарвяк. Шмат у нашым жыцці ёсць дарог, а вядуць яны ўсе

да магілы. І дарога чарвяка завядзе ў магілу, у тваю магілу. І з'есць ён цябе дарэшты.

Далакопнік узяў з суседняга капца шклянку з ландышамі. Кветкі вынуў і паклаў пад сіні крыж, ваду выліў на пясок. У вызваленую шклянку нацур-болілася спірту, поўненька, пад самыя берагі. Пі-лося нагбом і не закусвалася. Ландышы вярнуліся ў прадэзінфікаванае шкло.

— Можна і пачынаць, — Далакопнік увагнаў блакітнае лязо рыдлёўкі ў жоўты пясок магілы.

Работа пайшла спраўна. Невысокі, шырокі, як шафа, Далакопнік рыў не горш за экскаватар ся-рэдніх памераў. Зямля акуратнымі пагоркамі кла-лася вакол яміны. Светлы крыж стаяў прытулены да суседняга крыжа, нібыта абдымаў і цалаваў свайго старэйшага калегу і настаўніка. Праз якую гадзіну Далакопніка вады выбірала жвір абапал зялёнай труны.

— Вось і сустрэліся, — прагаварыў Далакопнік, уздымаючы века сталёвым цвікадзёрам. — Так бы ляжаў і чакаў свайго чарвяка, а так пагуляеш яшчэ, дабегаеш тое, што не дабегаў, дакахаеш тых, каго не дакахаў, даспываеш свае песні.

Нябожчык быў надзіва прывабным юнаком з доўгімі ільнянымі валасамі. Далакопнік прыпаў да юнаковых вуснаў сваім праспіртаваным ротам і пачаў рабіць штучнае дыханне. Далакопнік соп, набіраў поўныя грудзі начнога паветра і ўганяў яго ў мёртвыя лёгкія. Жыццё вярнулася ў маладое цела пахаванага. Ён расплющыў блакітныя вочы і пабачыў зарослы кудламі твар Далакопніка.

— Што гэта? Дзе я? Ты хто? — Хлопец сеў у труне.

— Ціха, ціха. Не гарлай, тут усе спяць, а ты кры-чиш. Пасядзі, сагрэйся крыху. Вось табе мая ватоўка, — Далакопнік ахінуў хлапечыя плечы ста-рой, спрэс у закарэлай зямлі ватоўкаю.

— Ты, корч стары, кажы, дзе мы? — Блакітныя вочы наліліся чырвонай злосцю. — Гавары, блядзь,

а не то адарву тваю баранову галаву і ў зямлю закапаю, каб яе жукі зжэрлі.

Далакопнік спахмурнеў, моцна ўдарыў кулаком у юнаковы грудзі, так, што той зноўку выпрастаўся ў труне, кінуў цвікадзёр яму на шыю, ускочыў і наступіў на інструмент неваксаваным ботам. Юнак захрыпей.

— Хрыпі, паҳрыпіш у мяне яшчэ не гэтак. Я цябе, смаркача-нахабніка, навучу, як са старэйшымі гаварыць. Ты мяне паважаць будзеш, любіць і шанаваць больш, чым Бога, больш, чым Божую Маці. Я табе даў яшчэ кавалак жыцця, а ты язык паскудны распускаеш. Цяпер сядзь і памаўчы. Я гаварыць буду. І ватоўку вярні, noch халодная.

Цвікадзёр зняўся з шыі маладога нябожчыка, ватоўка сцягнулася з ягоных плячэй. Далакопнік паставіў пад нахілам века труны і спрытна, ускараскаўшыся па ім, вылез з яміны, не забыўшыся прыхапіць рыдлёўку і цвікадзёр. Наверсе ён яшчэ на бухаў сабе спірту ў шклянку:

— Гігіена перш за ўсё! З такімі, як ты, без спірту не абысціся. А табе ўжо спірт не дапаможа. Ты свой алкаголь выжлукціў. Набраўся, як дзюдзька, і за стырно. Чорт табе брат. Вось і сядзіш цяпер на сподзе магілы, і не ведаеш, як быць далей. А Далакопнік ведае, работа ў мяне такая — ведаць пра вас, небараکаў, усё чыста і ўзад і ўперад. Кроў! Свежая жаночая кроў дасць табе жыццё. Маладая, гарачая, смачная. Толькі яна, і нішто іншае, паставіць цябе на ногі. А цяпер вылазь, дапаможаш капец аднавіць, каб нараніцу ні знаку, ні следу не было пра нашыя справы начныя. Каб ландышы ў шклянцы пад крыжам стаялі, быццам ніхто іх і не кранаў.

Далакопнік паспрабаваў выцягнуць прыгажуну з магілы за руку. Тая лёгка адарвалася ад пляча, выслізнула з рукава і засталася вісцець у лапе Дала-копніка.

— Работнікі ў моргах пайшлі. Усё робіцца, як не сабе. Руку і тую прышыць не могуць. Ладна, не бяды, прышыю я табе руку. Давай другую.

Лёгка, як роднае дзіця, юнак выцягнуўся з яміны.

Хутка, з азартам Далакопнік засыпаў яміну і зрабіў акуратны капец з крыжам, пад які паставіў кветкі ў шклянцы. Кароткая чэрвеньская ночь сканчалася. Мужчыны хуценька пабеглі праз могілкі і зачыніліся ў дамку вартаўніка. Да-лакопнік лічыўся на могілках за вартаўніка. Пра-цаваў ён сумленна, кожную магілу любіў, як род-ную. Бамжоў, п'янтосаў і злодзеяў з вандаламі га-няў, лавіў і біў няшчадна. Яго паважалі. Яго нават вылучалі на атрыманне ордэна за выдатныя пра-цоўныя подзвігі. Але ўзнагароды не ўручылі: маўляў, што гэта за подзвігі на могілках. Да-лакопнік старанна перапісаў прозвішчы сквапных начальнікаў, каб у свой час прыгадаць ім абразу. Ёсьць дзень, і ёсьць ноч. Удзень яны кіруюць све-там, а ўночы ён правіць баль. Устае сонца і за-ходзіць сонца. І сонца зойдзе для тых уладароў, як зайшло для маладзенъкага прыгажуна, калі ён п'яны ўдрызіну разбіўся на машинае аб дрэва, на-смерць.

У вартоўні стаяла халадэча, як у пограбе. Да-лакопнік зашморгнуў ніколі не праныя фіранкі і за-святліў кволую лямпачку. Аднарукі мярцвяк раз-гублена стаяў у парозе.

— Праходзь да стала, здымай вясельны пінжак, сядай, будзем цябе рамантаваць, — гаспадар дас-таў з шуфлядкі доўгую сапожную іголку і тоўстыя ніткі.

Як тая швачка, ён і пры цёмнымі святлі спрытна ўдзеў нітку ў іголку. Агледзеў парванае плячо, прыклаў да яго руку і пачаў шыць шпарка, як ма-шынка. Юнак касавурыў вока на акуратнае шво, што ахоплівала абручом плячук. Іголка, зрабіўшы два колы, спынілася пад пахаю.

— Прымацавалі. Цяпер у падполле лезь, удзень паспіш, адпачнеш у халадку, увечары я швы здыму, і будзеш як новенъкі. Чакай, я крыху папырскаю мёртвай вадою на твае раны. Вось так і вось так. У цябе, мой даражэнъкі, цяжкая нача была. Не так яно і проста — з таго свету на гэты вярнуцца. Лезь у пограб, там у кутку матрац намацаеш, на яго і кладзіся. І хутчэй давай, бо сонечнае святло цяпер шкоднае для твайго здароўя, загараць ты больш не будзеш, гэта дакладна.

Далакопнік закрыў падполле дашчанай накрыўкаю і паставіў на яе зэ达尔 з эмаліванай вываркай, поўнай найчысцейшай мёртвай вады.

Уставала сонца, ружавелі вершаліны могілкавых клёнаў, прачыналіся вароны, вечныя спадарожнікі жалобных рытуалаў. Пачынаўся дзень. Ён пачынаўся для жывых, а мёртвия працягвалі глядзець бясконцы, бессюжэтны, чорны сон. Такі ж сон бачыўся і маладому нябожчыку ў падполлі, пакуль на заходзе не закацілася чырвонае сонца, і сон не стаў крывавым, і ён не прачнуўся.

— Вылазь, нача на двары, і працацаць пара. Касцюмчык у цябе ні к чорту. Вось я тут тое-сёе прыхапіў. Скураное, чорнае, надзейнае. Цяпер усіх хаваюць у нядзельных гарнітурах. Непрактична. Адзін дожджык, другі, і ад гарнітурчыку лахманы засталіся. Каб я ў начальніках працаваў, выдаў бы загад, каб хавалі людзей у скураной вонратцы. Бачыш, як табе чорнае да твару. А цяпер павячэртай. Я, дзеля твайго здароўя, у лякарню злётаў і бутэлечкай крыві разжыўся. Яна не зусім свежая, але лепш такая, чым з пустымі страўнікамі ісці на паляванне. Пі, не гідуйся.

Далакопнік пасунуў па стале шклянку, поўную цёмнай, свежамарожанай чалавечай крыві. Дрыготка праўбіла ягонага госця. І раптам ён пачуў такую смагу, што адным глытком спаражніў вялікую шклянку, якая моцна патыхала ландышамі. Гаючая

цеплыня разлілася па целе. Галава крыху захмяле-ла, і юнак адчуў усю радасную паўнату зямнога жыцця. Ніколі раней яму не было так добра і пры-емна. Ні герайн, ні какайн, ні тым больш алкаголь не давалі падобнай радасці.

— Дайце яшчэ. Каб я ведаў, што ёсьць такое за-давальненне, я б памёр значна раней. А то алка-голь, наркотыкі і дзеўкі, сукі, пляшкі і кайф — усё жыццё збаёдаў на іх. Мог бы стаць прыстойным кампазітарам, паверце, вельмі прыстойным, не Моцартам і не Шонбергам, але авангардовую опе-ру ў стылістыцы ранняга Пракофф'ева напісаў бы, нешта буфанаднае, цыркове, з чорным гумарам. Я і лібрэта пачаў прыкідваць: танец чорных малат-коў з белымі цвікамі. Вам зусім нецікава?

— Гэта мінулае. Ты яго лепей забудзь, не ўспа-мінай. Ты цяпер паляўнічы за крывёю, без свежай крыві не пратрымаешся і аднаго дня. Будзеш хадзіць штоночы на паляванне. Спачатку забівай дзяцей і жанчын. Старых лепей не чапаць, у іх хваробы, можна атруціцца. І з мужчынамі не спяшай-ся змагацца, напачатку трэба сілы назбіраць. Кроў высмоктвай з горла, і не вянозную, а артэрыяль-ную, яна ўдвая больш карысная. Пажывеш у мяне, а потым што-небудзь прыдумаем.

— Пачакайце, дык я што — вупыр? Вы мяне з магілы ўзнялі, каб зрабіць крывасмокам? Няўжо нельга нешта іншае прыдумаць замест крыві?

Далакопнік выліў у шклянку з бутэлькі рэшткі крыві і паставіў перад вупырам. Той адразу ж вы-смактаў з бруднага посуду салёнае змесціва.

— Першы раз табе цяжка давядзецца, а таму вядзі ахвяру сюды, на могілкі. Я табе, калі што якое, дапамагу яе асвежаваць. І не асуджай ні сябе, ні мя-не. Свет такі, як ёсьць, і кроў цячэ ў ім у тых кірун-ках, куды мусіць цекчы. Ночы цяперака кароткія, так што спяшайся, сынок.

Дзвёры старожкі расчыніліся ў непралазную

могілкавую цемрадзь. Прыгожатвары вупыр ступіў у яе, як у пекла. Ён не стаў выбірацца з могілак праз браму, а пералез праз цагляны плот і скочыў у зарослы бэзам аднапавярховы завулак. Па ім ён выйшаў на шырокую вуліцу, дзе ўдалечыні свяціўся знак метро. Вупыр не змог прыдумаць нічога лепшага, як даехаць да свайго ўлюбёна га начнога клуба. Ён усё яшчэ спадзяваўся, што батва з Дала-копнікам — не што іншое, як дурны сон. Зараз ён зойдзе ў клуб, замовіць віскі, вып'е, сустрэнэ кагонебудзь са знаёмых, і яны разам пасмяюцца з крыважэрных маразмаў.

Ніякіх знаёмых у клубе не знайшлося. І бармены за стойкаю стаялі новыя, і ахоўнікі змяніліся, і стрыптызёркі ўсе, як адна — невядомыя. Пэўна з-за того, што там ладзілі фэст геі з лесбіянкамі і трансвестытамі, такім чужым выглядаў родны клуб. Вупыр сеў у кутку з вялікай шклянкаю віскі. Ён паспрабаваў зрабіць глыток і не змог. Страунік сцяўся, і алкаголь выліўся праз рот і нос, на падлогу. Здаецца, ніхто не заўважыў, як скурчыла і званітавала крывасмока. Ён абмыў твар у прыбіральні і вярнуўся ў танцзалу. Каля барнае стойкі, на высокім аднаногім крэсле ён заўважыў даўнююю каханку.

— Ты сягоння самотная? Такая прыгожая і адна сядзіш каля стойкі, гэта небяспечна. Хочаш, пачастую? Марціні. Раней ты вельмі любіла сухі марціні. Двойны марціні, бармен. Ба-а-армен, налі маёй жанчыне самага сухога марціні. А я сваё сягоння выпіў. Усё выпіў, да кроплі. Болей не магу. Можа, пазней змагу, а зараз прапускаю. Пі. Я вельмі рады цябе бачыць. Як і кожны мужчына рады сустрэцца са сваёй першай у жыцці жанчынай.

Вупыр абняў жанчыну ў сінім парыку за аголенныя плечы і пацалаваў у шыю. Клуб перакуліўся ў вачах крывасмока дагары нагамі. І музыка загу-

чала ў адваротным кірунку. Наведнікі не выпівалі змесціва шклянақ, а вылівалі іго з сябе, неслі да бармена, той вяртаў ім грошы, вадкасці заліваліся ў бутэлькі. Дыджэй не гаварыў, а паядаў слова. Стрыптызёркі апраналіся...

— Што з табой? Э-э-й! Ку-ку! Я тут. Ты сапраўды перабраў. Так нельга. І твар у цябе белы, як у нябожчыка. Дарэчы, мне сказаі, што ты разбіўся на машыне. А я не паверыла. Яны кляліся, што ты забіўся, а я смяялася і, як бачыш, мела рацыю. Пра цябе столькі рознага брыдлага распавяданець, што я стамілася выслушоўваць. Ты разоў дзесяць канаў ад перадазіроўкі герайнам, разоў пяць сканчаў жыццё самагубствам, разбіваўся на самалёце, паміраў на жанчынах, нават п'яны замярзаў у снезе на могілках, і такое гаварылі. Табе трэба дамоў, ты вырубаешся.

Крывасмок угаварыў жанчыну правесці яго дамоў. Той стала шкада свайго першага ў жыцці мужчыну. Яны разам выйшлі з аглушальнага грукату ў цішу начнога праспекту. Вупыр адчуў сябе лепш, ён да болю сціснуў цёплую жаночую руку і прапанаваў набыць дозу. Каханка не ўпарцілася. Яны занырцавалі ў метро і выйшлі непадалёку ад могілак, на якіх працаўваў Далаконік.

— Ты не паверыш, але я раскажу табе праўду. Ніякіх наркотыкаў, ніякай дозы герайну ў гэтай чортавай старожыці я не набуду. Іх там і няма. Там... там іншае... Памаўчы. Я разбіўся на машыне, заснуў п'яны за рулём, і клён выскачыў на сустрач. І разбіўся я насмерць. І мяне пахавалі тут, на гэтых праклятых могілках, а нейкі... Як табе сказаць... Д'ябал, што называе сябе Далаконікам, адкапаў мяне і ўваскрасіў.

Жанчына не паверыла. У якасці доказу вупыр пасправабаў паказаць шнар на прышытае руцэ. Але ад швоў і знаку не засталося. Тады ён запрапанаваў пералезці праз плот і адшукаць крыж са

сваім прозвішчам. Свой капець крывасмок знайшоў хутка. Жанчына ў святле запальнічкі чытала прозвішча кахранка, калі лязо рыдлёўкі рассекла яе сіневалосы голаў напалам. Далакопнік абцёр аб пясок акрываўленую рыдлёўку.

— Смакчы, давай, пакуль свежая. Што стаіш, як слуп? Грызі горла і сілкуйся. Ты ў мяне малайчына, талент, можна сказаць, ён або ёсць, або яго няма. І не важна, чым ты займаешся — музыку пішаши, ці кроў высмоктваеш з першай жанчыны. Галоўнае, каб таленавіта справа рабілася. Зараз мы яе закапаем пад тваім крыжкам, і адпачываць пойдзем. Я, між іншым, добрае жытло для цябе нагледзеў. Невялікая каплічка, недалёка ад касцёла, зусім пустая стаіць, я ў ёй свой рыштунак трymаю, граблі розныя, венікі, вёдры, тачку, каб увосень лісце звозіць. Табе за невялікую арэнду саступлю.

Ператомлены Вупыр ледзь дайшоў да старожкі. Некалькі разоў ён падаў між магілаў, а ўважлівы Далакопнік дапамагаў падняцца. У падполлі на гнілым матрацы крывасмок імгненна абринуўся ў сон. Ён бачыў райскі сад і сябе аголенага, і безліч кветак, і безліч дрэў пладаносных, і сваю першую аголеную жанчыну. Яна плавала ў празрыстым возеры. Сонца стаяла высока-высока. І не заходзіла тое сонца ў райскім садзе ніколі. Вечная святлынь панавала ў раі. Сон абарваўся грукатам Дала-копнікаўых абцасаў. Вупыр вылез пад чэзлае святло лямпачкі.

— Ты-ты... Ты засек яе. Як ты мог... Як ты мог забіць ні ў чым не вінаватую жанчыну?! Ты — пачвара. Ты мусіш яе ажывіць, выкапаць і зашыць сваімі ніткамі, яе цудоўную галаву. Ты можаш. Я прашу цябе. Я дапамагу яе выкапаць, я сам яе адкапаю. Толькі зрабі яе назад. Я буду тваім рабом, на векі вечныя. Ты чуеш мяне? Ну, што ты хочаш, каб я зрабіў? Я ўсё зраблю... Усё, усё, усё...

Далакопнік запатрабаваў ад вупыра бутэльку медыцынскага спірту. Той выскачыў у дзвёры і паляцеў у дажджыстыя, плюгkія гарадскія не-тры. Далакопнік застаўся ў старожцы чакаць. Крывасмок дабег да бліжэйшай аптэкі. Вялізным каменем разнёс вітрынае шкло. Падскочыў да паліцы з бутэлькамі. У святле запальнічкі спраўдзіў на этикетцы, ці тое ўзяў, і вылецеў на двор. З вуліцы да аптэкі заварочвала міліцыянцкая ма-шына з маланкавай мігаўкаю. Давялося бегчы ў двары, хавацца ў брудным пад'ездзе за смецце-праводам і перачакаць аблаву. Перабежкамі, ад пад'езда да пад'езда, ад кустоў да кустоў вупыр вярнуўся да соннага Далакопніка. Выпіты спірт яго ўлагодніў.

— Падыму тваю кралю. Угаварыў. Так яно табе весялей будзе. Адному сумнавата ў гэтым падме-сячным свеце. Хто-хто, а я разумею. І цябе з зямлі выкапаў, бо сумна было. А мог бы і не цябе, а каго іншага з труны выцягнуць. Такіх у мяне радамі на-сцелена, збольшага стар'ё, рыззё, смецце. Ма-ладзенькія не часта хаваюцца, вось і спакусіўся. І цябе дарма слухаю. Хай бы яна там і ляжала, дзе ляжыць. Ты не перажывай, кладзіся, нач за раніцу мудрэйшая. Заўтра падымем тваю Еву.

У месячным святле рассечаная напалам і за-сыпаная пяском галава жанчыны выглядала пас-кудна. Крывасмок абмыў яе мёртваю вадою. Да-лакопнік удыхнуў у дзявочыя грудзі могільні-каўскага паветра. Ледзь прытомную прыгажуню мужчыны прывялі ў вартоўню, дзе гаспадар склаў і сышуў яе галаву. Парык давялося выкінуць. Вупыр абмыў свою каханку цалкам і пераапра-нуў у сухую, чистую скураную адзежу. Потым апусціў у сутарэнні, паклаў на матрац, абняў, і яны заснулі райскім сном.

— Марная марнасць, усё марная марнасць, марнатраўства, і ловы ветру і стома духу. Працуеш,

робіш, як найлепш, атрымліваецца найгоршае з магчымага. Піў бы ён кроў, жыў бы вечна. Не, сумна яму, самотна пад поўняю. Цацкі яму давай, цыцкі яму спатрэбліся. Зраблю ўсё, што пажадае-це... Рабом вашым буду... Так і паверыў. Колькі такіх было. Ляжала-адпачывала пад маёю падлогаю. Войска. І дзе яны ўсе?

Дапіўшы спірт да рэшты, Далакопнік абрубіўся, седзячы за столом. Ён салодка храп, паклаўшы лоб на рукі з брунатнымі пальцамі і чорнымі ад зямлі пазногцямі. Ён і чуць не чуў, як крывасмок з крывасмочыхай выпаўзлі з-пад падлогі і ўзялі: ён — цвіkadзёр, а яна рыдлёўку. Далакопнік і ў свядомасць не паспей вярнуцца са сну, бо цвіkadзёр з трэскам увайшоў у цемя і вырваў патыліцу. Вупыр з вупырыхай парвалі-пасеклі старое цела на кавалкі, кавалачкі, шматкі і шматочки.

— Ты выдатна прыдумаў пакоцаць трупаведа на кескі, каб духу ягонага на могілках не было. Цяпер мы гаспадары цемры. І хай хто сунецца — парвём на палосы. А вартоўню смярдзючую спалім, хай думаюць: згарэў стары п'янтос. Зробім яму пекла. Дзяры ягоныя кнігі са спісамі мерцвякоў. Вось так, і пакамеч крыху старонкі, лепей гарэць будзе. Падпальвай у розных кутках. Фіранкі, фіранкі запалі! Пайшло, схапілася, будзе гарэць... Сыходзім.

23.08.2000

КРЫЛЬНИК

Мужчына вырашыў займець крылы. Прыдбаць штучныя — лягчэй лёгкага, ну хоць бы набыць квіток на самалёт. Але яму жадалася мець сапраўдныя крылы з пёраў, як у птушкі ці як у анёла. І ён намерыўся іх вырасціць. Выгадоўваюць жа

людзі Дамавіка з яйка пеўня. Вырасціць крылы, меркаваў аматар палётаў, значна прасцей.

Ён сеў у фатэль і сіала волі пачаў пераўсабляць свае рукі ў крылы. Валасы пачалі пераўтварацца ў маленькія белыя пёркі. І раптам яму стала шкада рук. Займее крылы, а рукі страціць?! Што за жыццё без рук?

Мужчына згаліў валасы з пёрамі. У запале галення ён зрэзаў ўсё чыста, не пакінуў ніводнага валаска на целе. Стаяў пад душ і паспрабаваў вырасціць крылы на спіне, з лапатаک.

Ён сабраў волю, жаданне, геніяльнасць і... Страшэнна разбалелася галава. Жахлівы боль сцёк з патыліцы на хрыбетнік і папоўз долу. Але асноўнае — ён трываў пакуты, бо чуў, як растуць крылы.

Яны выраслі: вялікія, глянцавітыя, перапоначныя... А разам з крыламі выраслі рогі і хвост.

11.09.2000

МІЛІЦЫЯНТ

Каханкі павярнулі са светлага праспекта ў цёмны двор. Мужчына пацалаваў жанчыну. Яна расшпіліла ягоныя нагавіцы. Ён сціснуў цыцку.

- Будзем тут? — яна пагладзіла чэлес.
- Ты не байшся? — ён загнаў свой указальны палец у похву.
- Каго?
- Міліцыянта.
- А ты?
- Ён, хутчэй за ўсё, апыненца натуралам і захоча, каб ты адсмактала.
- А можа, ён будзе гомік-педзік, і яму спадабаўшся ты? Пагодзішся на секс з мянятам?
- Дзеля цябе я готовы рызыкнуць. А ты?

— Я не супраць, каб ты мяне меў разам з мілі-
цыянтам.

Каханкі займаліся любошчамі на свежым паве-
тры больш за паўгадзіны. Доўгачаканы Міліцыянт
так і не з'явіўся.

23.10.2000

ПАЛЮБОЎНІЦА

Белыя аблачынкі плылі над сінімі гарамі, над
чорным морам, над жоўтай вежаю марпорта. У ка-
ланадзе, за рэстарацыйным столікам ціха раз-
маўлялі закаханыя:

— Ты з ім паплывеш на пароходзе?

— Не хачу гаварыць пра яго, і калі ты скажаш
мне застацца, я застануся.

— Разумею твае сумневы, але не могу сказаць
«застанься».

— Чаму?

— А раптам ён святлейшы за мяне. Можа, на-
дыходзіць шанец змяніць жыццё да лепшага, і ты
выцягнеш з калоды джокера. Калі скажу «застань-
ся», ты пачнеш думаць, што я забіраю магчымасць
шчаслівых зменаў.

— Ён не лепши.

— Адпачнеш, ты больш як год не адпачывала.
Сонца, карабель, мора.

— І як ты можаш спакойна разважаць пра майго
каханка? Няўжо ў цябе зусім няма нянявісці і рэўнасці?

— Рэўнасць — гіпертрафаваны эгаізм. Рэўнас-
ці хапае ў твойго мужа.

— Давай пакінем у спакоі былога мужа. Там
іншшая жонка, новая сям'я.

— Але дзіця ты пакідаеш з ім.

— А з кім пакінуць дзіця? Гэта яго сын. Ён лю-
біць сына і не адмаўляеца ад бацькоўства.

— Ты не сказала мужу, з кім і куды едзеши.

— І табе я дарэмна прагаварылася. А гэта твая дурная манера чытаць чужы нататнік... Нашто было лезці ў мае запісы?

— Каб ведаць, з кім ты паехала. І калі нешта здарыцца...

— Я пакінула ўсе ягоныя каардынаты ў сястры. І калі нешта непрыемнае здарыцца, яна пойдзе да майго былога мужа.

— Вось і я пра тое. Яна пабяжыць да твойго мужа. А я да яго не пайду. Таму мне спатрэбіўся адрес твойго новага каханка.

— Вярні мне візітоўку, — жанчына паклала на абруч белую далонь.

З партманеткі выцягнулася візітная картка новага каханка і апусцілася на патрабавальную далонь. Тая загарнулася, скамечыўшы лісток. А затым жанчына парвала картку на драбнюткія шматкі і ссыпала іх у попельніцу.

— Табе лягчэй?

— Не ведаю, ці лягчэй, проста ў цябе не павінна быць ягонага адреса. І я больш не буду пра яго казаць.

— Пра што мы будзем гаварыць, калі не пра яго? Ты заўтра ўзыдзеш на параход і паплывеш ва-кол сіняга-чорнага мора.

— Няўжо ты не можаш гаварыць пра нешта іншае?

— Магу. Вось я думаю, што кубачак, у які налілі каву, зусім не ведае пра смак кавы. Белыя аблокі, што адлюстроўваюцца ў марской вадзе, ні на каліва не афарбоўваюць тую ваду ў белы колер. Ты можаш пайсці чэрпнуць даланёю мора, і вада як была марскою, так і застанецца ўласна-марскога колеру. Нашы ўзаемаадносіны колеру марской вады. Сягоння яны здаюцца белымі, з-за адбітку аблокаў, але назаўтра ты ўбачыши іх інакшымі. А тваё новае каханне — гэта каханне спалоханай са спалоха-

ным, пераляканай з пераляканым, і таму яно ка-
роткаласое.

— Ты заблытваеш мяне. Ты гуляеш са мною, як
кот з папяровай мышкой. У цябе складаная гульня,
а ў мяне простая. Я еду ў адпачынак з мужчынам,
які прапанаваў мне марское падарожжа. Ты не
прапаноўваеш падарожжаў.

— Памыляешься. Больш за пяць гадоў мы з та-
бою ў няспынным падарожжы. І заўтра з раніцы
я прывяду цябе сюды, у марпорт, і з каланады
буду глядзець, як ты ўздымаешься па трапе на ка-
рабель.

— А раптам мы сутыкнёмся з ім на прычале?

— Скажаш яму, што я твая любімая сястра.

Закаханыя развіталіся каля фантана. Палюбоў-
ніца пайшла збірацца ў марское падарожжа. Яе ка-
ханка вярнулася дамоў. Яна села ў скураны фатэль.
Паставіла перад сабою бутэльку канъяку і пачала
напівацца. Паміж чаркамі яна пісала развітальную
запіску...

*Дарагая і каҳаная. Я вельмі-вельмі любіла цябе.
І цяпер люблю не менш, а, напэуна, больш. Змагац-
ца са сваімі страсцямі і пакутамі мне надакучы-
ла. Адзіны шлях, які мне бачыцца натуральным
і выратавальным, — добраахвотная смерць.
Я адплываю, распłyваюся ў бясконцасці. Асу-
джаць мяне не трэба, як не трэба асуджаць і нико-
га іншага. Паспрабуй зразумець мяне і ацаніць
моі учыні.*

Каханка высыпала на далонь 78 таблетак супа-
кальнага. Праглынула іх і запіла рэшткамі канъя-
ку. Апошняе, што яна бачыла перад тым, як за-
плющчыць вочы, — святло лямпы праз пустую бу-
тэльку.

Перша жыццё Каханкі скончылася, святло
згасла. Пачалося другое жыццё. І, як кожнае жыц-
цё, яно пачалося з пакутай.

— Глынай шланг. Вось так. Выдатна.

Доктар праз лейку наліў поўны страўнік вады.
Каханка скурчылася, і вада вылілася ў ванну.

— Выдатна. Цяпер яшчэ раз. Колькі ты з'ела таблетак? Колькі?

— 78, — ледзь выгаварыла Каханка.

Горла і стрававод балелі ад гумовага шланга.

— Давай яшчэ прамыемся, а потым з'ездзім у бальніцу.

— Я не хачу ў бальніцу.

— Ніхто не хоча ў бальніцу. Сяброўка паедзе з табою, я дазволю.

Толькі цяпер Каханка ўбачыла ў цемры калідора сваю Палюбоўніцу.

У бальніцы іх пасадзілі на жорсткія драўляныя крэслы і сказалі чакаць.

— Смерць любіць праехацца на машыне «хуткай дапамогі», — здрэнцевым языком прамармытала Каханка.

— Нараджэнне таксама любіць катацца на машынах з чырвоным крыжкам.

Да жанчын выйшаў лекар у скамечана-белым каўпачку.

— Ну, хто тут жыць не хоча?

— Усе хочуць жыць, — як змагла цвёрда сказала Каханка.

— Цудоўна. Жыццё цудоўнае. Мы пойдзем да мяне і пагаворым пра цуды жыцця. А вы тут пачакайце, — лекар паклаў руку на плячо бляклай жанчыны, якая паспрабавала ўстаць.

— Дык што такое здарылася?

У кабінцы было халодна.

— Мужчына пакінуў мяне. Я выпіла супакаяльнае. Спахапілася. Патэлефанавала сяброўцы. А цяпер шкадую пра тое, што здарылася.

— Гэта з вамі ўпершыню?

— Так.

— Вы разумееце, што зрабілі памылку?

— Вядома.

— Тады сядайце за мой стол і пішыце. Я, прозвішча, імя, імя па бацьку... Напісалі? Дата, месяц, год нараджэння, спрабавала здзейсніць самазабойства, але своечасова зразумела ўласную памылку і абяцаю — больш гэтага не рабіць. Падпісалі? Можаце ісці.

Каханка з Палюбоўніцаю выйшла з лякарні ў ветраную ноч. Ёй стала добра, так добра, як ніколі ў жыцці.

27.11.2000

АПЕРАТЫЎНІК

Пятніца. Вечар. Пасляпрацоўны эйфарычны настрой.

Мужчына шпацыраваў паўз рэстарацыю «Іспанскі куток». Ніякіх пэўных планаў не меў, а таму ўзрадаваўся, калі сутыкнуўся з бытым аднакласнікам. Не бачыліся яны гадоў з дзесяць.

— У маёй цешчы — дзень нараджэння, я цябе запрашаю! — аднакласнік гэтаксама не хаваў радасці. — Ненавіджу цешчу. Добра, што ты трапіўся на дарозе. Будзе з кім выпіць і пагаварыць за столом.

— А хто яшчэ будзе на цешчынай пагулянцы?

— Свае. Я, ты, жонка і цешча. Пятніца. Вечар. Пасядзім, пабалдзеем.

У крамянатварай гандляркі набыўся агромністы букет малінава-чорных цюльпаноў, і мужчыны пайшли адзначаць цешчын дзень. Сказаць, што тая ўзрадавалася нечаканаму госцю, будзе няпраўдаю, але асаблівай незадаволенасці не вызывала.

Хоць закусак з прысмакамі быў поўны дом, пасля выпітае пляшкі мужчына добра захмялеў. Имянінніца з дачкою сышлі спаць, а былы аднакласнік

прапанаваў пайсці на вуліцу і працверазіцца на чэрвеньскім паветры.

Мужчыны выйшлі ў начны горад. Ахмялелы зяць як сядзеў за сталом у спартовым строі і хатніх пантофлях, так і выйшаў на двор. Мужчына быў упэўнены, што той дойдзе да таксовачнага прыпынку і вернецца. Але зяць улез у машыну на пярэдняе сядзенне і загаварыў да шафёра:

— Зямляк, у цябе бутэлечка ёсць? Мы тут крыху ўмазалі, а цяпер вырашылі да дзевак матануць. А без гарэлкі ў дзевак не той смак.

— Няма ў мяне спіртнога, — сквапным голасам азвайся вадзіла.

— Не пакрыўдзім мы цябе. Знойдзеш паліва, адвязеш да блядзей, і пятнаццаць баксаў твае. Думай, зямляк, прыкідтай.

— Гроши пакажы! — у кабіне запалілася лямпачка.

Да віславусага твару паднеслася рука з веерам даляраў.

— У бардачку вазьмі пляшку, а да натыканак тут недалёка. Бабы, скажу табе, найвышэйшага гатунку. Сам бы кож...

— Нешта твой бардэльчык не адчыніецца. Замок заклініла.

— Быць не можа. Дай я гляну.

Віславусы пацягнуўся да бардачка. Сталёвы абрэнчык наручнікаў абхапіў ягонае запясце, а другі такі ж самы зашчыкнуўся на стырне.

— Што, гніда, папаўся? Гарэлкай ён прыгандллёўвае, сутэнёрам падрабляе. Ты, сучы сын, ведаеш, з кім справу маеш? Га? З Аператыўнікам. Зараз мы ў аддзяленне паедзем, пратакол складзём. Сядзеш ты ў мяне, цешчаю клянуся, сядзеш.

Мужчына зусім не чакаў такога віражу. Ён ведаецца не ведаў, што ягоны аднакласнік вывучыўся на Аператыўніка. Удзельніцаць у пасадцы таксавіка за бутлегерства ён зусім не планаваў.

- Сканчай тэатр. Ідзі дамоў, працверазей.
— Не хвалюйся. Ты толькі да аддзялення са мной даедзеш, а там я ўсё сам зраблю. Паехалі на Карла Маркса.

Таксоўка спынілася каля параднага пад’езда высокастольнага дому. Дзверкі можна было адчыніць. И мужчына з неверагоднай палёгкаю вывалиўся на вуліцу, бо ўсю дарогу здавалася, што побач з ім на заднім седале сядзіць амаль празрыстая рагатая пачвара чорна-слівовая колеру, сядзіць, маўчиць, пазірае і прыслушоўваеца. Паскардзіцца Аператыўніку, а тым больш таксавіку, мужчына не наважыўся, збаяўся, што тыя пaeудуць не на Маркса, а ў Навінкі — да псіхаў і дактароў, дзе і пакінуць таго, хто бачыў нячысціка. Мужчына выбраў матэрыялістычны шлях развіцця начных падзеяў.

Аператыўнік прышпіліў затрыманага да сябе і загадаў мужчыне йсці побач, нібыта сабаку. У смярдзючым памяшканні па старунка мужчына працверазеў канчаткова, яму зрабілася гідка ад свайго ўдзелу ў мяントоўскіх гульнях.

— Пайду я, позна, дадому трэба, жонка хвалюецца, — схлусіў ён, бо ніякае жонкі ніколі не меў.

— Чакай, зараз разам пойдзем, — цвяроза і сур’ёзна запэўніў Аператыўнік, — сядай вось на гэтае крэсла...

Не паспей мужчына апусціцца на прапанаванае седала, як наручнікі прымацавалі яго да батарэі.

— Ты ў мяне сведкам па справе пойдзеш, а не дадому, такі твой лёс.

— Не пойдзе ён ніякім сведкам, — упэўнена загаварыў таксоўшчык, — не сфаstryгуеш ты супроць мяне справы, і ведаеш чаму? Таму што я сам у мяントоўцы дваццаць гадоў праслужыў.

— Дык ты — мент? А я думаю, што ты такі спакойны. Я на яго абрэнчыкі, а ён хоць бы хны. Што ж ты, баця, адразу не сказаў, што ты свой?

- Паглядзе́ць хаце́ў, як маладыя працую́ць.
— Ну і як?
— Так, як і мы, са смякалкаю. Ты свайго сябрука
ад батарэі адшпілі, мулка яму ў наручніках.
Субота. Раніца. Мярзотны настрой, і галава рас-
колваеца напапалам.

30.12.2000

ЧЫТАЧКА

Голая жанчына ляжала на жываце і чытала газе-
ту. Такі нацюромт. Галадупая разлеглася ўпоперак
раскладной канапы. Белая, як цеста. Такіх толькі
мясіць з раніцы да вечара. Што можа быць лепей за
замешванне чалавекароднага цеста?

А яна захапілася газецинаю. Наогул, газета
і жанчына — рэчы мала сумяшчальныя, зусім,
блін падгарэлы, не сумяшчальныя. Асабліва калі
цётка без апранах, а газета нясвежая. І вось раскі-
нулася на ўсю шырыню канапы і водзіць пазірал-
камі па крывулях.

— Ты што робіш? — мужчына агрэсіўна так
навіс над Чытачкаю.

— Праглядаю тваё інтэрв'ю, — яна гаварыла да
пакамечанага аркуша з вялізным фота мужчыны.

— Выкінь ты гэту дрэнь. Паскудна глядзе́ць, як
голая баба чытае газецину...

— А мне цікава, што ты думаеш...

— А ты думаеш, што я гавару тое, што думаю...
Хрэн. Я кажу тое, што надрукуюць. Адной газете
трэба палітыка, і я вярзу пра рэжым, другой трэ-
ба пра паэзію чыстае красы, і карэспандэнтка
запісвае пра велич мастацкага слова. Ніякай
праўды ў газетных радках няма і быць не мо-
жа, — мужчына схіляецца і прагна цалуе спіну,
дупу і сцёгны.

— Дык гэта цынізм — даваць ілжывую інфармацыю. Пачакай, пачакай... Я хачу дачытаць, — жанчына спрабуе адвесці мужчынскую руку ад похвы.

— А я хачу замясіць з табой цеста, — мужчына вырваў і падраў на шматкі сваё інтэр'ю з каляровым партрэтам. — Што можа быць больш прыемнае за тэмпераментнае замешванне чалавекадайнага цеста? Хай усе газеты ў свеце выйдуть з чыста-белымі аркушамі. Не зменіцца ні фуя. А мы з табой, я з тваёй найбляйшай у свеце сракаю ма-гу стварыць новага чалавека.

Мужчына прыпаў грудзьмі да жаночае спіны і распачаў мясіць цеста.

15.01.2001

ХВАРАВІЧКА

Тэлефонны званок парушыў спакойную раніцу.

— Як ты сябе адчуваеш? — жаночы голас трымцеў.

— Выдатна, — злёту адказаў мужчына.

— Выдатна?

Недавер прымусіў яго зрабіць паўзу.

— А чаму ты перапытваеш? — насцярога пра-гучала ў пытанні.

— Проста так, — як мага спакайней прагава-рыла яна.

— Не, ты скажы, чаму цябе цікавіць маё здароўе?

— Таму, што мой муж сказаў, што я яго ўзнагародзіла венерычным захворваннем! Адпаведна, я падумала пра цябе.

— Толькі пра мяне? — з'іранізаваць не атры-малася.

— Толькі пра цябе! — з горкай крыўдай рэзну-ла жанчына.

- А муж твой дакладна хворы? — хваляванне прыцішыла мужчынскі голас.
- Так, ён прытгараніў дахаты торбу лекаў.
- А ты хадзіла да доктара?
- Хадзіла, — за словам пацягнуўся ўздых.
- І што? — падштурхнуў ён яе.
- Заўтра будуць вынікі аналізаў. Як бы там ні было, а табе варта наведаць лякарню.
- Калі?
- Неадкладна! — выгукнула Хваравічка.
- У твайго самца СНІД? — злосць закрасавала ў абрэвіятуры.
- Супакойся, — па-мацярынску сучешыла ка-ханка.
- А я, чорт, не хвалююся. Скажы, бля, нашто мне хвалявацца, бля, з якой, бля, нагоды? Пранцы? Трыпер? Так. Сіфон?! Трапак?
- Так.
- Пранцы?! Ё-маё праз калена...
- Не! Супакайся, трывер. Толькі трывер... І ён проста лекуецца...
- Выдатна! Лекуецца-невылекуецца-хуекуецца... І твой блудлівы кнур кажа, што ты яго заразіла, а цябе заразіў я. Ну, сям'я! Прабачайце, рагатыя чэрці! Рагатыя! Добра, еду да лекара.
- Тэлефонны званок уварваўся ў дзённую мітусню.
- Ты хадзіла ў лякарню? — амаль лагодна загу- чаў мужчынскі голас.
- Вядома, — павольны сум выліўся са слухаўкі.
- Што сказаў? — паахавальна ўдакладніў ён.
- Ёсць трывер, — ціха, нібыта па сакрэце, па- ведаміла яна і дадала: — А ў цябе?
- Заўтра даведаюся і ператэлефаную.
- Тэлефонны званок пабурыў вечаровую цішуну.
- Я на ганку лякарні. Чуеш мяне? — бадзёра крывачаў мужчына.
- Чую, — маркотна азвалася Хваравічка.
- Трыверу не знайшлі! А я настойваў! Казаў па-

шукаць... А лекар — няголены мудзіла з белымі вачыма — праслухаў нашу гісторыю і сказаў, што та-
кое бывае нячаста, але здараецца. І я, каханыя мае,
зусім не злуюся на вас. Ні на цябе, радасць мая, ні
на твайго секс-асілка. У мяне, дзякуючы вashaе
сям'і, выдатны настрой. Трыпер-пер-тоцын, на-
цын-тацын, вер-вер сале, херцын-мерцын, шышка
з перцам... Цудоўны вечар. Данцын-грыпцын, гоп-
ха-ха... За чэлес цягнуць мерцвяка...

Тэлефонная слухаўка заплакала.

20.01.2001

КАТАВАЛЬНІЦА

— Што ж ты, гад, не ясі? Паглядзі на сябе... Ру-
кі — нітакі, ногі — нітакі, на твары — адны во-
чы... Які ты мужчына? Рахіт! Еш! — удар матчынай
далоні прыпаў на віхрастую патыліцу.

Хлапечы тварок зморшчыўся, як той яблык
у печы. З носу выскачыў празрысты, як сляза,
смаркач.

— Не хачу есці. Я раніцай добра пад'еў.

— Раніцай ён еў... А цяпер — абед. І пакуль не
з'ясі суп, у школу не пойдзеш. Чуеш, здыхляк? —
Мажная Катавальніца, апусціўшыся на зэ达尔
у перадпакоі, пачала ўсцягваць на круглу лытку
чорны бот.

— Мамачка, я прыйду са школы і з'ем увесь суп
і ўсе фрыкадэлькі. Чэсна слова, — хлопец вывудзіў
з талеркі мяккае цельца фрыкадэлкі і закінуў у кі-
шэнь школьнага пінжака.

— Ты каго надурыць хочаш? Га? Зноў абед ва-
унітаз спусціш? — Катавальніца нафарбавала вус-
ны ў хімічна-чырвоны колер. — Я працую, зараб-
ляю на кавалак хлеба, а ён ежу ў памыях топіць...
Еш, я сказала. Думаеш, як твой бацька, грузчыкам

у трамейбусным дэпо працаца? Не выйдзе. Будзеш у мяне есці і вучыцца. А то лупане, як бацьку, токам, і твой сынок байструком гадаваца будзе. Што ж ты, паскудзіна, робіш? Што ж ты суп у чару-піну выліваеш?

Хлапчанё з пустой талеркаю ў руках уцягнула галаву ў плечы. Рука Катавальніцы ўчапілася за каўнер пінжака і перакруціла яго так, што ў дзіцяці перацяла дыхаўку. Талерка выслізнула з пальцаў, бразнулася аб падлогу і разляцелася на два кавалкі.

— Прыбыю гада! Божа, няма больш моцы здзекі трываць... Вось жа вырадзіла гаўноока сабе на пакуты. Прыйбірай падлогу і піздуй у школу.

Катавальніца ахінулася плашчом мышынага колеру і ў парозе амаль спакойна сказала:

— Фрыкадэлькі з кішэні павымай, не забудзся, а то ў класе зноўку смяяцца будуць.

У трамейбусе нейкі кволы студэнцік, зачытаяўшыся канспектам, выпадкова наступіў на бліскучы бот Катавальніцы. Тая нібыта незнарок крутнулася і саданула локцем па скабах так, што адна рабрына трэснула і зламалася. Той трэск пачулі ў трамейбуснай гамане адно зблелы юнак і няўрымслівая Катавальніца. Сагнуўшыся, трymаючыся за паранены бок, студэнцік прабраўся да выхаду і выпаў на першым жа прыпынку.

Задаволеная Катавальніца паехала далей, на працу ў турму. Яе чакаў кароткі, як пісталетная руля, працоўны дзень. Такія кароткія працоўныя дні выпадаюць ёй па графіку не часцей, як раз на паўгода. Звычайна даводзіцца заступаць на дзяжурства праз дзень на цэлых дванаццаць гадзінай, наглядаць за сранымі злачынцамі і перажываць, ці не галодны яе адзіны-любімы сыначка. А гэты дзень — адметны. Яна заўважыла, што ў такія дні стаіць найцудоўнейшае надвор'е. І цяпер сярод лютага шэрэя адліга змянілася на со-

нечны ранак з лёгенькім марозікам. Снег вясёла папіскаў пад яе вайсковымі ботамі. Яна дакладна ведала ўсё наперад. Яна пад роспіс атрымае пісталет і шэсць патронаў. Разбярэ, пачысціць і збярэ яго. Пачакае, пакуль арыштантам разнясць посны харч. Пройдзе калідорам да камеры, зайдзе, хаваючы за спінаю зброю. Спытае, ці смачны абед... Для прыліку, каб зубы загаварыць. А потым ва ўпор расстряляе гадзіну. Гэта ў кіно ім чытаюць прысуд. Гэта ў тэлесерыялах асуджаным на смерць прапаноўваюць выпаліць цыгарэтку. У рэальнасці ён здохне з непражаваным кавалкам хлеба ў роце.

Катавальніца цудоўна памятае ўсіх сваіх ахвяраў, усіх гэтых расстряляных яе рукою рэцыдывістаў. І сумленне яе не мучыць. З чаго? Ёй трэба адной хлопца на ногі паставіць. Каб хто ведаў, як цяжка адной гадаваць дзіця!..

11.02.2001

ЖУРНАЛІСТКА

Таксоўшчык заблакаваў дзвёры ў машыне.

— Вось гроши, — жанчына дастала 5000.

— А мне твае гроши не трэба...

— А што, што табе трэба?

— Здымі штаны, я пацалую твае калені.

— Лепш вазымі гроши.

— Не, лепей пацалую калені.

— Ты не пацалуеш мае калені, я не здыму штаны. Я запомню нумар тваёй машыны, і ў цябе будуць вялікія непрыемнасці. Вось паглядзі сюды. Бачыш? Гэта міжнароднае журналісцкае пасведчанне. Заўтра з раніцы да вас у таксапарк прыедзе тэлебачанне.

— Давай гроши.

— Дзверы разблакуй.
Жанчына кінула 5000 рублёў на сядзенне і вый-
шла ў марозную ноч.

09.03.2001

КАРЦІНШЧЫК

У васемнаццаць хлопцу да смерці заманулася стварыць карціну. Не малюнкі алоўкам крэмзаць, не эцюды дробнафарматныя пісаць, а зрабіць алейнымі фарбамі на льняным палатне найвы-
бітны шэдэўр. Жаданне, канешне, не супала з маг-
чымасцямі. У пакойчык, дзе жыў мастак, ледзь змясціўся пайтараметровы падрамнік. Хоць ду-
малася пра ўдвая большы фармат. Галоўнае —
праца пачалася.

Па ўсіх канонах старажытных майстроў Кар-
ціншчык намаляваў абрывы вугалем. Прапісаў цені
тонкім слоем разбаўленай шкіпінарам умбрыстай
фарбы, а свято выклай густымі мазкамі. З кожным
новым сеансам фарбы накладалася на паверхню
зяністага палатна болей і болей, пакуль не назбі-
ралася таўшчынёю ў палец. Фарбы шмат, а вынік
мізэрны. Карціншчык не згубіў самакрытычнасці
і сашкроб, зрэзай, садраў усё чыста на газету і спус-
ціў у смеццеправод.

Працэс накладання і абdziрання цягнуўся меся-
цы са два. Ён бы ішоў і тры і чатыры, каб не выпа-
дак з выкладчыкам.

Якраз у той час Карціншчык мусіў зацвердзіць
эскіз будучай дыпломнай працы — эцюд на тэму
ідylічна-ідylічнага вясковага жыцця. І ён пас-
тавіў перад вачыма экзаменатораў акварэль,
на якой насаты селянін мянціў касу, а ягоная дзя-
блкая жонка раскладала ў цяньку пад вярбою абед.
Экзаменаторы ўхвалілі выбар тэмы. Карціншчык

ужо сыходзіў, калі ягоны непасрэдны выкладчык загадаў затрымацца.

— Шаноўныя экзаменатары, я цудоўна ведаю здольнасці гэтага студэнта. Ён нас шальмую. Паказвае нам адно, а сам таемна робіць зусім іншае. У яго такая манера паводзінаў — у апошні момант прадэманстраваць зусім іншае і паставіць нашую мастацкую вучэльню ў няёмкае становішча. Таму я прапаную не зацвярджаць гэты, хай сабе і таленавіты, эскіз, пакуль ён не прызнаецца ў сваіх намерах і не прынясе тое, што хавае. А найгaloўнае — мы павінны пачуць расказынне. Ты чуеш, што я кажу?

Значна пазней Карціншчык зразумее і асэнсue правакацыйны цынізм сказанага. А тады ён быў прыгаломшаны і папаўся ў пастку. Замест таго, каб з усіх сілаў выдзірацца з пятлі, ён заціснуў яе ту-жэй. Карціншчык прызнаўся:

— Даруйце, — замармытаў ён, — я толькі пачаў працу над палатном. Яно сырое, ва ўсіх сэнсах. Там няма на што глядзець. І рабіў я карціну выключна для сябе. У мяне не было жадання некага падмануць альбо зняважыць...

Выбачаўся мастак доўга, блытана і няздарна. Экзаменатарам надакучыла слухаць вербалную дрыснню. Яны загадалі прывезці і паказаць карціну.

Студэнт на таксоўцы злётаў па шэдэўру.

— Не карціна, а гаўно з пяском, — секануў выкладчык.

Карціншчык пачуў смурод, які сыходзіў ад гнілых выкладчыцкіх вантробаў. Пра гэты малапрыемны пах яму казала аднакурсніца, да якой спрабаваў заліцацца шасцідзесяцігадовы кнур. Ён запрасіў яе ў майстэрню, напаіў шампанскім, а потым скапіў за цыцку і паспрабаваў пацала-ваць. Дзяўчына выцерабілася з юрлівых абдым-каў сівога распусніка і шуснула за дзвёры. Выкладчык абразіўся, пачаў помсціць не толькі га-

нарыстай дзеўцы, а і яе хлопцу, кім і быў на той момант Карціншчык.

Экзаменатары падхапілі дыскурс, пазначаны выкладчыкам. Песімізм, нягоднасць, драбнатэм’е, апалітычнасць, шэррасць... Карціншчыку плявалі ў душу. Плявалі і размазвалі сліну падэшвамі брудных чаравікаў. Мастак зрабіўся падманшчыкам, няздарным хлусам, цынічным манюкам, амбітным Нарцысам і ганарыстым жлабом.

Толькі Карціншчык не скіс, не паглыбіўся ў нетры самапрыніжэнняў і не захлынуўся ў дэпрэсійных хвалях. Ён лягта ўзлаваўся на педагогаў, занатаваў іх імёны ў чорны спіс асабістых ворагаў. Вярнуўся да жывапісу і паўнавартаснага полавага жыцця са студэнткай-аднакурсніцай, да якой падкочваўся смярдзючы выкладчык. У адзін з актаў, калі дзявочыя лыткі ўпіналіся ў хлапечыя ключыцы, а чэлес заглыбіўся ў похву на ўсю даўжыню, аднакурсніца папрасіла Карціншчыка падараваць ёй шэдэўр. Адмовіць не выпадала. Яна сышла ад яго з палатном, загорнутым у непразрыста-шэры цэлафан.

З таго дня праплыло чверць стагоддзя. Карціншчык даўным-даўно адмовіўся маляваць шэдэўры памерам большым за манітор. Аднакурсніца выйшла замуж за нейкага замежніка, прадала кватэру разам з канапаю, над якой доўгі час вісеў шэдэўр, і з'ехала ў Мексіку. Карціна прапала. Яна знікла для ўсіх, акрамя Карціншчыка, які ў настальгічныя хвіліны згадвае, як маляваў музыкаў.

Заманулася напісаць аркестр. Духавы mestачковы аркестрык у вечаровы летнім асвятленні ад нізкага сонца. Падобныя аркестранты граюць на правінцыйных вяселлях гучныя полькі, але гэтыя ж музыкі выконваюць жалобныя маршы на пахаваннях. Звычайна, калі глядзіш на выяву з музыкамі, дык адразу бачыш, ці ў міноры, ці ў мажоры яны працуюць. А Карціншчык хацеў намаля-

ваць аркестр так, каб у залежнасці ад настрою гледача яны гралі ці нешта бадзёрае, ці нешта сумнае. Ён нават мелодыю для яго прыдумаў, калі танец «сем сорак» плаўна пераліваўся ў шапэнаўскі марш, а марш ператвараўся ў танец, і так да бясконцаці. Таму і перапісалася несупынна карціна. Таму і пераходзіла з ўплай гамы ў халодную, з гарачых чырвоных у сцюдзёныя зялёныя, з блакітных празрыстых у шчыльныя жоўтыя. Сем мужчын у розных узростах, ад хлопчыка да дзеда, пад рытм з вялізнага барабана выдзімалі мелодыі на розных духавых інструментах, ад флейты да гелікона. Скончылася пісанне карціны тым, што яна амаль страціла колеры, яна зрабілася падобнай да чорна-белай выцвілай на сонцы фатакарткі. Толькі дзе-нідзе засталіся краплі ружовага колеру, рыхтык разбаўленая спіртам і размазаная па скуры кроў.

09.08.2001

ШАФНІК

Муж вярнуўся з камандоўкі на дзень раней. Тысячы эратычных показак пачынаюцца менавіта гэткім сказам. Палова сюжэтаў знітоўваецца ў падобных гісторыях з шафою. Бо ў шафе муж знаходзіць палюбоўніка распуснай жонкі. Палюбоўнік, канешне, ні ў якім разе не прызнаецца, што ён настаўляў рогі наўнаму камандоўніку. Ён называе сябе моллю, ці пінжаком, ці вадаправоднікам і, канешне, хлусіць. Часам жонка-распусніца здзіўляецца наяўнасці ў шафе палюбоўніка не менш за мужа-раганосца. И ніколі яна не прызнаецца, што істота з полавымі прыкметамі мужчыны, знойдзеная ў шафе, — яе каханак. Раслумачыць гэта можна тым, што жанчыны на-

огул не схільныя да прызнанняў, пакаянняў і раскаянняў, яны хутчэй пагодзяцца сысці жыўцом у пекла, чым прызнацца ў здрадзе. І гэта тлумачэнне было б асноўным, каб не наяўнасць Шафніка. У татальнай большасці падобных здарэнняў ніякіх палюбоўнікаў у шафах няма. Раўнівец расхінае дзверцы і бачыць Шафніка. Той бессаромна выходзіць насустроч. Раганосец толькі таму раганосец, што захацеў ім стаць. А Шафнік, як і ўсе падобныя істоты з роду Дамавікоў, здатны прыняць ablіччу гаспадара дома. Карацей, муж бачыць істоту, вельмі падобную да сябе. Тут трэба пазначыць яшчэ адну выразную дэталь. Жанчыны, калі ѹ знаходзяць сабе пастаянных палюбоўнікаў, якія набіраюцца нахабства качацца ѹ сямейным ложку, дык выбіраюць самцоў, падобных да мужа. Часцяком яны і самі блытаюцца і называюць каханкаў мужавым імём. Горш, канешне, калі муж чуе імя каханка, але гэта гучыць нячаста. Таму Шафнік і мае такое ўніверсальнае ablіччу мужа-палюбоўніка. Але ёсць у ім асаблівасць, якая страшэнна здзіўляе жанчыну. У адрозненне ад прататыпаў, ён заўсёды чысцотка апрануты. Сарочки на ім накрухмаленыя, нагавіцы адпрасаныя, вузел на гальштуку тугі і акуратны. Калі ж ён з'яўляецца голы, дык вымыты, паstryжаны, наадэкалонены, з абрезанымі пазногцямі. І галоўнае, чэлес у яго стаіць на ўсю моц. Глядзець на яго — адно замілаванне. Пакрыўдзіць Шафніка амаль немагчыма, зняважыць яго — тое самае, што вывернуць вядро са смеццем сабе на галаву. Можна. Але нашто? Шафнік увасабляе ідэал знешняй чысціні і ўпараткаванасці мужчынскага ablічча. Ягоны выхад — пратэст супроты неахайнасці, неўпараткаванасці і бруду ва ўласным доме і канкрэтна ў шафе. Ён ніколі не з'явіцца, калі вондратка і бялізна будуць чистыя і адпрасаныя, калі кожная реч займае

сваю паліцу або плечыкі. Трымай у парадку шафу, і ніколі не трапіш у трагікамічную сцэну, вярнуўшыся з камандоўкі на дзень раней.

12.08.2001

ВЯРТАНКА

У мужчыны памерла жонка. Звычайна здарецца наадварот: жонкі жывуць даўжэй за мужоў. Тут яна сышла ў зямлю раней за яго. Усё з-за драбязы. Шаравалася ў лазні новай жарсткаватай вяхоткаю і сарвала радзімку на жываце. У распаранасці нават болю не пачула. Заўважыла, бо кроў пайшла. Ранка прамылася і прыпяklася духамі. Хто б думаў, што карэнъчык ружовай радзімкі перародзіцца ў чорную смерцядайную хваробу. Ракавая пухліна пусціла метастазы ў надстрайніковую залозу. Калі спахапіліся, жанчына была ў неаперабельным стане. За які месяц пасля лазні яна згасла. Муж, яшчэ не стары мужчына, страшэнна перажываў. Лётаў па лякарнях, аптэках, акадэміях — кансультаваўся. Марна. Расчараўшыся ў дактарах і навуковай медыцыне, ён пачаў абыходзіць народных цалільнікаў, гадалаў, астролагаў і ведзьмакоў з вядзьмаркамі, але і дзеці цемры не дапамаглі. Давялося купляць крыж і труну, замаўляць вянок і везці жонку на могілкі. Пахаванне мужчына памятаў кепска, бо адразу, як пачуў пра смерць адзінага любімага на свеце чалавека, пачаў піць горкую. Запой цягнуўся акурат восем дзён. На дзевяты, зранку мужчына прачнуўся цвярозым і здаровым, як падавалася яму. Наведаўшы жончыну магілу, ён прыбраў звялыя кветкі, занёс на сметнік папсаваны дажджамі вянок, акуратна паставіў партрэт пад крыжам. І ў добрым настроі вярнуўся дамоў. «Наспэў час пачаць новае жыць-

цё», — думаў мужчына, седзячы на гаўбцы і смокчучы самавітую цыгару.

— Ніякага новага жыцця, — загучаў жончын голас.

Цыгара выпала з рота перапуджанага курсца і прапаліла святочныя нагавіцы. Ён механічна схапіў вуглі пальцамі і пачаў тушыць, расціраючы пякучы тытунь. Пальцы паکрыліся пухірамі, як і нага пад прадзіраўленымі порткамі.

— Гэта табе за думкі здрадніцкія, — засмяялася нябачная жонка.

Мужчына пабег у прыбіральню і памачыўся на мутна-малочныя пухіры. Палягчэла. У варэльні ён разбіў яйка і змазаў апёкі слізкім бялком.

«Дапіўся да галасоў. Так і да зялёных чарцей не-далёка. Ні краплі болей. Ні піва, ні віна. «Цвярозасць уратуе свет!» — казаў Цыцэрон, і меў грамадзянін Рыму рацью. Я не стары, нармальны, поўны сілы мужчына, магу спакойна пачаць но...»

— Ніякага новага жыцця ў цябе не будзе. Як жыў са мной, так і будзеш жыць.

Праз адчыненая на гаўбец дзвёры мужчына ўбачыў жонку ці нешта вельмі падобнае да жонкі. Яна венікам замятала на шуфлік парэшткі рас-трыбушанай цыгары. Можна было падумаць, што жанчына не памерла, што мужчына прагаворваў свае думкі ўголас, каб не адна дэталь. Жанчына прыбірала гаўбец са шчыльна заплюшчанымі вачымі. І ў варэльню, да вядра са смеццем яна ішла з закрытымі вачымі. Векі не прыўзняліся і тады, калі яна вярнулася ў залу і прысела на край канапы.

«Як бы яе вяр...»

— I не думай. Я ўсё бачу, разумею, адчуваю і чую лепш за цябе.

«Сакрэт?»

— Ёсць. Але табе не так лёгка будзе яго разгадаць.

— Але ён ёсць! — узрадаваўся муж.

«Ёсць!» — голас Вяртанкі прагучай рэхам у свядомасці мужчыны.

— І ён тут, недзе побач, у нашым доме, інакш ты б не вярнулася сюды, да нас, да мяне, — мужчына мітусліва заазіраўся.

Вяртанка, наадварот, уся збялела, аслабла, легла на канапу і склала рукі на грудзях, рыхтык нябожчыца.

— Не спі, не спі! Скажы таямніцу. Чаму ты вярнулася? Што я зрабіў не так? Крыж крывы? Труна мулкая? Магіла неглыбокая? Што, ё-маё, не так? — верашчаў муж, і слёзы цяклі па твары, неголеным дзеяць дзён.

Вяртанка маўчала. Толькі на завостранай дзюбцы белага, як апёкавыя пухіры, носа выступіла крапля трупнага соку.

Збянятэжаны муж пераварочваў дом дагары на-гамі. Адчыняў шафы і выкідаў на падлогу адзежу і бялізну. Хапаў з паліц кнігі і дзёр іх на шматкі. Пабіў тэлевізар і радыёпрымач. Патрушчыў CD і касеты. Паразбіваў посуд у варэльні. Папераварочваў мэблю. Часам яму падавалася, што Вяртанка варушыцца і кліча яго. Прыбягаў да канапы і знаходзіў нябожчыцу ў tym жа непрытомна-скамяnelым стане, з кропелькамі трупнага соку на твары і руках.

Дом ператварыўся ў сметніцу.

«А калі хто зойдзе, што скажу? Засумаваў і выка-паў цябе з магілы? Так? Не адказваеш? Маўчыш?»

Мужчына да слёз пашкадаваў сябе. Ён сядзеў на падлозе, каля ног Вяртанкі, і плакаў доўга, безнадзейна і неспатольна. Але ўсё мае пачатак і канец. Слёзы выплакаліся. Вочы высахлі. Мужчына пра-вёў даланёю па няголенай шчаце і вырашыў па- чаць новае жыццё і перш-наперш пагаліцца.

Сярод друзу, у лазенцы ён знайшоў цюбік з крэмам і брытву. Намыліўши твар, хацеў быў

зірнуць у люстэрка, але на тым вісеў цёмны ручнік. Мужчына сарваў анучу і пабачыў замест сябе Вяртанку.

— Закрый люстэрка! — не раскрываючи вуснаў, загадала яна.

Муж нібыта і хацеў падпарадкавацца жонцы-нябожчыцы, але ў апошні момент развярнуўся і брытваю разваліў ёй горла напалам. З раны пачякла густая земляная кроў. Вочы Вяртанкі расплющыліся, у пустых вачніцах зеўрыла тлустая зямля. Мужчына зазірнуў у калодзеж смерці і страціў прытомнасць.

Прахапіўся ён ад пякучага казытання на шчоках і падбароддзі. Крэм для галення высаах і сцягнуў скuru. Мужчына старанна абмыў твар гарачай вадою і абышоў дом. Вяртанка пакінула яго.

Яна больш не турбавала мужа, толькі на саракавы дзень, з раніцы, калі мужчына зразаў недаголенныя валаскі пад самым носам, нешта празрыста-шарае, лёгкае, як пара, праплыло па люстэрку. Ён не заўважыў гэтага, прыняў за вільгаць ад уласнага дыхання.

15.08.2001

ЛІТМУРЫН

Літаратурны Мурын наважыўся перарабіцца ў пісьменніка. Захацеў з рабства выпаўзіці на свабоду. Дзеля падтрымкі баявога духу ён выцягнуў з лядоўні паўлітроўку, наліў стограмовік, заглынуў, зморшчыўся і закапаў у чырвоныя, па-трусінаму, вочы штучныя слёзы.

Зарганізаваўшы ў кампутары новую папку пад назвой «vajna», Літмурын пачаў баявия дзеянні. У ахмялелых мазгах круціліся злосныя думкі. Яны складаліся ў наступны план...

«Галоўныя ворагі: рэдактары, выдаўцы і распаўсюднікі. Яны абкрадаюць мяне, чытачоў і дзяржаву. Іх трэба выкрыць і пасадзіць у турму. Тады я выйду напрасткі да сваёй шматмільённай аўдыторыі, стану вялікі... А я і так не малы! Вялікі-вялікі... Мяне пачнуць запрашанць на радыё, на TV... Журналісты засыплюць мяне пытаннямі для інтэрв'ю ў наймаднейшых часопісах. У мяне будуць грошы, шмат грошыкаў, тысячи, тысячи, ты...»

Мінітор хістануўся, захваляваўся і распільўся ў трусіных вачах Літмурына. Ён страсянуў кораткастрыжанай сіаватай маленъкай галавой.

«Ворагі — ясна. Іх чакае турма. У турму садзяць злачынцаў. Робіць гэта міліцыя-паліцыя. Трэба напісаць у паліцыю. Напісаць праўду. Усю праўду пра іх, пра ўсіх, пра сябе... Не трэба пра сябе. Пря сябе... Пря мяне яшчэ кнігі напішуць, фільмы здымуць, тэлеперадачы... Паслы і консулы па культуры будуць стаяць у чарзе пад дзвярыма майго кабінета. І будуць стаяць! Хрэн я паставілю канапу каля сакратаркі. Усе сакратаркі — прастытуткі. Прадаюцца самі і прадаюць іншых. А тут скураная канапа! Ого-го! Сіняя фінская канапка, яна каго заўгодна разбесціць. Сакратарка пачне трахацца з дыпламатамі, і гэта не бяды. Яна пачне здраджваць мне з пісьменнікамі, з канкурэнтамі, пачне выкрадаць мае сюжэты! Ніякай канапы і блізка не будзе. А калі я захачу пазабаўляцца з сакратарскім целам, я зраблю гэта на пісьмовым стале...»

Половы орган Літмурына ўстаў. Давялося скінуць нагавіцы з майткамі. Каб супакоіцца, выпілася яшчэ сотка ледзяной гарэлкі, а галоўка чэлеса апусцілася ў халодную воду. Орган зморшчыўся. Літаратурны раб вярнуўся на працоўнае месца.

«Пісаць трэба. Пісаць заўсёды, пісаць паўсюль, пісаць усім: паліцыі, падаткавікам, кантралёрам, Прэзідэнту... Біць у званы! Галасіць на ўесь свет!

У трубы трубіцы! Ціха, ціха... Пачынаем, лагодна
і без спешкі, без шуму і пылу...»

Паважаны міністр унутраных спраў, піша Вам літаратурны мурын (прыбрана), літаратар (прыбрана), пісьменнік Чорны. Не Кузьма Чорны і не Саша Чорны, а Аляксандр Чорны, аўтар шматлікіх кніжак пад рознымі псеўданімамі. Для знаёмства, якое, спадзяюся, пярайдзе ў доўгасць і трывалае сяброўства. Пералічу асноўныя з іх: Раман Рублёў, Раман Смірноff, Кэш Нал (так падпісаліся кніжкі з замежнымі героямі) і Дыярэя Сяродночо (так стаяла на вокладках раманаў для жанчын). Смешна, праўда? Хі-хі! А народ чытаў, піпал хаваў. Туебні. Прабачце. Такі ў нас савецкі-постсавецкі народзец, не ведае, што дыярэя — панос, а педыкулёз — завошванне. Адхіліўся, вяртаюся да стрыжня. Назвы маіх кніжак самыя разнастайныя. «Аляксандр Неўскі», напрыклад. Уяўляеце, як цудоўна глядзелася б вокладка, каб на ёй вялікімі залатымі (можна срэбнымі, але каб з вясёлкамі пералівамі) літарамі стаяла: Аляксандр Чорны, «Аляксандр Македонскі». Пра Македонскага таксама я напісаў, і пра Чарапашак-Ніндзя... «Чарапашкі-Ніндзя на Святой зямлі» — назва. Кніга яшчэ не выйшла. У ёй чарапашкі-мутанты па мянушках Леанарда, Мікланджэла, Рафаэль і Данатэла (а гэта вялікі архітэктар часоў італьянскага Адраджэння падобнае прозвішча насыў)... Цёмны ў нас піпал, чорны, можна сказаць. А мае чарапашкі, між іншым, выратавалі Ісуса Хрыста. І Юда не сам засіліўся. Яго асудзілі чарапашкі, і Данатэла выканалаў прысуд — накінуў пятлю на шыю хрыстапрадаўцы і задушыў гада. А 30 срэбранікаў Чарапашкі-Ніндзя сумленна падзялілі на чатырох. Канешне, 30 не дзеліцца на 4, таму на сходзе было вырашана даць Данатэла за цяжкую працу ката на 2 манеты болей. У мяне, як бачыце, таварыш міністр, добрыя ўзаемаадносіны з матэма-

тыкай. Таму я напісаў книгу «Матэматыка для немаўлятак і маўлятак». Вельмі свежа атрымалася, па-новаму, па-сучаснаму... Дзеці любяць круціць з пальцаў фігі. Я выкарыстаў такое назіранне. Таму мой падручнік пачынаецца не з палачак і алоўкаў, а з фігі. Адна фіга, дзве фігі, і так да бясконцай колькасці фігаў. Афігіцельна атрымалася. Вы пабачыце. Вы ававязкова набудзеце мой падручнік. Лепшых няма. Вы ўнukaў па ім вывучыце лічыць. Там акрамя фігаў ёсць яшчэ кулакі. Вам спадабаецца. Кулак — сімвал сілы. А Вы — сілавік. І свой моцны кулак Вы павінны абрынуць на ворагаў дзяржавы, нашай з Вамі любімай Радзімы. А ворагаў Радзімы я Вам пакажу, усіх пакажу, да самага астатняга дробнага органа пакажу...»

Ад напругі Літмурын з трэскам пусціў газ. Сплюхаўся, што з газам мог выскачыць і кавалачак гною, а таму старанна агледзеў седала працоўнага крэсла. Ніякіх слядоў калу, акрамя смуроду, не знайшлося. Данос пацягнуўся далей.

«Галоўную шкоду ў літсправе наносяць рэдактары, выдаўцы і гандляры гуртовых складоў. Іх трэба загнаць у казематы. А кніжны працэс пойдзе наступным чынам: пісьменнік здае книгу ў друкарню, а з друкарні твор ідзе ў краму. Гроши з крамы ідуць у друкарню і мне — літаратуру. Проста і геніяльна. Засталося разабрацца з непатрэбнымі звёнамі. Для пачатку Вы залічваецце мяне на працу. Я арыштоўваю кніжныя склады. Вымаю дакументы з выдавецтваў. А там, Вы ўжо паверце, падман на падмане. Збіраеца камісія на чале з Вамі. Разумею, Вы чалавек заняты. Забойствы, маньякі, наркотыкі, несапраўдныя долары, палітычныя і апалітычныя прастыутуткі, ільквыя газеты... Працы хапае і без кніжак. Так што з Вашага дазволу камісію ўзначалю я. Камісія мусіць быць невялікая — трох асобы. Я і два Вашыя супрацоўнікі. Аб'ектыўнасць захаваеца. І яшчэ выдайце мне зброю. Да статко-

ва пісталета. Я гадаў замачу на месцы. Без сю-сю! Бац і забілі. Забілі і пахавалі.

Шчыра Ваш Ачарніцкі (знішчана) Аляксандр Неўскі (знішчана) Чорны».

Выдавец дзве гадзіны праразмаўляў са следчым у фінансавай паліцыі. Нарэшце следчы спытаў:

— Скажы, што гэта за муйня такая?

— Марыхуана, какаін, гарэлка плюс графаманія...

— А раней ён быў нармальны?

— Адносна...

— Шкада хлопца.

— І не кажы, — сказаў Выдавец і падумаў: «Не шкада».

16.08.2001

ПРЫДАРОЖНІК

Прыдарожнік чакаў палюбоўнікаў у лесапаласе. Непадалёк ад горада, сярод бярэзінаў, нізкіх елак і кустоў з воўчымі ягадамі сталічная моладзь любіла зладзіць хуткі перапіхон. Спрынтарскі секс увайшоў у моду. Прыдарожнік і падпільноўваў аматараў эратычнай хуткасці. На такі вypadак выгляд ён меў рокерска-харлеісты. Хустачка на галаве, скуранка ў маланках, чорныя нагавіцы з бляскам, боты-казакі з выціснутымі языкамі полымя, зарослы да вачэй твар і пярсцёнкі з чарапамі на кожным пальцы. Каб малюнак быў завершаны, ён трymаў у руцэ паўлітровую бляшанку з півам «Amsterdam» і сядзеў на вялікім трохколавым матацыкле.

Вечарэла. Пёрыстыя аблокі зазалаціліся і заружавелі над далёка-белымі будынкамі мікрапараёнаў. Вечер аціх, як звычайна аціхае перад усходам і заходам сонца. Наплыўвала шарага гадзіна — час прыгарадных сексгульняў.

Стары «ВМВ» з няспраўным глушыльнікам збочу́ ў шашы на гравейку. Маладзён у чырвоным шаломе скіраваў матацыкл з гравейкі на сцежку і павёз дабрадупую сяброўку ўздоўж лесапаласы. Сама таго не ведаючы, пара набліжалася да засады. Але, не даехаўшы да Прыдарожніка кроکаў са сто, хлопец заглушиў двухколага каня, пачакаў пакуль саскочыць з седала дабрацелая дзеўка, зняў шалом і пальчаткі і пачаў цалаваць кахранку.

Аматары хуткасці на тое і любяць тэмп, каб усё рабіць шпарка.

Вопратка разляцелася ў розныя бакі. Хлопец лёг плазам на спіну. Дзеўка насадзілася на гарачы карак і рытмічна заскакала, гучна пляскаючы гладкімі клубамі па валасатых сцёгнах. Кахранак ледзь не пусціў насенне ў найпершы момант, але стрымаўся. Дзеўцы давялося праскакаць кілеметры са тры, чакаючы мужчынскага вывяржэння. А калі пачаліся штуршкі, похва сціснулася, і кахранка прыпала цыцкамі да цяглайтага торса, на арэну выйшаў Прыдарожнік.

Памерамі ён быў ледзь не ўдвяя большы за матацыкліста. Таму, калі ягоны чэлес загнаўся ў добрабелую дупу, а рукі ў пярсцёнках прыціснулі кахранку да кахранка так, што ўсё паветра вылецеяла з лёгкіх, выглядала ўсё як падвоенае згвалтаванне. Прыдарожнік таптаў спаралізаваную пару палюбоўнікаў да поўнай цемры. У нейкае імгненне ругі й ногі хлопца заторгаліся. Ён пачаў скубсці пазногцямі сухую па-летняму зямлю, пакуль не заціх з широка разяўленым перакрыўленым ротам. Па скону кахранка надышла чарга паміраць і белабровай вершніцы. Яна адчула, як палілося нешта з носа. Яна паспела падумаць, што непрыгожа здохнуць з саплямі на вуснах і падбароддзі. Але з носа ў два струмяні ляцела чырвоная, як сонца, кроў.

На злепленую пару голых нябожчыкаў Прыда-

рожнік паваліў іх матацыкл. Адкруціў бензабак і нахіліў так, каб абліць вадкім палівам трупы.

Выкацішы магутны «харлей» на шашу, Прыдарожнік крыху палюбаваўся полымем. Ён любіў раскладаць агонь у першыя гадзіны ночы, калі неба над горадам светлае ад электрычнасці і далёка-далёка расплываеца гудзенне сталіцы. У такія хвіліны цела Прыдарожніка напаўняеца сілаю, ён адчувае непаўторнасць і радасць быцця. Дзеля гэтага ён жыве.

Дапіўшы галандскае піва, што моцна біла водарам брагі і спірту, ён скамячыў бляшанку і шпурнуў на адхон. Завёў добра адрэгульянны аппарат і паўлежачы пакаціў па кальцавой дарозе.

18.08.2001

ГРОШАШУКАЛЬНІК

Дзень 1. Кожная экспедыцыя вымагае падпрацоўвацца пэўным правілам. Адно з іх — вядзенне штодзённых запісаў. Дысцыплінуе.

Маё падарожжа разлічана на два тыдні. Мэта — збор манетаў, кінутых адпачыннікамі ў мора. Цудоўная традыцыя: кідаць у хвалі гроши. Каб зноў вярнуцца. Яны кідаюць, а я збіраю.

У мяне выдатнае абсталяванне: гідракасцюм, металашукальнік, сак, спальны мяшок і аўтамабіль.

Увечары буду назіраць за адпачыннікамі, а на золку рыбачыць.

Пляжы і пірсы ў вялікіх гарадах задоўгія і зашырокія, каб за адну раніцу паспець нешта вартася назбіраць. Таму я выбраў гарадок, дзе ляжаў на пляжы мінулым летам. Каля вялікага пяцізорачнага гатэля там ёсць невялічкі пляжык. Яны спускаюцца па прыступках шырокай лесвіцы ў сваіх ве-

чаровых строях, п’юць шампанськає і кідають гроши ў воду. Як я іх ненавіджу. Глабалісты хрэнави. Дзеляць нетры па ўсёй зямлі, загналі народы на зарплаты, блізкія да дапамогі па беспрацоўю, і жыруюць...

Дабраўся да месца позна ўночы. Запісы вяду пад святлом ліхтарыка.

Дзень 2. Прачнуўся яшчэ ў цемры, па будзільнічку. Пабегаў па пяску. Выпіў кавы з тэрмаса. І на працу.

Гідракасцюм крышачку замалы. Цісне паўсюль. Асабліва цісне ў пахавінні. Яйцам няўтульна. Работа ёсць работа, на ёй заўсёды нешта муляе і замінае.

Месца апраўдала мае надзеі цалкам. Налавіў кілаграмаў з пяць. Збольшага дробязь. Але і вялікія ёсць. Акрамя манетак вывудзілася залатая завушнічка і срэбны пярсцёнак. Калі так пойдзе, мае капіталаўкладанні ў экспедыцыю хутка вернуцца.

Кепска, што манеты пачарнелыя, і ў краму з та-кімі хадзіць няёмка. Найдрабнейшыя, каб не валэндацца, скарміў тыгунёваму аўтамату. Толькі ў аўтаматах вада і цыгарэты даражэйшыя, чым ў крамах. А таму не варта карміць аўтаматы.

Надвячоркам шукаў іншыя месцы, дзе народ бяднее з уласнага глупства. Знайшоў. Пад замкам. Шпурляеца шмат манетак, але далезці да таго месца будзе цяжка. Скалы, камяні... Калі хвалі падымуцца хоць бы і на паўбала, зусім не-бяспечна.

Дзень 3. Дапрацоўваў на першым месцы. Не набраў і паловы ад першага заходу. Сквапныя, тлустасракія капиталісты. Шкада ім капейчыну кінуць. Ка-рыстаюць з мора, з сонца, з ветру лагоднага, а як плаціць, дык грошай у іх няма. Душыць іх трэба, распаленым жалезам сальныя жываты прыпякаць, а іхнім танканогім кахранкам верта ўсе пазногі на нагах павыдзіраць абцугамі. Каб жылі, як і ўсе, у пра-

цы штодзённай цяжкай. Каб сям'ёй апекаваліся, а не ябліся тут на яхтах у месячным святле.

Заўтра палезу ў скалы. Галоўнае, каб не пачаўся штурм. Тады экспедыцыя паляціць у сраку. Грошы за гідракасцю сплочаны толькі напалову.

У завадской сталоўцы ўтварыў касірку ўзяць чорныя манеты. Яна — душа-жанчына. Шкада, што застараі. Ёй, пэўна, ужо пад 30. Падыхаць час. Але добрая. Сказала, што манеты здае ў мяшках на вагу. А я й не ведаў пра вагу. Увечары мне гарантаваны гарачы суп. Выдатна. Бо пераахалоджваюся, трывадлівы ў вадзе. И не такая яна ѿплала. Уночы прачынаўся і мачыўся разоў 5. З такой працаю можна і без нырак застацца.

Дзень 4. Калі не шанцуе, дык не шанцуе. Падняўся вецер. А за ім і хвалі. Залезі пад замак я залез, а вынік — адны страты. Металашкуальнік вішчаў не перастаючы. А як я залезу сакам у шчыліны між камянёў? Тузай-тузай, пакуль сак не падраў. Ні хуя не выцягнуў. Не буду ж я ў навушніках нырца даваць. А хвалі ўсё мацнелі. И калі вылавіў з-пад чортавага замка, такая хвалья пракацілася, што пырскамі заліла мне очы. Аслеп на якое імгненне. И ў гэты момант нага ў шчыліну між камянёў праслізнула. Абадраў аб ракаўкі ўсё сцягно і ў трох месцах прарэзаў гідракасцю. У навушнікі набралася вады.

Цэлы дзень займаўся ратаваннем амуніцыі. Прамываў у прэснай вадзе навушнікі і сушыў на сонцы. Крыва-коса, але ж заклеіў касцюм. А вось з нагою горш. Парэзы-пісягі надзымуліся, расчырванеліся і свярбяць. Усе спадзяванні на гаючасць марской вады.

Пакуль тое-сёе, сцямнела. Кінуўся шукаць но-вае месца — запозна. Спаў зусім кепска. Нага ба-ліць, і ўвесь час хочацца сцягі. Сцыш і не можаш высцягца. Нібыта сікапусканне стала ў мяне непепарыўным працэсам.

Пасярод ночы мяне пабудзіла п'яная кумпанія распусных дзетак капіталюг. Заехалі на мой пляж на лімузіне. Крычалі. Пілі. Купаліся голыя ў святле фараў. Стагналі ў цемры, за лімузінам. Ябліся, пэўна. Білі бутэлькі.

Такіх трэба страляць, пакуль не выраслі. Каста капіталістаў паддлягае татальнаму вынішчэнню. Гітлер з Мусаліні памыліліся, вынішчаючы народы. Мелі рацыю Мао і Сталін. У кожнага народа ёсьць свае Ракфелеры, Крупы, Морганы, Гейтсы... Рэзаць да пятага калена...

Ад такіх думак мне пацяплела.

Дзень 5. Так стаміўся, што нічога пісаць не хачу. Грошай налавіў удвая больш, чым у першы і другі дзень. Бо працаўваў бліжэй да берага, у самым прыбоі.

Старая са сталоўкі прапанавала начаваць у яе. Адмовіўся. Дарма. Бо заўтра можа і не ўзяць мой чорны нал.

Нага не гоіцца. Кепскія прадчуванні.

Дзень 6. Прымна пісаць, седзячы за сталом, а не на брудным пяску.

Сталоўніца спакусіла мяне. Напаіла чырвоным. Прыцягнула да сябе і выкарыстала. У яе похву можна без напругі засунуць трох чэлесы, такіх, як мой. А саме гнюснае было прачнуцца і ўбачыць яе маршчыністы твар на падушцы. Ляжыць, як у труне, і не дыхае.

Нашто Бог стварыў Еву? Лепш бы зрабіў Адама нумар два. І пладзіліся б людзі кланаваннем. Брэд.

Хутка развіднее. Трэба ўцякаць у сёмы працоўны дзень. Але спачатку апішу шосты...

Ён самы грашадайны. Бо я здагадаўся шукаць не ў вадзе, а на пляжы, у пяску. Мору, аказваецца, гроши без патрэбы. Яно іх выкідвае. Тоё, што зверху, збіраеца, а што крышку глыбей — маё. І гідракасцюм не патрэбны, і сак можна выкідаць. Наадкоп-

ваў я многа. А сягоння нарыю яшчэ больш. І не трэба пад замак, у скалы лезці. Каля старога дрота буду сабе перабіраць залаты пясок.

* * *

Перачытваючы забыты на кухонным стале дзённік, жанчына плакала. Побач са школьным спышткам ляжала газета з тлустым загалоўкам «Выбух на пляжы». А пад ім была даволі невялікая інфармацыя пра ліцэіста-грошаушкальніка, які ў пляжным пяску ўмудрыўся выкапаць баявую гранату, а тая, нягледзячы на свой сталы век і кепскі дагляд, не падвяла вытворцаў і выбухнула. Грошаушкальнік памёр на месцы.

19.08.2001

КУХАРНІК

Кухарнік набыў вялікі нож. Прыгледзеў яго даўно. Але не было нагоды купляць такі дарагі інструмент. А тут усё склалася як мае быць, і аматар кулінары выйшаў з супермаркету на праспект з выдатным падарункам самому сабе на дзень нараджэння. Ён цудоўна ведаў, што зброя, асабліва нажы, не дорыцца, але стрымацца не мог. Тым больш навостранае люстрное лязо з чорным зручным дзяржалыцам — толькі частка выдатнага дарунка, важная, але далёка не галоўная дэталь.

Калі б Кухарнік быў звычайным чалавекам, ён бы не пайшоў увечары на працу ў рэстаран, а за-прастоў бы гасцей, накрыў бы на стол, паслухаў бы щёплыя слоўцы пра сябе, выпіў і закусіў, патанцаў з дзяўчатамі... Зрабіў бы, як людзі, і не памыліўся б. Толькі назваць Кухарніка простым чалаве-

кам язык не павернецца. Дый на чалавека ён паходзіў хіба што абліччам, знешній абалонкаю. Нутро складалася з іншых тканак, з іншых хімічных элементаў.

Яшчэ ў дзяцінстве будучы кухар заўважыў за сабою дзікунскую адметнасць — для яго не існавала няўежных рэчываў. Яму хацелася пакаштаваць крышаную цэглу. І каштаваў. І галубіны памёт падбіраў на гарышчы і еў са смакам, і галубоў еў сырымі. Адзінае, што хутка зразумеў маленькі дэгустатар, — падобныя схільнасці варта глыбока хаваць. І зразумеў ён тое не зусім сам. Голас падказаў. Якраз выкауплівалася сцізорыкам галубінае вока, калі Цёмны Голас выразна сказаў: «З'еш, але нікому ніколі не кажы!». І не сказаў.

Напэўна, зусім мала засталося непакаштаванага Кухарнікам. Часам яму замінаў харчавацца Светлы Голас, які загучаў, калі ў рандэлі варыўся страўнік кенгуру. Каб здабыць далікатэса давялося доўга рыхтавацца, распрацоўваць цэлы план рабавання перасоўнага заасаду. І калі маладзенькі кінгуронак быў забіты і выпатрашаны, калі ягоны рубец даварваўся з перцам і лаўровым лістом, прагучала пагрозлівае папярэджанне: «Не еш страўнік кенгуру, бо шлях пачнецца незваротны!»

Дзіва з галасамі палягала ў тым, што Светлы Голас казаў малапрыемныя, злосныя слова, а Цёмны — наадварот, апекаваўся, улагоджваў, суцяшаў. І, канешне, Кухарнік больш радаваўся Голасу Цёмнаму. Але і Светлы слухаў не без цікавасці і павагі. Толькі пляваць ён хацеў на абодва галасы. І пляваў, як пляваў у кожную прыгатаваную страву, рытуальна. Пляўкі былі апошнімі штрышкамі ў ягоным мастацтве.

На рэстарацыйнай кухні, куды заявіўся Кухарнік з падарункам, было тлумна. Усё кіпела, шквірчэла, пенілася, каліхавала, шатковалася, рэзалася, кроілася, залівалася, смажылася, гатавалася і вы-

носілася ў трох вялікія залы. Вялікі рэстаран, вялікая кухня, вялікія майстры сваёй справы мусіць шчыраваць над агнём. І ўсе сапраўды былі майстрамі. Кухарнік працаўаў першым памочнікам галоўнага кухара. Гатаўаў ён значна лепей не толькі за галоўнага, а і за ўсіх астатніх разам узятых, але ўзрост не дазваляў займаць пасады. Хто ж цябе куды прызначыць, калі ты нават непаўнолетні? А васемнаццаць Кухарніку якраз і спаўнялася, і якраз на паўналецтва купляўся і дарыўся вастрадзюбы нож.

Перад закрыццём рэстарацыі Кухарнік сказаў шэфу, што ў яго дзень нараджэння і ён з гэтае наўгодаў хоча падсмажыць сабе сэрца. Стомлены галоўны адно заплюшчыў вочы ў знак згоды. Кухарнік дастаў з лядоўні невялікае сэрца, размарозіў у мікрахвалёўцы, пакроў новым нажом і ссыпаў на паніву, дзе тлуста сквірчэлі бурштынаўя свінія шкварачкі. З рысам і шклянкаю сухога чырвонага смачна павячэралася чалавечынай. Светлы Голас паспрабаваў быў сапсаваць урачыстасць, але на яго пачаў сварыцца Цёмны. Так сварачыся і сціклі.

Нічога асаблівага ў паяданні чалавечыны Кухарнік не знаходзіў, па смаку сэрца дзяўчынкі на гадвале свіное, тым больш, што смажылася на сале з цыбуляю. Але пачаставацца менавіта гэтай дзяўчынкаю, менавіта яе пяшчотнай сэрцавінаю ён спланаваў загадзя.

Дзяўчынка жыла на адной вуліцы з Кухарнікам. Ён нярэдка сустракаў яе ў кулінарыі, дзе дзяўчаткі пасля школы куплялі салодкае. На любові да слодычы і злавілася ахвярка. Кухарнік пачаў частаваць абранінцу рэстарацыйнымі дэсертамі. Прыручыў, прызвычаіў да частых сустрэчаў і заманіў шакаладным мусам да сябе, і забіў, і выразаў сэрца, і з'еў. Астатніе мяса перакруціў у свінія катлеты, а косткі з чэррапам пасек сякарою

і патоўк абухом. Парэшткі замардаванага дзіцяці склаліся ў палатняны меж з каменем і ўтапіліся ў вадасховішчы.

І ўсё было б шыта-крыта, цемраю спавіта, каб уночы пасля харчавання дзявочым сэрцам у Кухарніка не схапіла жывот. Ён, бедны, месца сабе не знаходзіў, круціўся-круціўся, ванітаваў да страўнага соку, паносіў, пускаў соплі і слёзы, нават з вушэй пацякля і перамяшалася з потам, што выкочваўся буйнымі кроплямі з усіх пораў, едкая сера. Золак сустракаў лежачы ў ванне з халоднай вадою.

Дзень праплыў, як у сне. А ўночы да Кухарніка з'явіўся дрогкі прывід закатаванай дзяўчынкі. Галасы Светлы і Цёмны нешта спрабавалі сказаць, нешта важнае паведаміць, але былі такія слабыя, што з іх шаптанняў Кухарнік не вылузаў ніводнага ўцячнага слоўца. Затое прамова прывіднай пакутніцы была ясная і гучная.

— Ты жываглот, зжэр маё цела. Падсмажыў і зжаваў маё сэрца. І няма табе даравання. І я адпомічу. Як тваё цела праглынула маё, так мая душа паглыне тваю душу. І памрэш ты не адразу, будзеш пакутаваць, станеш душэўнахворым, цябе чакае лякарня, і здохнеш ты там ад голаду, бо з таго моманту, як ты пахарчаваўся свінымі шкваркамі з майм сэрцам, больш нічога ў цябе не ўвойдзе. Табе застанецца толькі слухаць, як мая душа ціха з'ядзе тваю.

Прывід расплыўся ў паветры дымнымі пасмачкамі. Кухарнік накіраваўся ў варэльню, адкроіў лустру хлеба і пачаў жаваць. Зубы скрыгаталі, пашчэнкі рухаліся па-жывёльнаму жорстка. Спроба праглынуць нажаванае скончылася выварочваннем нутра. Калі свядомасць вярнулася да Кухарніка і ён расплюшчыў вочы, перад ім на стале ляжала вялікая хлебна-ванітная кляксса. Сцяўшыся, Кухарнік набухаў паўшклянкі спірту, выдыхнуў з лёгкіх паветра і паспрабаваў заглынуць суха-пя-

кучую вадкасць. Не здолеў. Папярхнуўся. Паабпальваў корань языка, паднябенне і горла. Раз'юшыўся. Схапіў нож і перарэзаў сабе шыю.

Апошняе, што чуў Кухарнік, гэта як ягоная ўласная кроў цячэ ў страўнік, як ён прагна п'е самога сябе, як выпівае сябе да апошняй краплі гаючай крыві.

24.08.2001

УДАРНИК

Піў ён па-чорнаму, па тры месяцы ўзапар, а змогшыся, здаваў сябе ў вар'ятню. Там супакойваўся, адлежваўся, выветрываўся і вяртаўся да жонкі-спачувалкі, каб зноўку алкаголіць. Працаўаць не працаўаў. Нашто, калі жонка-разумніца апранае, корміць і на гарэлку дае? Распусціўся, разбэсціўся, распіўся Ударнік напоўніцу. Устаў, выпіў, лёг. Прачнуўся, каўтануў, заснуў. Прадраў вочы, заглынуў пойла, закімарыў. Ну, пакурыў, ну, пакачаў жонку-каханку, ну й тэлік пазырыў... Маліна. Рай. Ціхае сямейнае жыццё. Бясхмарная лірыка. Але пра Рай мы ведаем толькі тому, что Пекла заўсёды пад бокам.

Ударніку зранку закарцела кавы папіць. Жонка паставіла турку на агонь. Тут сабутэльнікі ў кватэру ўваліліся. Пайшлі і пайшлі. Ды што ты там робіш? Дзе мая кава? Колькі можна варыць? Бу-бу-бу! Бу-бу-бу! На! Задушыся каваю сваёй! Кіпень паляцеў у вочы. Аслеплены Ударнік зароў.

«Пасодзяць. Скалечыла. Сведкі бачылі. Засудзяць. Трэба апрануць усё сіняе. У турме буду першая. Апушчу ўсіх», — хутка кеміла жонка Ударніка.

Той адараў кулакі ад вачэй і ціхенька вымавіў жончына імя. Тут, я тут! Узрадаваны жаночы твар атрымаў касцяломны ўдар. Нос хрумнуў. Кроў паліцела на падлогу, заплямленую каваю.

Ты першы мяне ўдарыў. Я — жанчына. Мне суд паверыць. І сведкі на майм баку. У мяне грошы, у мяне гарэлка, у мяне сведкі!

Забулдоны ўцяклі. Сляпы Ударнік застаўся з радаснай жонкаю.

Сем дзён яна вадзіла яго па кватэры за ручку. Сем найшчаслівейшых дзён яны правялі ў цішыні і спакоі, бо піць гарэлку можна й з заплюшчанымі вачыма. Ды й большасць людзей сексам займаюцца ў поўнай цемрадзі.

16.10.2001

ЦЫРУЛЬНІЦА-2

Цырульня. Іскрыстае съятло. Цырульница ў цяжкіх чаравіках.

— У нас, у цырульнікаў, ёсць свае назіранні. Калі валасы досыць мяккія, а макушак дзве — у мужчыны дзве жонкі.

— У мяне дзве. Можа, ты маю прафесію адгадаеш?

— Ну-у-у... Вы згадвалі Вільню й Маскву. Вы будаўнік. Правільна?

— Пісьменнік.

— Пісьменнік? Сапраўды. Дай я на цябе пагляджу. Ніколі ў жыцці не бачыла жывога пісьменніка. Не ведаю, здаецца пры грашах, ездзіце многа, можа і праўда. А пра што Вы пішаце?

— Ты скажы, што ты чытаеш, а я скажу, што пішу.

— Калі стамляюся, чытаю Агату Крысці. Калі яшчэ больш стамляюся, чытаю гараскопы і ўсялякія астралагічныя прағнозы, наогул люблю містыку, магію, прыкметы, чароўны свет... А Вы пра што пішаце?

— Пра каханне.

— Пра чужое?

— Пра сваё.

— І як?

— Ну вось стаю я на ганку кавярні «Консул», чакаю сябра, які ў прыбіральню пайшоў. Стаю і думаю: два саракагадовыя мужчыны прагаварылі дзве гадзіны пра сваё няшчаснае каханне. Ён закахаўся ў яўрэйку, а яна закахалася ў яго. Ён беларус і антысеміт, а яна жыдоўка-патрыётка. Яна з-за яго вярнулася з Ізраілю. У яе кватэра ў цэнтры. Жыве яна адна і чакае, калі ён ёй зробіць прапанову выйсці замуж. А ён не робіць.

— Чаму?

— Не можа выбраць паміж каханнем і пераканнямі.

— А Вы паміж чым і чым выбіраць не можаце?

— Паміж сям'ёю і каханнем.

— Во як! Мне ўсе мужчыны трапляюцца жантыя. Мала мужчын. Здаецца, іх многа. Насамрэч мала. Давядзеца Вам усё ж выбраць. А можна й не выбіраць. Вось я цудоўна ведаю сваё месца. У яго там сям'я, праца, абавязкі, а тут са мною каханне.

— Можа, не каханне?

— Тады што?

— Флірт.

— Апішыце, калі Вы пісьменнік, флірт.

— Стaю на ганку кавярні «Консул», чакаю сябра, міма мяне праходзіць вясёлая кумпанія. Ім вясёла. Мне сумна. Ну чаму ім добра, а мне кепска? Надвор'е кепскае. Снег з дажджом, лёд на дарозе. Адна жанчына з кумпаніі кажа: «Так слізка, што раз абцас зламлю!» Нехта, нібыта й не я зусім, але дакладна май голасам кажа: «Ламі свой абцас, я цябе на руках панясу». Абарочваецца жанчына, падыходзіць, глядзіць так, нібыта яе ніколі ніхто на руках не насіў. «Няси», — кажа. Узяў. Цяжкая. Уся мая. Няси. «Павалімся!» — кажа. «Не павалімся». «Грымнемся!» «Не грымнемся». «Паслізнемся!» «Не гавары нічога, лепиш пацалуй мяне». Няси і цалую-

ся. Прыемна, але цяжка, нязручна, слізка. Каб хто лёд той пяском пасыпаў. «Далёка яшчэ несці?» «Далёка, у Саюз кінематаграфістаў». «А ты хто?» — пытаюся. «Я геніяльны кінапрадзюсер». «А я геніяльны сцэнарыст». «Праўда?» — яна, як і ты, не паверыла. Нідзе, ніхто, нікому не верыць. Паўсюль усіх падманваюць.

— Як Вы мяне, наіўную цырульніцу?

— Як я сябе, недастрыжанага пісьменніка.

— Што далей было? Данеслі Вы яе да Саюза кінематаграфістаў?

— Не данёс. Прыспешыў я крок і нагнаў яе сяброву, яны каля шапіка з цыгарэтамі затрымаліся. «Гэй, я тут геніяльнага сцэнарыста знайшла!» Усе азірнуліся. «Ён кажа, што ён сцэнарыст!» «Каго мы бачым? — плыве ва ўсмешцы незнаёмая мне кабета. — Вы ў сваім амплуа, з жанчынаю на руках». «Ён што, сапраўды сцэнарыст?». «Ён пісьменнік». «Геніяльны?» «А ты што, не адчуваеш?» Я апусціў жанчыну на лёд. «Заўтра кінафестываль адчыняецца, «Лістапад-2001». Прыйдзеш?» «Прыйду». «Дайце яму запрашэнне, адно дайце, ён жа да мяне прыйдзе. Аддай астатнія. Пакінь адно. Буду чакаць цябе на ганку Палаца Рэспублікі ў 17.30». «Добра, чакай». Яна пацалавала мяне, і я пабег ад кавярні «Консул». Там курыў папяросу закаханы ў жыдоўку мой таварыш. «Ты дзе дзеўся?» Распавёў я яму гісторыю і паказаў запрашальнік.

— Скроні якія будзем рабіць?

— Ты ж ужо адну зрабіла наўскос...

— Даруйце, заслухалася.

— Больш не буду расказваць.

— Вам вельмі пасуе наўскос.

— Ты цырульніца, і я табе паверу.

— Вы хадзілі на фестываль?

— Не хадзіў. Я ж паабяцаў расказаць пра флірт, а не пра каханне.

— Дзе можна пачытаць вашу кнігу?

— Я прынясу, заўтра ўвечары буду ісці з працы і прынясу.

— Як я пазнаю, што гэта ваша кніга?

— На вокладцы будзе мой партрэт.

29.11.2001

ДАСЦІПНІЦА

Дасціпніца ўзяла ў рукі мужчынскую руку.

— Драпіна, зусім свежая...

— Кот. Ён у мяне добры. Такая рэдкасць, каб кот быў няпомслівы й ласкавы. Ён у мяне такі. Але часам забавіцца й драпне. Я на яго не крыўдую.

— Пазногаць на мезенцы ў цябе зусім маленькі...

— Суседка ў дзяцінстве дзвярыма прышчаміла мне палец.

— Балела?

— Яшчэ як. Сорак гадоў прайшло, а я той боль памятаю. Памятаю, як крычаў, як плакаў, як мяне сунцяшалі.

— А гэта што за блакітны шнарык на запясці?

— Хацеў вены ўскрыць.

— З-за кахання?

— Не, з-за войска. Ёсць такая метода... Ускрываеш вены, выклікаеш «хуткую», апынаешся ў лякарні, кажаш сто разоў «жыць не хачу», цябе супакойваюць, ты не супакойваешся, цябе лекуюць, і праз пэўны час ты нясеш вайскоўцам даведку: «псіх». Войска абыходзіцца без цябе, а ты застаешся цывільным і вольным.

— Ты хадзіў у войска?

— Не хадзіў. Але вены не ўскрыў, не атрымала-ся, пашкадаваў руку. Руکі я выкарыстаў інакш. На-маляваў лірычныя краявіды з азёрамі, аблакамі, грудамі, на якіх ціхамірна пасвяцца каровы, занёс

падарункі лекарам, яны мне выдалі патрэбныя да-
ведкі. Палкоўнікі палаляліся, але адпусцілі.

— Сіні грудок на далоні? — Дасціпніца пя-
шчотна пагладзіла кароткі шнап.

— Выгналі мяне з працы. Прыйшоў дамоў злы.
У варэльні на сцяніне вісела талерка з караблікам.
Дэкаратыўная талерка з сінім ветразнікам і сінімі
хвалямі...

— Не хвалюйся, любы, — жанчына пацалавала
мужчынскую далонь.

— Я сціснуў кулак і разбіў караблік. Парцаляна-
вы аскепак прабіў мне далонь. Глыбока парэзаў.
Месяц я ні пісаць, ні маляваць не мог. Указальны й
сярэдні палец на гадоў пяць страцілі пачуццё-
васць, а потым паціху аднавіліся.

— У цябе цікавая рука, — жанчына паклала муж-
чынскую руку на сваё калена.

01.12.2001